

Jean Teulé

CỬA HÀNG dành cho những kẻ NGÁN SỐNG

Hiệu Constant dịch

CỬA HÀNG DÀNH CHO NHỮNG KẺ NGÁN SỐNG

Jean Teulé

CỬA HÀNG dành cho
những kẻ **NGÁN SỐNG**

Hiệu Constant dịch

Jean Teulé

CỬA HÀNG dành cho những kẻ NGÁN SỐNG

Hiệu Constant dịch

Nguyên tác: **Le Magasin des suicides**
Tác giả: **Jean Teulé**
Dịch giả: **Hiệu Constant**
Nhà xuất bản: **Antiembooks & Hội nhà văn**

Đánh máy: **Thiên Hương, Tuyết Anh**
Kiểm tra: **Tổ Đào**
Chế bản ebook: **Hanki Duong Nguyen**
Nguồn: **Bookaholic Club**

Làm lại & bìa: **Nguyễn Tuấn Linh**
Ngày hoàn thành: **11/5/2016**

MỤC LỤC

TÁC GIẢ VÀ TÁC PHẨM

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
- 21.
- 22.
- 23.
- 24.
- 25.
- 26.
- 27.

[28.](#)

[29.](#)

[30.](#)

[31.](#)

[32.](#)

[33.](#)

[34.](#)

TÁC GIẢ VÀ TÁC PHẨM

Jean Teulé, một con người có nhiều tính cách và tài năng. Ông là người giới thiệu nhiều chương trình khác nhau trên truyền hình. Nhưng trên hết, ông vẫn thích viết. Thoạt đầu, ông cho xuất bản những cuốn tiểu thuyết như “Rainbow pour Rimbaud” (1991), tác phẩm này sau đó được dựng thành phim ngay. “L’oell de Pâques” (1992), “Ballade pour un père oublié” (1995), và “Bord cadre” (1999). Tiếp đến là cuốn “Darling” (1998), tác phẩm này cũng được dựng thành phim và được trình chiếu tại rạp vào tháng 11 năm 1997. Sau đó đến “Les Lois de la gravité” (2003), “Ô Verlaine!” (1994), “Je, François Villon” (2006).

Cuốn “*Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống*” xuất hiện năm 2007. Năm sau, 2008 ông lại trẫm mình vào văn học và dâng hiến cho bạn đọc một cuốn tiểu thuyết dài và được bạn đọc chào đón rất nồng nhiệt “Chuyện tình của Bá tước Montespan”, một thiên tình sử thấm đẫm nước mắt nhưng không kém phần châm biếm mai mỉa một xã hội thượng lưu, quý tộc thối nát, đê tiện.

Quan sát sâu rộng, ngòi bút sắc bén, Jean Teulé luôn luôn lao vào tận hang cùng ngõ hẻm những góc ngách của tâm hồn con người, để chắt chiu, nâng niu từng dòng cảm xúc, để truyền tới bạn đọc những tâm tư, nỗi niềm sâu kín luôn ẩn chứa đằng sau những tòa biệt thự xa hoa, những khuôn mặt đẹp, những bộ quần áo óng ả...

Chúng ta hãy cùng nhau hình dung ra một cửa hàng, một doanh nghiệp gia đình đã thịnh vượng từ mười đời nay chuyên bán các loại dụng cụ tự sát. Họ ăn nên làm ra từ nỗi buồn và thất vọng của những người khác. Cho đến tận ngày họ gặp phải một kẻ thù cạnh tranh sinh tồn: đó là niềm vui được sống.

Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống, tựa hồ như một lời quảng cáo “Bạn đã sống dở trong cuộc sống ư? Vậy với chúng tôi, bạn sẽ chết thành công!” Nhưng trong tác phẩm của mình Jean Teulé đã rất thành công. Chết và đặc biệt là tự sát, những câu nói và hành động này dường như là cấm kỵ trong xã hội chúng ta và không ai dám nhắc đến. Trong tác phẩm, điểm phán xét thường đặt ra rất sơ sài một cách cố ý... và nó ngay lập tức đã khiến chúng ta phá lên cười, đúng là chẳng có gì mang màu xanh hòa bình êm ả trong cửa hàng này cả, ngược lại là khác, nhưng chúng ta chỉ có thể bật cười trước những con số đánh dấu thứ tự các dụng cụ để có thể tự hủy hoại cuộc sống của mình, từ chiếc dây thừng bện bằng tay cho thật chắc đến món cốc-tai pha độc được, rồi đến quả táo chứa chất cyanure hay trọn bộ kimono với thanh bảo kiếm dành cho một buổi hara-kiri truyền thống của Nhật Bản! Tất cả những phương tiện này được doanh nghiệp Tuvache gợi ý và cố vấn kiểu chết thật phù hợp cho mỗi khách hàng của mình. Họ thường thủ thi hỏi khách hàng có chuyện gì muộn phiền để đưa ra dụng cụ thích hợp... Một quy định vàng của cửa hàng: không bao giờ được chào “tạm biệt” với khách hàng mà phải nói “vĩnh biệt”.

Trong gia đình doanh nghiệp điển hình này có năm dạng nhân vật: cha mẹ, những nhà chuyên môn, kỹ thuật viên, thương gia. Đứa con đầu lòng, trầm cảm kinh niên nhưng cực kỳ “sáng tạo” trong vị trí được đảm nhiệm, đứa con gái, hình mẫu lý tưởng của tuổi vị thành niên có tâm hồn xáo trộn dễ xúc động, và cậu con út cuối cùng, một viên cát thực sự trong ngành thương mại ử dột này: Cậu bé nhìn đâu cũng toàn thấy màu hồng, đó là một đứa trẻ lạc quan muôn thuở, chính nó sẽ không ngừng đưa hạt cát lạc quan của mình vào trong công việc bán buôn của cha mẹ để dần dần giúp họ khuynh gia bại sản trong ngành này.

Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống là một tiếng cười sáng khoái thực sự, giúp chúng ta quên đi những lo toan, những bấn loạn mỗi khi gặp trắc trở trong cuộc sống hàng ngày.

1.

Đó là một cửa hiệu nhỏ, nơi một tia nắng hồng vui nhộn chẳng bao giờ lọt vô. Ô cửa sổ duy nhất nằm bên trái cửa ra vào bị một chồng giấy hình nón và đóng hộp các tông xếp ngất ngưỡng che khuất. Một chiếc bảng treo trên chốt cửa.

Gắn trên trần, dây đèn tuýp nê-ông rọi sáng một bà luống tuổi tiến gần lại một đứa trẻ đặt nằm trong chiếc xe đẩy màu xám:

– Ô, thằng nhỏ đang cười này!

Một phụ nữ khác trẻ hơn – bà chủ cửa hiệu –, ngồi gần cửa sổ, đối diện quầy thu tiền, nơi chị đang tính toán sổ sách, liền bật dậy hỏi:

– Sao cơ, con trai tôi cười ấy à? Ồ, không, nó không cười đâu. Đó chắc là một vết hằn trên miệng đấy. Mà sao nó lại cười chứ?

Nói xong, chị quay lại với đồng sổ sách trong khi bà khách luống tuổi đi vòng quanh chiếc xe trẻ có mui được kéo lên. Cây gậy chống tạo cho bà ta dáng vẻ già nua và bước đi chệnh choạng. Từ cặp mắt sâu thẳm chết chóc – đen tối và sợ sệt– qua lớp màng của bệnh đục thủy tinh thể của mình, bà cố nấn tới:

– Dẫu vậy, có thể nói nó đang cười thật mà.

– Điều ấy khiến tôi ngạc nhiên đấy, trong gia đình Tuvache này chưa từng có ai cười cả! người mẹ của đứa trẻ sơ sinh đáp lại nhưng vẫn ngoái qua quầy để kiểm tra.

Chị ngẩng đầu lên, duỗi dài cái cổ chim của mình ra và gọi với:

– Mishima à! Đến xem này!

Một nắp hầm trên sàn nhà mở ra hết như một cái miệng và một cái đầu hói xuất hiện, hết như một cái lưỡi, hỏi:

– Gì thế, có chuyện gì xảy ra vậy?

Mishima ra khỏi hầm, trên tay bê một bịch xi-măng, anh đặt nó trên nền đá hoa trong lúc vợ anh kể lể:

– Bà khách này cho rằng Alan đang cười.

– Em nói gì hả Luerèce?...

Phủi lớp bụi mỏng đậu trên tay áo, đến lượt mình, anh tiến lại gần đứa trẻ, ngẩng nó hồi lâu với vẻ nghi ngờ trước khi buông lời chẩn đoán:

– Nó chắc là bị đau bụng đây. Khi bị đau, trên môi trẻ thường xuất hiện những nếp nhăn như thế..., vừa giải thích anh vừa đưa hai bàn tay ra ngang trước mặt mình, tay này nằm trên tay kia. Đôi khi ta có thể nhầm với các nụ cười, nhưng thực tế không phải đâu, đó là nó đang nhăn mặt đấy.

Nói rồi anh luồn tay xuống dưới mui xe và lấy bà khách già làm chứng:

– Xem này, nếu tôi đẩy hai khốe mép nó về dưới cằm thì nó không cười. Nó cũng hờn dỗi hết như các anh chị nó ngay khi chúng chào đời thôi.

Bà khách bảo:

– Buông nó ra đi.

Ông chủ hiệu thi hành ngay. Bà khách thốt lên:

– A, ông thấy rõ là nó đang cười kìa.

Mishima Tuvache nhóm dậy, ưỡn thẳng người và nổi càu:

– Thế bà, bà muốn gì hả?!

– Một sợi dây để treo cổ.

– Trần nhà cao chứ, nơi bà đang ở ấy? Bà không biết à? Đây, thì lấy cái này đi: hai mét chắc là đủ, anh tiếp tục nói và lôi ra từ một gian hàng một sợi dây gai. Chiếc nơ rút đã được thắt sẵn rồi! Bà chỉ còn mỗi việc chui đầu vào trong thôi.

Bà trung tuổi vừa trả tiền vừa quay về phía xe đẩy:

– Lòng nhẹ nhõm hẳn khi nhìn thấy một đứa trẻ cười.

– Vâng, vâng, đúng vậy! Mishima rên lên. Thôi nào, về đi. Ở đó hiện giờ bà có điều hay hơn để làm đấy, ở nhà bà ấy mà.

Bà khách luống tuổi và đang tuyệt vọng ra khỏi cửa hàng, sợi dây gai quấn quanh một bên vai, đi dưới một bầu trời buồn thảm. Ông chủ quay vào cửa hàng mình:

– Giời ạ, rảnh cả người! Mụ già này rắc rối quá. Nó có cười đâu cơ chứ.

Người mẹ vẫn đứng gần chiếc thùng gỗ treo chiếc xe trẻ, và nó đang tự lắc lư qua lại. Tiếng kèn kẹt của các lớp lò xo pha lẫn tiếng lú lo và những tiếng cười lạnh lạnh tỏa ra từ bên trong xe. Đứng như trời trồng ở hai bên, cặp cha mẹ nhìn nhau hoảng hồn:

– Mẹ kiếp...

2.

– Alan!... phải nhắc lại điều này cho con bao nhiêu lần nữa đây hả? Không được nói “hẹn gặp lại” những người khách khi họ ra khỏi cửa hàng nhà mình, mà phải nói “xin vĩnh biệt” với họ, bởi họ sẽ chẳng bao giờ quay lại đâu. Rồi con liệu có hiểu được điều ấy không hả?

Đang rất tức tối trong cửa hàng, giữa hai bàn tay co quắp giấu sau lưng, Lucrèce Tuvache giấu một tờ giấy đang rung lên theo nhịp cơn giận dữ của chị. Cúi xuống đưa con trai út, vận quần soóc, đứng trước mặt và ngó chị với một dáng bộ hờn hờ, chị la mắng, cho nó một bài học:

– Và nữa, chớ có ngân nga (chị cất giọng bắt trước nó) “Xin ch...à...o!...” khi khách hàng bước vô cửa hiệu đi nhé. Phải nói với vẻ ủ dột u ám: “Chúc một ngày tồi tệ, thưa quý bà” hay “Xin chúc ngài một buổi chiều tàn rạng rỡ, thưa ngài”, và nhất là đừng có cười nữa đi! Con muốn đuổi khách đi à?... Thói đời lấy đâu ra cái kiểu đón tiếp mọi người bằng cách xoay ngược cặp mắt tròn và vung vẩy những ngón trỏ dựng đứng trong không khí chĩa thẳng vào mỗi bên tai vậy? Thế con tưởng khách hàng đến đây là để chiêm ngưỡng nụ cười của con hả? Chuyện giờ trở nên quá quắt không thể chịu được nữa rồi, cái trò ấy ầy mà. Sẽ phải gán cho con một cỗ máy hay phải cho con đi phẫu thuật mắt!

Cao mét sáu và tròn trịa tuổi bốn mươi, phu nhân Tuvache là một người dễ nổi cáu. Tóc màu hạt dẻ và cắt ngắn, được vén gọn sau vành tai, lọn tóc xiên trên trán tạo thêm đà cho dáng đầu của chị.

Còn những mái tóc xoăn vàng tơ của Alan, chúng bay tung lên hết như dưới sức gió của quạt điện, trực diện với cơn khủng hoảng của người mẹ, chị lúi từ sau lưng mình ra một tờ giấy mà từ nãy giờ vẫn giấu:

– Và còn cái gì đây nữa hả, bức tranh con đem từ trường mẫu giáo về ấy? một tay chị chìa bức tranh ra trước mặt mình và tả lại nó, còn tay kia

chị gõ ngón trỏ nóng nẩy của mình lên tờ giấy:

– Một con đường dẫn tới một ngôi nhà có cửa ra vào và những ô cửa sổ mở toang dưới một bầu trời xanh thẳm, trên đó một vầng dương chói lọi lấp lóa!... Sao nữa, trong phong cảnh của con không có mây và ô nhiễm môi trường hả? Đâu rồi những loài chim bị buộc di cư, ị bầy lên đầu chúng ta những con vi trùng châu Á, và đâu rồi những luồng bức xạ, những vụ nổ bom khủng bố chứ hả? Chỉ toàn phi thực tế. Đi mà chiêm ngưỡng những gì Vincent và Marilyn vẽ khi chúng ở độ tuổi con bây giờ thì có lẽ tốt hơn đấy.

Mình vận váy, Lucrèce đi dọc một chiếc kệ nơi trưng bày hàng loạt những chai lọ thủy tinh sáng loáng vàng óng. Chị điều qua trước mặt đứa con trai lớn, mười lăm tuổi mảnh khảnh, chuyên gặm móng tay và cắn môi với một cái đầu được quấn kín băng-đô. Cạnh nó là Marilyn (mười hai tuổi và hơi mập), nẩy người rơi phịch xuống chiếc ghế đầu, dè dặt nghiêng về uế oải của nó – bằng một cái ngáp, nó hẳn có thể nuốt trọn cả trái đất – trong khi Mishima hạ tấm ri đô sắt và bắt đầu tắt vài tuýp đèn nê-ông. Người mẹ mở một ngăn kéo bên dưới kết thu tiền và lôi từ trong cuốn sổ đặt hàng ra hai tờ giấy, chị giở ra ngay:

– Xem bức tranh này của Marilyn đi, nó mới u tối làm sao chứ, còn bức này là của Vincent: những thanh gỗ chắn trước một bức tường gạch! Bức này thì mẹ đồng ý. Đây là thằng bé đã hiểu được chút gì đó về cuộc sống hiện tại!... Thằng bé khốn khổ biếng ăn, nó đã phải chịu biết bao khổ sở do chứng đau nửa đầu, đến nỗi mà nó cho rằng nếu không có lớp băng quấn xung quanh thì sợ nó chắc sẽ nổ tung ra mất... Nhưng nó, chính nó là đứa nghệ sĩ của gia đình, một Van Gogh của chúng ta đấy!

Rồi người mẹ nêu nó làm gương:

– Tự sát, thì nó đã có trong máu nó rồi. Một Tuvache thực thụ trong khi đó thì mày, Alan...

Vincent, miệng ngậm ngón tay cái, đến áp đầu mình vào ngực mẹ:

– Con những muốn quay trở lại vào trong bụng mẹ, mẹ à...

– Mẹ biết..., người này đáp lại, âu yếm xoa lớp băng quăn Velpeau và tiếp tục miêu tả tỉ mỉ bức tranh của cậu bé Alan: Ai là cô ả chân dài mà con đã vẽ vậy, người đang làm việc gần ngôi nhà ấy?

– Là Marilyn đấy, đứa trẻ sáu tuổi trả lời.

Khi nghe thấy câu này, đứa con gái nhà Tuvache đang so vai, liền uể oải ngẩng đầu lên, mái tóc che gần trọn khuôn mặt và cái mũi đỏ của nó, trong khi mẹ nó tỏ vẻ ngạc nhiên.

– Sao con lại vẽ chị ấy đang bận rộn và xinh thế hả? Con biết rõ là chị ấy luôn nói mình là đồ vô dụng và xấu lắm kia mà?

– Nhưng con, con thấy chị ấy xinh.

Marilyn đưa hai lòng bàn tay lên bịt tai, bật khỏi chiếc ghế đầu và chạy biến về phía cuối cửa hàng, rồi vừa kêu vừa chạy lên cầu thang dẫn lên căn hộ.

– Thế đấy, nó lại làm chị nó khóc rồi!... bà mẹ gào lên, trong lúc ông bố tắt nốt những chiếc đèn tuýp nê-ông cuối cùng của cửa hàng.

3.

– Sau khi sầu than như thế về cái chết của Antoine, Nữ hoàng Ai Cập liền tự quần hoa lên đầu, rồi sau đó ra lệnh chuẩn bị cho bà đi tắm...

Ngồi bên mép giường Marilyn, người mẹ kể cho con gái mình nghe câu chuyện tự sát của Cléopâtre để ru nó ngủ:

– Sau khi tắm xong, Nữ Hoàng ngồi vào bàn và dùng một bữa thịnh soạn. Cùng lúc đó, một người đàn ông từ vùng nông thôn đến, đem theo một làn quả cây hiến dâng Cléopâtre. Do đám lính gác hỏi anh ta trong đó chứa gì, anh ta liền mở làn ra, lật vài chiếc lá đậu, rồi chỉ cho họ thấy đầy những trái vả. Đám lính gác chiêm ngưỡng vẻ đẹp và độ to, tròn mọng của làn trái cây, người đàn ông mỉm cười và mời họ dùng thử. Như vậy anh ta đã gây được lòng tin, và họ đã để anh ta lọt vào với những gì có trên tay.

Marilyn, nằm trên giường với cặp mắt đỏ mọng, ngắm nhìn trần nhà và nghe giọng lãnh lót của mẹ nó đang tiếp tục đọc:

– Sau bữa ăn trưa, Cléopâtre lấy bức thư mà bà đã viết, dán cẩn thận và cho gửi đến Octave, rồi hạ lệnh cho tất cả mọi người lui ra, trừ một cô hầu, và cho khép cửa lại.

Marilyn nhắm mắt và thở nhẹ nhàng hơn...

– Khi Octave mở thư và đọc những lời cầu khẩn xin xỏ của Cléopâtre đề nghị ông cho khâm niệm cùng với Antoine, thì ngay lập tức hiểu điều bà đã làm. Ông nghĩ chính mình phải chạy đến cứu bà, rồi phái người khẩn cấp đến xem có chuyện gì xảy ra... Tấn thảm kịch đã diễn ra rất nhanh, bởi khi tức tốc chạy đến nơi, chính họ lại khiến đám lính ngỡ ngàng, những người này đã không phát hiện ra điều gì khác thường hết, và khi mở cửa ra, họ chứng kiến cảnh Cléopâtre đã chết, nằm trên giường vàng, thân vận Hoàng bào. Cô hầu của bà, tên là Iras, đang chỉnh lại vương miện trên đầu Nữ hoàng. Một người trong đám lính đã giận dữ nói với cô ta: “A, đây mới là

điều tuyệt diệu đấy, Iras ạ! – Tuyệt lắm, cô ta đáp lại, và xứng đáng là hậu thế của biết bao đời Vua”. Con rắn hổ mang được mang vào cùng với những quả vả đã được giấu dưới những lớp trái cây, do Cléopâtre đã ra lệnh như vậy, để nó tấn công mà bà thậm chí sẽ không hay biết. Nhưng khi gỡ các trái vả, bà đã nhìn thấy nó ngay và nói: “Nó vậy là đây rồi”, rồi bà cười, thả cánh tay trần của mình ra và để cho nó mổ vào.

Marilyn mở choàng mắt, hết như bị thôi miên. Mẹ vuốt tóc nó trong lúc kết luận câu chuyện của mình:

– Trên cánh tay của Cléopâtre, người ta phát hiện ra hai vết cắn nhỏ và rất khó nhận biết. Octave hết sức tuyệt vọng trước cái chết của người đàn bà này, cảm phục tâm hồn cao cả của bà và đã cho tổ chức an táng trong tráng lệ xa hoa theo đúng phong tục Hoàng gia cạnh Antonie.

– Tớ ấy à, nếu tớ mà có mặt ở đó, con rắn ấy, tớ sẽ lột da làm thành một đôi zày thật bảnh cho Marilyn có thể đi khiêu vũ ở tiệm nhảy *Kurt Cobain*! Alan đứng sững ngay trước cánh cửa hé mở của phòng chị gái nó.

Lucrèce bức bối quay lại và rướn cặp mắt về phía đứa con trai út.

– Con đi ngủ ngay, chẳng ai cần hỏi ý kiến của con hết.

Rồi chị đứng dậy, hứa với con gái:

– Tối mai mẹ sẽ kể cho con nghe làm thế nào mà Sappho, chỉ vì cặp mắt đẹp của tên mục đồng trẻ tuổi đã từ trên vách đá cao quảng mình xuống biển:

– Mẹ ơi, Marilyn sụt sịt, khi lớn, liệu con có thể đi khiêu vũ với bọn con trai ở tiệm nhảy...

–Ồ, đương nhiên là không, chớ có nghe lời thằng em con, nó chỉ nói toàn những điều vớ vẩn thôi. Làm sao mà con có thể hình dung bọn đàn ông muốn nhảy với một đứa vụng về, lặn độn như con chứ? Thôi, hãy mơ thấy ác mộng đi, sẽ là thông minh hơn đấy.

Lucrèce Tuvache, với khuôn mặt đẹp nghiêm nghị, đến bên chồng trong phòng ngủ của họ, đúng lúc có tiếng chuông reo thanh thoát khẩn cấp dưới

cửa hàng.

– Ờ phải rồi, chúng ta có bán hàng đêm..., Mishima thở dài. Để anh xuống.

Anh lầu bầu bước xuống cầu thang ẩn trong bóng tối:

– Gừ...ừ... chẳng nhìn thấy khi khô gì cả. Sảy cái là vỡ mặt ngay cho coi!...

Từ trên cầu thang, tiếng Alan đề nghị:

– Cơ mà ba ơi, thay bằng việc nguyên rửa bóng đêm, thì hãy bật công tắc điện lên.

– Ồ, là con hả, thưa ngài-biết-tuốt, với những lời khuyên của con thì...!

Nhưng dầu sao ông bố cũng nghe lời con trai và, dưới bóng đèn điện kêu lách tách nhẹ nhàng của cầu thang, anh xuống đến cửa hàng, rồi bật sáng dây đèn tuýp nê-ông.

Khi anh quay lên, vợ anh, nửa nằm nửa ngồi, lưng tựa vào một chiếc gối, một cuốn tạp chí trong tay, hỏi chồng:

– Là ai vậy?

– Không biết, một kẻ tuyệt vọng qua đường với một khẩu súng lục hết đạn. Anh đã tìm thấy thứ cần thiết cho anh ta trong các hộp đạn bày trước cửa sổ để anh ta tự nã một viên vào đầu. Em đang đọc gì vậy?

– Những thống kê của năm ngoái: cứ bốn mươi phút lại có một vụ tự sát, một trăm năm mươi ngàn âm mưu tự vẫn, thì mười hai ngàn chết. Nhiều quá...

– Ừ nhiều quá, số người tự tử hụt ấy. May mà có chúng ta ở đây... Tắt đèn bên em đi, em yêu.

– Anh tắt đèn bên anh đi, tình yêu của em.

Từ bên kia vách tường, tiếng Alan vọng sang:

– Chúc mẹ có những giấc mơ đẹp. Chúc ba mơ những giấc mơ đẹp nhất, ba mẹ nhé.

Cặp cha mẹ thở hắt ra nào nề.

4.

– *Cửa Hàng Dành Cho Người Ngán Sống* đây, tôi xin nghe!

Phu nhân Tuvache, diện áo sơ mi đỏ rực màu máu, nhắc điện thoại và bảo người đầu dây bên kia chờ: “Xin ngài đợi một chút nhé”, rồi thối lại tiền cho một bà khách, trên mặt chi chít đầy dấu vết thất thểu do hoảng loạn. Bà này ra khỏi cửa hàng, đem theo một chiếc túi được sản xuất bằng chất liệu dễ tiêu hủy, và trên đó, một bên ta có thể dễ dàng đọc thấy *Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống*, và bên kia: *Bạn đã lỡ dở cuộc sống ư? Với chúng tôi bạn sẽ thành công!* Lucrèce chào bà khách: “Xin vĩnh biệt bà, bà nhé”, rồi quay lại nói tiếp vào máy:

– A-lô? A, là ông hả, ông Tchang! Đương nhiên là tôi có nhớ ông chứ! Sợ dây, sáng nay, đúng thế không?... Ông hả?... Ông muốn chúng tôi?... Tôi không nghe thấy gì cả (ông khách chắc gọi từ máy điện thoại di động). Mời chúng tôi đến dự lễ an táng ông hả? Ồ, ông tử tế quá! Nhưng ông sẽ làm chuyện ấy khi nào? A, ông đã chui đầu vào dây rồi à? Xem nào, hôm nay là thứ ba, ngày mai thứ tư... Vậy nghi lễ sẽ tiến hành vào thứ năm. Xin đợi chút, tôi hỏi chồng tôi...

Chị gọi với về phía cuối cửa hàng, gần quầy hàng tươi:

– Mishima à! Em đang nói chuyện với ông Tchang ở điện thoại. Anh biết ông ấy rồi đấy, người gác cổng khu *Những Tôn Giáo Bị Lãng Quên* ấy... Có mà, ông gác cổng tòa nhà Mohamet đấy thôi. Ông ấy muốn mời chúng ta đến dự lễ an táng ông ấy vào thứ năm này. Hôm đó không rơi vào ngày mà tân đại diện hãng *Coi Thường Cái Chết* phải đến cửa hàng mình chứ? A, không, họ sẽ đến vào thứ năm tuần sau. Vậy thì tốt rồi.

Chị lại nói vào máy:

– A-lô? Ông Tchang à?... A-lô!... (rồi chị nhận xét trong lúc gác máy). Dây treo cổ, là hạng thường nhất nhưng hiệu quả. Sẽ phải nghĩ đến việc đặt

thêm dây gai mới được. Với những ngày lễ đang đến gần... Này, Marilyn, con đến đây đi.

Marilyn Tuvache hiện mười bảy tuổi, uế oải và thân hình buông thả, hai bầu vú nặng nề thả lỏng lẻo, nó xấu hổ về thân hình khiến nó trông cồng kềnh. Một chiếc T-shirt phên người nó ra rùng đoạn, in một hình chữ nhật trắng viền đen, trong đó có hàng chữ: “SỐNG LÀ GIẾT NGƯỜI”.

Cái phất trần trên tay, nó uế oải phúi bụi trên gờ một quầy hàng, nơi bày những chiếc dao lam để cắt mạch máu. Một số đã hoen gỉ. Sau những lưỡi dao ấy, một mẫu giấy nhỏ dính kèm có ghi đôi dòng quảng cáo: *Dẫu bạn cắt không đủ sâu, thì bạn vẫn sẽ mắc bệnh uốn ván*. Người mẹ bảo con gái:

– Đến cửa hàng hoa *Tristan & Iseut* mua một vòng hoa tang đi, một vòng bé bé thôi nhé! Trên dải băng rôn dán chéo, yêu cầu họ viết: *Tưởng nhớ Ngài Tchang, vị khách hàng của chúng tôi. Cửa Hàng Dành Cho Người Ngán Sống kính viếng*. Ông ấy chắc sẽ mời rất nhiều gia đình trong tòa nhà Mohamet, họ sẽ nói: “Người gác cổng của chúng ta, ông ấy thế mà không hựt nhĩ”. Điều ấy ít nhiều sẽ quảng cáo cho cửa hàng nhà mình. Thôi nào!... Con lúc nào cũng luôn miệng nói không ngừng: “Con thì sẽ có thể làm được cái gì hả mẹ?” Sau đó con sẽ mang vòng hoa ấy đến đưa cho người gác nghĩa địa mới được chuyển đến.

–Ồ, cái công việc hầu gái này bao giờ cũng dành cho con, bởi con chẳng có tác dụng gì ở đây cả mà! Tại sao họ không đi, họ, bọn con trai nhà mình ấy?

– Vincent thì đang sáng tạo trong phòng nó, còn Alan thì ra ngoài rồi, nó đang ngây ngất dưới ánh nắng mùa thu. Nó giỡn với gió, trò chuyện với mây. Mười một tuổi đầu, mẹ cho rằng nó thực sự là không được ổn lắm đâu, em con ấy mà. Còn con, đi đi.

Marilyn Tuvache, ngó người đàn ông mà cha nó đang nói chuyện với ở cuối cửa hàng:

– Tại sao những chàng trai đẹp lại không chịu nhìn con? Con rất muốn thu hút họ...

– Sao mà nó lại thộn đến thế không biết, con nhỏ này! Con nghĩ rằng họ đến đây vì chuyện tình yêu à? Thôi, đi đi.

– Còn chúng ta, tại sao chúng ta lại không thể tự sát hả mẹ?

– Mẹ đã nói điều này cho con cả trăm lần rồi: bởi vì điều đó là không thể được. Sau đó thì ai sẽ chăm nom cửa hàng hả? Ở đây, gia đình Tuvache chúng ta có một sứ mệnh đấy! À mà khi mẹ nói chúng ta, thì đương nhiên mẹ đã trừ Alan ra rồi. Thôi, biến đi đi.

– Được thôi... ơ... vâng...

– Khổ thân con nhỏ...

Người mẹ từ sau quầy bước ra, mũi lòng nhìn đứa con gái nhu nhược rời khỏi cửa hàng:

– Ở tuổi nó, mình cũng thế: lơ đãng và hay càu nhàu, mình cảm thấy ngổ cho tới tận lúc gặp được Mishima.

Chị đưa ngón tay quét ngang một quầy hàng, phui đi một chút bụi mờ.

– Và khi mình lau dọn nhà, nếu các góc nhà muốn được sạch sẽ thì tự chúng phải xích gần lại...

Chị cầm cây phát trần, bắt đầu lại công việc của con gái và cẩn thận xê dịch những chiếc dao lam.

Ở chân cầu thang dẫn lên căn hộ, bên cạnh quầy hàng tươi, Mishina, mình vận áo gi-lê đang tiếp chuyện một người đàn ông lực lưỡng cao to hơn anh:

– Anh hỏi tôi cái gì đó đặc biệt và rắc rối nam tính hả, thì tôi có thể trả lời anh: bộ seppuku mà những kẻ sỗ sàng gọi là hara-kiri – thuật ngữ tiếng lóng. Đúng, cái này ấy mà, đương nhiên tôi không cố vấn cho tất cả mọi người đâu bởi đó là một thứ mang tính thể thao, chứ không à? Anh là... Xin thứ lỗi cho tôi, nếu anh đến đây, thì tôi chắc phải nói: “Anh đã từng làm nghề gì?”

– Giáo viên thể dục ở trường trung học Montherland.

- Đấy mà, tôi vừa mới nói cái gì ấy nhỉ?
- Tôi không sao chịu đựng nổi đám bạn đồng nghiệp lẫn lũ học trò của mình nữa...
- Chuyện đó, lũ trẻ ấy mà, đôi khi khó lắm, Mishima đồng tình. Chúng tôi..., tôi thì hiểu lắm, với thằng con út...
- Tôi đã nghĩ đến xăng hoặc chất na-pan...
- A, một sự hiến sinh hùng tráng tại một sân trường, điều ấy cũng không tồi, ông chủ cửa hàng đánh giá. Chúng tôi có tất cả để làm chuyện đó nhưng, nói thẳng ra, bộ seppuku ấy mà... Nhưng tôi nói vậy không phải để moi tiền khách hàng đâu, chính anh mới là người xem xét.
- Ông thầy dạy thể dục vệ sinh thân thể lưỡng lự giữa hai lời cố vấn:
 - Hiến sinh, hara-kiri...
 - Seppuku, ông chủ Tuvache chỉnh lại.
 - Chuyện này cần nhiều vật liệu lắm à?
 - Một áo kimono Samouraï theo khổ người anh. Tôi chắc còn một chiếc cỡ XXL, và đương nhiên phải có một chiếc tanto nữa. Người ta cứ nói dài dòng này nọ, chứ anh xem đây này, rút cục chỉ là một đoạn kiếm ngắn, Mishima Tuvache giảm thiểu bớt đi và gỡ một lưỡi dao trắng treo trên tường xuống (nó cũng khá dài), rồi đặt vào tay vị khách hàng. Chính tôi tự mài đấy. Sờ vào cái lưỡi cắt này xem. Nó nghiêng sâu vào anh cứ như cắt vào khối bơ vậy.
- Thầy giáo thể dục lặng ngắt vẻ sáng loáng của lưỡi kiếm và dầu môi, trong khi Mishima lôi từ trong hộp các-tông ra một chiếc áo kimono, anh trải ra trước mặt khách:
 - Thằng con trai lớn của tôi có ý tưởng đính thêm chữ thập bằng lụa đỏ lên áo để đánh dấu chỗ cần phải cắm mũi kiếm, bởi nhiều lúc có người cắm cao quá, trúng xương mủ ác, và thế là dao không đâm vào được, hoặc lại

thấp quá xuống tận bụng. Và thế thì... ngoài việc bị thủng đoạn ruột thừa loằng ngoằng như giun răn ra, mọi chuyện chẳng ra trò trống gì hết.

– Có đắt không? nhà giáo hỏi.

– Tất cả, ba trăm euro-yens.

– A, cũng là một khoản đấy! Liệu có thể trả...

– Trả góp ấy hả? ông chủ hiệu hỏi ngay. Ở cửa hàng chúng tôi ấy à? Anh không đùa chứ, vậy thì sao lại chẳng cấp thẻ khách hàng trung thành nhỉ?!

– Đó là cả một sự đầu tư mà.

– Vâng, đương nhiên rồi, có tốn hơn một bình na-pan, nhưng nói cho cùng thì đó là khoản chi cuối cùng của anh... Đây là còn chưa tính đến khía cạnh quý tộc của hành vi tự sát với bộ seppuku ấy. Và tôi nói điều này không hẳn vì cha mẹ đã đặt cho tôi cái tên Mishima đâu.

Khách hàng dẫn đo.

– Tôi sợ không có đủ can đảm..., người thầy bị trầm cảm thú nhận trong lúc ước lượng độ nặng của cây kiếm tanto. Anh không làm dịch vụ tại nhà à?

–Ồ, không, ông chủ Tuvache bực mình. Chúng tôi đâu sao cũng không phải là kẻ sát nhân. Anh biết không chứ, chuyện này bị cấm đấy. Chúng tôi chỉ cung cấp những thứ cần thiết, còn khách hàng phải tự xoay sở lấy. Đó là chuyện của họ. Chúng tôi ở đây chỉ phục vụ bán những sản phẩm có chất lượng, ông chủ hiệu nói tiếp và dẫn khách hàng về phía quầy thu tiền.

Và trong lúc cẩn thận gấp chiếc kimono và đút vào túi đựng cùng cây đoản kiếm, anh tự biện bạch:

– Quá nhiều khách hàng hành sự theo lối a-ma-tơ..., anh nên biết rằng có một trăm năm mươi ngàn người mưu mô tự sát thì có đến ba mươi tám ngàn làm không đến nơi đến chốn và kết quả là hỏng việc. Những người này sau đó thường xuyên sống trong tình trạng bệnh tật trên xe lăn, hay bị biến dạng cả đời, trong khi với chúng tôi thì... Những khách hàng tự sát của

chúng tôi được bảo hành. Hoặc chết ngay, hoặc được hoàn trả tiền! Thôi đi nào, anh sẽ không phải hối tiếc vì vụ mua bán này đâu, một người lực lưỡng như anh!... Anh cứ thử thật sâu một cú và hấp, thế là xong! Hơn nữa, như tôi vẫn thường nói, con người ta chỉ chết có một lần, thế nên hãy làm sao cho đó là một khoảnh khắc không thể quên.

Mishima nhận tiền của thầy giáo thể dục thể thao, rồi khi thối lại tiền, anh nói thêm:

– Đây, tôi sẽ tiết lộ cho anh một bí quyết nghề nghiệp...

Ngó xung quanh để kiểm tra, chắc chắn không có ai nghe lỏm, anh giải thích:

– Khi thực hiện chuyện này trong phòng ăn nhà mình, thì anh hãy quỳ xuống sàn nhà và như vậy, cho dù lưỡi dao không cắm thật sâu cho lắm... bởi dẫu sao thì cũng đau đấy... nếu ở trong tư thế quỳ, thì anh sẽ ngã sấp xuống và như vậy nó sẽ giúp lưỡi kiếm cắm phập đến tận chuôi. Và khi người ta phát hiện ra, cảnh tượng đó sẽ khiến lũ bạn anh sững sờ đấy! Anh không có bạn à?... Thế thì nó sẽ khiến bác sĩ pháp y kinh ngạc, ông ta hẳn sẽ thốt lên: “Chàng này quả là rắn rỏi can trường!”

– Cảm ơn, vị khách hàng nói, bị suy sụp hẳn do động tác cuối cùng phải thực hiện.

– Không có gì, đó là công việc của chúng tôi thôi mà. Sẵn sàng phục vụ khách hàng.

5.

– Lucrèce à! Em có thể đến đây được không?!

Phu nhân Tuvache xuất hiện, mở một cánh cửa khuất dưới cầu thang, phía cuối cửa hàng. Một chiếc mặt nạ chống gaz trùm kín mặt chị từ yết hầu lên tận đỉnh đầu. Những vòm kính tròn nằm kín các bên, trên đầu và trước miệng, một cái ống lọc to tướng khiến chị mang vẻ của một con ruồi đang loạn trí:

– Mình vẫn khoác áo blu trắng, trong lúc đến bên chồng – người vừa gọi chị lên – chị tháo găng tay phẫu thuật bằng cao su ra. Anh lúc này giải thích cho chị trước một nữ khách hàng:

– Bà đây muốn một thứ gì đó nữ tính.

– Uôm-uôm-uôm, oa-oa-oa!... Khuôn mặt ruồi của phu nhân Tuvache kêu u u, rồi nhận ra mình vẫn đang đeo máy bảo vệ phòng chống, chị liền gỡ đám nai nịt công kênh ra khỏi đầu và mặt nạ chống gaz trên tay, chị tiếp tục: A, cái gì đó nữ tính hả, thì chỉ có độc được thôi! Có điều còn có thứ nữ tính hơn nhiều nữa đấy. Đúng lúc quá, tôi đang chế biến phía sau bếp đây...

Chị cởi luôn cả cúc áo blu ra và đặt đám dây nhợ linh kinh lên mặt quầy gần kết thu tiền:

– Một độc được ư... Tôi có thể cho bà được thứ gì nhỉ? thế bà thích loại độc tiếp xúc trực tiếp – sờ vào nó, bà chết liền –, hay loại để hít, để uống?

– Ờ..., bà khách không ngờ đến câu hỏi kiểu này, ắp úng đáp lại. Thế loại nào tốt hơn?

– Tiếp xúc trực tiếp, loại này thì nhanh!... Lucrèce giải thích. Chúng tôi có A-xít Lươn xanh lam, Nọc ếch cốm, Sao buổi tối, Đòn cân các Thánh thần, Chất đông phiên muộn, Hãi hùng xám, Dầu ngất, Nọc cá nheo... Hiện thời cửa hàng không có đủ hết các loại này. Một số khác có ở quầy hàng

tươi, chị nói khi đứng trước một kệ hàng trưng đầy vô số những chai lọ thủy tinh.

– Để hít ấy mà, chất này có hình dạng như thế nào?

– Hết sức đơn giản, bà mở nút và hít những gì chứa bên trong. Đó có thể là Vũ điệu điên, Khí thở của người treo cổ, Mây trắng, là độc tố của Mắt giết người, là Gió sa mạc...

– A, tôi chẳng còn biết chọn loại nào cả. Tôi làm phiền bà quá, bà khách bối rối xin lỗi.

–Ồ, có gì đâu, bà chủ hiệu ra vẻ thông cảm. Dẫn đo là lẽ thường thôi. Nếu không, về loại uống, chúng tôi có Mật ong chóng mặt, nó khiến cho da đỏ rực lên, bởi người dùng loại này sẽ toát mồ hôi ra máu.

Bà khách dẫu môi.

– Nói cho nhanh nhé, thế vì lý do gì? Lucrece chất vấn.

– Tôi không sao khuây khỏa nổi sau cái chết của một người thân, người mà lúc nào tôi cũng nghĩ tới. Và thế là, khi đến mua đồ ở cửa hàng bà đây, tôi thấy chỉ còn mỗi giải pháp này để quên họ đi.

– Thế à? Vậy tôi khuyên bà dùng Strychnine. Đó là chất lọc từ hạt mã tiền. Ngay khi vừa nuốt vào, nó sẽ khiến ta mất trí nhớ... Như thế, bà sẽ không còn đau đớn lẫn tiếc nuối chi hết... Sau đó, bệnh bại liệt sẽ phát triển và người bị nhiễm độc sẽ chết do ngạt thở mà chẳng còn nhớ gì cả. Chất này đúng là hợp với bà quá rồi còn gì.

– Hạt mã tiền..., bà già mang tang nhắc lại đồng thời dùng gan bàn tay xoa cặp mí mệt mỏi.

– Nhưng nếu bà muốn nghiền ngẫm một lần cuối cùng, Lucrece gợi ý, thì bà cũng có thể tự chế biến độc dược cho mình. Nhiều phụ nữ thích ý tưởng nung nấu nỗi đau khổ của mình khi tự tay chuẩn bị cái chết. Ví như nhựa cây dương địa hoàng chẳng hạn. Trong một cái cối, bà đem tán nhỏ các cánh hoa này – loại này chúng tôi có ở quầy hàng tươi... Bà thấy đấy, chính là các chùm hoa hình các ngón tay rụng, chúng giống hệt những bàn

tay người èo ột chất đồng. Khi chất đó đã được tán mịn, bà cho trộn với nước và đun sôi lên. Sau đó để nguội – đủ thời gian để bà hỷ mũi và thảo một bức thư giải thích hành động của mình –, rồi bà đem lọc. Lại đun tiếp cho bay hết nước. Như vậy, bà sẽ có được một chất muối tinh trong suốt và sẽ uống nó. Lợi thế của loại này là rẻ bèo: chỉ hai euros rưỡi một bó thôi! Chúng tôi cũng có canh mã tiền để chế chất độc cu-ra, quả ô-rô đen để chế chất lợi tiểu và làm giãn động mạch vành...

Bà khách choáng váng bởi hàng loạt chất được kê khai, nên không biết suy nghĩ ra sao:

– Nếu là bà thì bà dùng loại nào?

– A, tôi ấy hả, tôi không biết, Lucrece đáp với vẻ tiếc nuối.

Và cặp mắt đẹp nghiêm trầm của chị đọng lại, như thể chị đang nhìn vào một cõi xa xăm trước mặt. Có vẻ như chị không còn ở trong cửa hiệu của mình nữa.

– Chúng tôi cũng vậy thôi, cũng bị trầm uất và có đủ các lý do để tung hê hết đi, nhưng chúng tôi không thể thưởng thức các sản phẩm của mình hoặc nếu không người cuối cùng trong số chúng tôi được nhâm nhi sẽ phải đóng ri đô sắt lại vĩnh viễn mất, thế khách hàng, họ sẽ làm thế nào chứ?

Rồi phu nhân Tuvache quay trở lại với thực tế:

– Điều mà tôi biết, đó là chất cynaure làm khô lưỡi và gây cảm giác khó chịu... Vậy nên tôi ấy mà, khi chế món này, tôi thường bỏ thêm vào một vài lá bạc hà để tạo cảm giác mát mẻ cho miệng... Đó là mẹo phụ thêm của cửa hàng chúng tôi. Ngoài ra, chúng tôi cũng có món cốc-tai trong ngày nữa! Sáng nay tôi đã chế món gì ấy nhỉ?

Chị quay lại ngó tấm bảng, treo trên năm đám cửa sổ, trên đó có hàng chữ viết bằng phấn: Hàng Cát.

– A, phải rồi! Món Hàng Cát! Sao tôi không nghĩ đến nó sớm hơn nhỉ? Không biết dạo này đầu óc tôi để đâu không biết. Bà, thưa bà kính mến, bà vẫn dẫn đo giữa Tiếp xúc trực tiếp, Hít, hay Uống, thì chất này được pha

trộn cả ba loại: Cây cà được, Chắt đông phiến muện và Gió sa mạc. Như vậy, vào giây phút cuối cùng cho dù bà có lựa chọn giải pháp nào: Uống cốc-tai, sờ hay hít thì nó đều hiệu nghiệm cả.

– Ờ... vậy... được thôi, tôi sẽ lấy loại này, bà khách quyết định.

– Bà sẽ không phải hối tiếc gì đâu. A, sao mà tôi thộn thế nhỉ, suýt nữa thì tôi đã nói: “Bà dùng rồi nói cho tôi biết kết quả nhé!” mới chết chứ. Chính thằng nhỏ này khiến tôi phát điên! Lucrèce nghiêng rặng cằm nhẵn và hất cằm về phía Alan đang đứng đó, hai chân chụm gót, tay đặt trên đầu, ngay trước góc quầy bày các loại dây thông lọng. Bà có con cái chứ, thưa bà?

– Chính vậy, tôi đã có một đứa... Hôm nọ, nó đã đến đây mua của bà một viên đạn dài 22 ly cỡ nhỏ.

– À.

– Nó nhìn đâu cũng toàn thấy màu đen. Tôi thực chưa bao giờ biết cách đem lại niềm vui sống và hạnh phúc cho nó...

– Ờ thì... Chúng tôi ấy mà, về chuyện này, chúng tôi cũng chẳng thể nói được gì nhiều về thằng con út..., phu nhân Tuvache lấy làm phiền muện. Nó nhìn cuộc sống đâu cũng chỉ màu hồng, bà có hiểu nổi không chứ? Như thế có cái gì đó hay hóm lăm ở đó vậy! Chúng tôi không biết đã làm gì mà thành ra nông nổi này. Tuy nhiên, tôi đảm bảo với bà rằng chúng tôi đã nuôi dạy nó hết như hai đứa kia, chúng nó bị trầm uất theo đúng lẽ phải thế, trong khi đó thì nó, lúc nào cũng chỉ ghi nhận mặt tốt của mọi vấn đề, Lucrèce thở hắt ra và giơ một bàn tay đang lấy bầy vì phần nộ lên quá đầu. Chúng tôi ép nó xem chương trình thời sự trên truyền hình để mong nó nhìn đó làm tổn hại tinh thần, nhưng giả như có một máy bay chở hai trăm năm mươi hành khách bị nổ và có đến hai trăm bốn mươi bảy người tử nạn, thì nó chỉ lưu lại con số người sống sót mà thôi! Rồi chị bắt chước nó: “Ô, mẹ ơi, mẹ thấy cuộc sống nhộn đấy chứ hả mẹ, có ba người rơi từ trên trời xuống mà họ lại chẳng sao cả”. Cùng với chồng, chúng tôi không còn chịu nổi nữa. Tôi cam đoan với bà rằng nhiều lúc, chúng tôi ấy mà, cũng muốn

dùng quách chất Hàng Cát nếu như chúng tôi không phải chăm nom cái cửa hàng này.

Bà khách hồi hộp tiến gần lại chỗ Alan:

– Nó bị phạt à?...

Thằng nhỏ quay mái đầu xoắn và vàng tơ của nó về phía bà ta. Một miếng băng dính rộng bịt chặt miệng đứa trẻ. Trên miếng băng hồng, một nụ cười nhạo thâm ác và một cái lưỡi thè ra – được nguệch ngoạc bằng bút vẽ với những khóm mép nhếch về phía dưới – khiến nó có vẻ rất cau có.

Mẹ nó, vừa gói lọ thủy tinh Hàng Cát, vừa giải thích cho bà khách:

– Chính anh trai nó, Vincent, đã vẽ bộ mặt nhăn nhó đó. Còn tôi ấy à, tôi thật không ưng để nó trưng ra cái lưỡi thè dài như vậy đâu, nhưng thế vẫn còn hay hơn là suốt ngày nghe nó cười phớ lớ rằng cuộc sống mới tuyệt diệu làm sao...

Bà khách nhìn chăm chăm vào miếng băng. Theo hình nếp gấp của miếng băng dính dán ở môi, người ta thấy rõ rằng dưới chiếc mặt nạ được vẽ nhăn nhó kia, đứa trẻ đang tủm tỉm cười. Lucrèce chìa túi hàng cho bà khách:

– Nó bị phạt đấy. Ở trường, khi được hỏi những người tự vẫn là người như thế nào, thì nó trả lời: “Cư dân của nước Thụy Sĩ¹”...

6.

Hình hài gầy nhồng đang ngồi của Vincent bơi trong bộ djellaba² màu xám và điểm toàn những hình ảnh chất nổ: Những thanh thuốc nổ đi-na-mít và những quả bom đen đeo dây cháy chậm đang tóe ra các tia sáng vàng xanh. Hiện tại, cậu hai mươi tuổi, chẳng có gì trang trí đẹp trên các bức tường phòng cậu. Ngồi trước cái giường chật, khuỷu tay chống lên bàn bày ngón ngang và lưng dựa vào vách nhà, một thỏi keo dán đang rung lên trong tay. Con trai lớn nhà Tuvache có một chòm râu ngắn màu râu ngô, mọc lởm chởm và trên bộ xương cung rõ nét, điểm cặp mày rậm. Hơi thở dồn dập và đè nén, ánh mắt bất động nhìn xiên bộc lộ hình ảnh phản chiếu thê thảm của tâm hồn nó. Dải băng Velpeau quấn chặt quanh đầu do những trận đau đốn dữ dội dày vò. Đám mụn đã đóng vảy màu nâu khiến môi dưới vốn đã dày của nó phồng rộp do cứ cắn nhiều đến vãi máu, trong khi đó môi trên lại rất đỏ và thanh mảnh. Làn môi trên ấy nổi bật chia thành hai cánh hệt như tấm bạt đỏ rực của rạp xiếc đi động nhỏ. Trước mặt Vincent, trên bàn, một mô hình kỳ quặc và tầm tối đang được tạo dựng, trong khi sau lưng nó, từ bên kia vách tường, nó nghe thấy vọng sang:

– Nói đề, nói đề, lê-lê-lê!...

Bằng một cú đấm mạnh, Vincent phá hủy toàn bộ mô hình của nó:

– Mẹ ơi!!!

– Gì nữa đây? Người mẹ từ trong bếp hỏi vọng ra.

– Alan lại mở những bài hát vui rồi này!

– Ồi giờ ạ! Thằng lỏi này... A, tôi thà để ra cả một mẫu rắn lục còn hơn là nuôi dưỡng kẻ lạc loài này! Lucrèce gào lên, đi liền vào trong hành lang và mở cửa phòng đưa con trai út. Có thôi đi không hả?! Mẹ đã nói với mày bao nhiêu lần rồi là cả nhà không muốn mày nghe những bài hát vớ vẩn

này? Thế những hành khúc điệu văn được soạn ra để bán cho chó nghe hả? Mày không biết rõ sự khó chịu do mày gây ra cho anh mày khi mở những ca khúc náo nức phóng khoáng ấy, và điều ấy khiến anh mày đau đầu đến cỡ nào, chị vẫn tiếp tục xa xả trong khi ra khỏi phòng Alan để đến phòng Vincent. Tại đây chị nhận ra thảm họa của mô hình đổ vụn, nhưng vẫn nói vọng sang với Alan. A, khá khen đấy, nó đáng giá đấy! Hãy đến mà xem thảm họa do nhạc nhẽo của mày gây ra đây này. Mày có thể tự hào về mình được đấy!

Đến lượt người cha chạy tới: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”, Marilyn đồng thời xuất hiện, lê chân lệt xệt. Hiện, họ cả thấy ba người (Lucrece, Marilyn và Mishima) vây quanh Vincent.

– Có chuyện đấy, người mẹ kêu lên, thằng con út *của anh* đã lại làm điều ngu ngốc nữa đó!

– Đó không phải là con trai *của tôi*, người cha đáp lại. Con trai *của tôi* ấy hả, là Vincent kìa. Nó, nó mới là một Tuvache thực thụ.

– Thế còn con, Marilyn hỏi, chỗ của con ở đâu?

Mishima vỗ về cái đầu quần băng của đứa con trai lớn:

– Sao nào, có chuyện gì xảy ra vậy? Con đã làm hỏng mô hình của mình rồi à?

– Một mô hình về cái gì? Con gái nhà Tuvache chết vẫn.

Vincent khóc nức lên:

– Mô hình một công viên giải trí về chủ đề tự sát.

– Về cái gì cơ?

7.

– Đó sẽ là... sẽ giống như một hội chợ cho những ai muốn đoạn tuyệt với cuộc sống. Ở khu trường bắn, khách hàng sẽ trả tiền nhưng để làm điểm ngắm.

Mishima lắng nghe Vincent nói và ngồi xuống giường:

– Con trai bố quả là một thần đồng đấy.

– Đó sẽ là khu công viên giải trí hết sức nguy hiểm. Trên các lối đi có các dòng nước mắt chảy dài róc rách, dịu dàng tuôn dọc theo các gò má khách hàng, giữa các mùi vị bốc lên từ các món khoai tây chiên và nấm độc mà người ta đem đến bán đầy ở đó.

“Amanites phalloides³ !...”, Vincent kêu loạn lên trong phòng mình, Lucrèce và Marilyn, dường như cũng đang sống trong khung cảnh đó, người thấy cả mùi khoai tây chiên...

Những giàn nhạc oóc Baberie Bắc Phi chơi các ca khúc buồn thảm. Các giàn đu quay phụt sẽ tuôn ra người hết như các giàn thun bắn đá lên trên thành phố. Sẽ có hàng giậu rất cao và một vách đá dựng đứng mà các cặp tình nhân nắm tay nhau nhảy từ đó xuống.

Marilyn vặn vẹo và vò tay.

– Những tiếng cười nắc nẻ nghẹn ngào pha lẫn tiếng ầm ào gây ra từ các bánh xe của một con tàu ma mà con tàu ấy sẽ chui tọt vào một tòa lâu đài gô-tích hờ, giăng đầy cạm bẫy kỳ cục và cái nào cái ấy đều gây ra thảm họa chết chóc: điện giật, chết đuối, những hàng răng bừa nhọn sắc sẵn sàng sập xuống lưng. Bạn bè hay cha mẹ đến tiễn đưa một người bị đê chết nào đó sẽ ra về với một cái hộp nhỏ đựng tro hài cốt của kẻ tuyệt vọng kia bởi ở cuối mỗi giàn đu quay sẽ có một đài hỏa táng, nơi những xác chết sẽ lần lượt trượt xuống.

- Tuyệt thật đấy, người cha nói.
- Bố sẽ tiếp nhiên liệu cho lò đốt. Mẹ sẽ bán vé...
- Còn em, em sẽ làm gì? Marilyn hỏi. Em làm ở vị trí nào?

Vincent Tuvache xoay một vòng ba phần tư mái đầu về phía em gái. Sức mạnh gây ấn tượng của ánh mắt cậu và ánh sáng hốc hác tỏa ra từ các dấu vết hoảng loạn bên dưới lớp băng quần đầu cậu mới kỳ lạ làm sao!... Bên ngoài, trong bóng đêm, qua lớp kính ô cửa sổ nhỏ gian phòng tối của cậu, một bảng quảng cáo bằng nê-ông bất ngờ phát ra thứ ánh sáng vàng, đậm và điên loạn, khiến cậu lóa mắt. Các hình bóng khuôn mặt cậu khi ấy bỗng trở nên xanh rớt và chòm râu ngắn lúc này điểm màu hồng như thể được vẽ bằng bút lông cứng với những đường nét nhỏ tạc hình sao. Phô ra giữa thứ ánh sáng nhân tạo ấy, cậu cũng như được khoác một vầng hào quang bởi sự rung cảm của một niềm đam mê tự hủy hiem có. Ba người vây quanh cậu xúc động cảm nhận được tiếng kêu cháy bỏng ấy. Vincent, đầu cúi thấp, có vẻ như bị cuốn đi dưới sức ép của một trái bom nổ:

– Đó sẽ hết như khi nằm mơ và khi con thức giấc, và khi con lại thiếp đi và rồi con lại vẫn mơ thấy cùng một chuyện thần tiên như thế, cùng một giàn cảnh như thế...

– Con đã có dự án này trong đầu từ lâu rồi à? người mẹ hỏi.

– Trên các lối đi dạo, nhân viên phục vụ sẽ cải trang thành các mục phù thủy già xấu xí rao bán những trái táo tình yêu tẩm độc. “Này, cô gái. Hãy cắn trái táo tẩm độc này đi...”, rồi các mục ấy lại đi đến chào hàng những người khác nữa.

– Em ấy mà, em có thể làm được việc này đấy, Marilyn gợi ý. Em xấu xí thế này cơ mà.

Cậu con cả trình bày hết các dự án của mình: sà các ô ghế ngồi của Bánh Xe Không Lỗ sẽ sụn xuống khi lên cao đến hai mươi tám mét, hàng đường ray chạy lên của vòng số 8 khổng lồ còn khuyết, sau một đoạn xuống nhanh chóng mặt, sẽ dừng lại đột ngột khi đang đà mạnh nhất. Cậu bày lại

mô hình mà hồi nãy đã bị sụp do một nắm đấm giận dữ. Cùng lúc đó, đứa em trai rời khỏi phòng đi ngang trước cánh cửa để ngỏ cửa phòng Vincent và, vừa lầm nhảm hát, nó vừa búng tay theo nhịp:

– Đừng lo lắng chi, hãy vui lên đi ⁴!...

Mẹ nó khiếp đảm và tức tối hết sức, liền quay lại vùng nắm tay xiết chặt về phía nó. Đối với vợ chồng chị, những ngón tay búng lách cách của Alan cứ như là một tai họa lớn.

8.

– Thực ra, nói để ông biết, ông đại diện ạ, chúng tôi ấy mà, chúng tôi không muốn có đứa con trai thứ ba đâu. Nó ra đời bởi chúng tôi đã thử một bao cao su hỏng: ông biết đấy, loại mà chúng tôi vẫn bán cho những người muốn chết vì bị lây nhiễm qua đường tình dục.

Lucrece ngúc ngoắc đầu, tức tối bởi sự trở trêu của số phận:

– Ông sẽ thú nhận chứ, lần duy nhất chúng tôi thử một trong những sản phẩm của mình, chuyện dầu sao cũng chẳng may mắn gì.

– A, chuyện đó hả, những bao cao su của hãng *Coi Thường Cái Chết* được bảo đảm có nhiều lỗ thông hơi nhỏ li ti. Bà lẽ ra nên tin tưởng chúng tôi chứ, người đại diện hãng trả lời.

– Dù sao thì...! Mẹ của Alan thở hắt ra. Đúng lúc ấy thằng bé ló ra trong cửa hàng.

– Za... à... o mẹ! Zào bố! Za... à... o chú!... nó tiếp tục nói, và một cách tự phát, đến hôn lên hai má của vị đại diện hãng. Chú thấy đấy, trời mưa rồi, tốt lắm. Chúng ta cần nước mà, chú nhỉ!

– Ở trường, ổn chứ hả? mẹ nó hỏi.

– Ổn lắm ạ. Trong giờ nhạc, con đã hát và còn làm cho cả lớp cười nữa đấy.

– Đấy, tôi vừa nói gì với ông ấy nhỉ? phu nhân Tuvache thốt lên, lấy luôn người đang nói chuyện với mình làm chứng.

– Đúng là nó có vẻ không bình thường thật..., vị đại diện đồng tình và đưa tay lên lau hai má. Hai đứa kia, dù sao thì chúng cũng không giống thế chứ?

– Không, chúng hẳn sẽ băng qua trước mắt ông và thở dài ảo não, sẽ xô vào ông mà chẳng thèm cất lời xin lỗi. Thằng lớn, dù có biếng ăn, thì toàn

khiến chúng tôi mãi nguyện hải lòng, hầu như lúc nào cũng khép mình trong phòng, nhưng còn con bé Marilyn đáng thương, mười tám tuổi đến nơi rồi, lúc nào nó cũng cảm thấy vụng về hậu đậu và vô dụng ở đây. Nó lúc nào cũng hừng hực và toát mồ hôi. Nó tìm kiếm chỗ của nó.

– Ủm... ừm, tân đại diện hãng *Coi Thường Cái Chết* lăm lăm trong lúc mở chiếc va li nhỏ của mình và lôi từ đó ra cuốn sổ ghi hàng đặt.

Và anh ta quan sát toàn bộ tổng thể cơ sở mà lần đầu tiên anh ta được biết:

– Một cửa hàng đẹp, có lợi thế như của ông bà đây. Và điều gây ngạc nhiên, đó là một mình nằm lọt thỏm giữa các tòa nhà chọc trời. À, mà đúng rồi, thực sự mà nói, cửa hàng này duyên dáng nhất của đại lộ Bérégovoy⁵ đấy! Hơn nữa, nhìn từ bên ngoài, mặt tiền cửa hàng quả là có một không hai đấy. Sao lại có cái tháp nhỏ trời lên mái nhà giống như tháp chuông nhà thờ công giáo hay vòm tháp nhà thờ Hồi giáo thế hả? Trước đó, đây là cái gì vậy? một nhà thờ hay một nhà nguyện chẳng?

– ... Một nhà thờ Hồi giáo, hay còn có thể là một ngôi đền, chẳng còn ai biết được điều đó nữa, Lucrèce trả lời. Xếp thứ tự dọc hành lang trên tầng, đó trước đây chắc phải là các am tu sĩ, sau này được sửa sang biến thành phòng ở, phòng ăn, nhà bếp của gia đình. Và lại trên thềm nghỉ cầu thang bên trái, có khung cửa hở trở ra phía cầu thang xoáy tròn ốc của tháp, xây bằng các phiến đá cũ kỹ nhưng chúng tôi chẳng bao giờ qua đó cả. Sâu trong kia kìa, trước đây chắc là nơi chứa đồ thánh lễ, giờ tôi sử dụng để chế các đồ đạc gia đình tự tạo.

Vị đại diện gõ các đốt ngón tay lên tường, phát ra tiếng kêu chứng tỏ tường rỗng.

– Ông bà đã cho phủ lại toàn bộ bằng bồi thạch cao à? Rồi anh ta quan sát các giá trưng bày rồi bình luận cho chính mình: kệ kép ở giữa, kệ đơn áp sát mỗi bên tường..., sàn đá hoa Delft lát theo kiểu cổ, ánh sáng kiểu nhà xác tỏa từ trần xuống rất tốt, không khí sạch sẽ và nữa, này, có nhiều thứ quá đấy!... Những đoạn thông lọng ở đây...

– Đúng lúc quá, chúng tôi sẽ đặt tiếp sợi dây gai, Mishima, từ này giờ vẫn im hơi lặng tiếng, bỗng tuyên bố. Buổi tối, tôi rất khoái tự mình xoắn sợi khi xem các thảm họa chiếu trên đài truyền hình. Hơn nữa, mọi người đánh giá cao công việc thủ công. Một năm nọ, chúng tôi đã lấy loại công nghiệp. Rất nhiều khách hàng bị ngã trên ghế đầu đấy.

– Tôi ghi cho ông bà bao nhiêu, một ba-lô nhé? vị đại diện viết vào sổ.

– Và cả cynaure nữa, Lucrèce, đứng trước kệ bên trái lên tiếng. Trên kệ, bày những lọ thủy tinh xếp theo hàng ngay ngắn, tôi gần như đã hết sạch rồi. Và đất ac-xi-níc nữa nhé: một túi năm mươi ky-lô-gam.

– Ghi thêm một bộ kimono cỡ XXL, Mishima thêm vào

Vị đại diện vừa ghi tên các món đặt của từng người, vừa tiến lên trong cửa hàng, anh ta đến tận quầy hàng tươi, nơi khiến anh ta ngạc nhiên:

– Ở này, ở đây trống trơn cả rồi: vài cánh hoa dương địa hoàng, vài quả ô-rô đen mọng, những cây nấm độc có diềm rực rỡ, có *Galeria Marginata*, nhưng không có nhiều động vật chứa nọc độc trong các hộp có đục lỗ cho chúng thở lắm nhỉ...

– A, loại đó hả, ở cửa hàng chúng tôi, chúng tôi luôn gặp rắc rối với động vật, Mishima công nhận, cho dù là với ếch cốm, rắn *trigonocéphales*⁶, hay là nhện cái góa đen... Ông thấy đấy, anh giải thích với vị đại diện, vấn đề là ở chỗ con người ta hiện giờ cô độc đến mức mà họ rất gắn bó với các vật độc mà chúng tôi bán cho họ. Còn những con vật, lạ lắm nhé, chúng cảm nhận được điều ấy và không cắn họ. Một lần, Lucrèce, em nhớ chứ?... một nữ khách đã đến mua một con nhện *myrale*⁷, nhưng rồi một hôm bà ta quay lại cửa hàng. Tôi, lúc ấy, tôi vô cùng ngạc nhiên, còn bà ta lại hỏi tôi có bán kim không. Tôi cứ ngỡ bà ta mua để chọc thủng mắt kia. Ấy thế mà không hề nhé, bà ta mua để đan những đôi bốt nhỏ xinh bằng cốt-tông dính cườm cho con nhện mà hiện giờ bà đã đặt tên cho nó là Denise. Họ đã trở thành đôi bạn thân và, hơn nữa, bà ta còn thả nó tự do trong túi xách của mình. Bà ta lôi nó ra và cho chạy trong lòng bàn tay. Tôi, tôi đã nói với bà

khách: “Nhưng mà này... Hãy cắt cái của này đi chứ!” Còn bà ta, bà ấy cười nắc nẻ: “Denise đã đem lại hương vị sống cho tôi đấy”.

– Một lần khác, Lucrèce nói quá lên, một tay bị trầm uất đã mua của chúng tôi một con rắn mang bánh khắc nọc độc, nhưng nó lại không bao giờ khắc lên chủ mới của nó và tay này đã rốt cục gọi nó là Charles Trenet⁸. Anh ta chắc đã có thể gọi nó là Adolf nhỉ?! Chúng tôi ấy mà, chúng tôi đã thật sáng suốt đặt cho mỗi đứa con của mình những cái tên của những nhà nổi tiếng tự sát: Vincent là của Van Gogh, Marilyn là của Monroe...

– Thế sao lại là Alan? Vị đại diện cất tiếng hỏi.

– Anh ta lẽ ra nên gọi con rắn của mình là Nino Ferrer, Lucrèce vẫn theo dòng suy nghĩ của mình, nói tiếp, ở điểm này nữa, chúng tôi chắc có thể hiểu được.

– A, không đâu, thực sự đấy, các con vật gây thất vọng lắm, Mishima xen vào. Khi đám ếch cồm mà xống ra, chúng nhảy tứ tung khắp cửa hàng. Và thế là rất phức tạp để tóm được chúng với một bộ lưới, nhất là chớ có động vào chúng nếu không, anh sẽ tử ngay. Chúng tôi không lấy động vật nữa đâu và chẳng biết sẽ phải làm gì với quầy hàng tươi đây.

– Ngồi trên bậc cầu thang dẫn lên nhà ở, cậu bé Alan cầm một mẫu ống nhựa nhỏ, gắn trên một cái vòng tí hon và phồng miệng thổi vào đó. Những cái bong bóng xà phòng liền bay lên. Chúng chồi lên, hạ xuống, bay lập lờ, đầy màu sắc và sáng lấp lánh trong *Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống*. Chúng bay len lỏi, vô tư giữa các quầy hàng. Mishima nghển cổ, uốn lượn vòng đầu nhìn theo đường bay của chúng.

Một cái bong bóng nước xà phòng kịch xù lượn đến vỡ tan sát hàng mi của vị đại diện, người này lau mắt và nhăn mặt, đi về phía chiếc va li nhỏ của mình vẫn đặt trên mặt quầy tiếp khách: “Đây rồi, tôi có lẽ có một ý tưởng dành cho đứa con gặp khó khăn của ông bà đấy”.

– Đứa nào? Alan à?

–Ồ không, không phải nó... mà là cho đứa con gái kia. Ở hãng *Coi Thường Cái Chết*, chúng tôi vừa tung ra thị trường một sản phẩm mới, chắc sẽ không gây nguy hiểm cho nó đâu.

– Không gây nguy hiểm cho nó à? Lucrece nhắc lại.

9.

– Mừng một tháng mười một... chúc mừng sinh nhật Marilyn!!!

Người mẹ từ trong bếp bước ra trên tay bê một chiếc khay kim loại lớn, trên đó là một chiếc bánh sinh nhật hình cổ quan tài. Người cha, đứng trước chiếc bàn tròn trong phòng ăn, làm bật tung nút chai sâm banh và nói với con gái trong lúc rót cho nó:

– Hãy tự nhủ rằng sinh nhật này sẽ làm cho con bớt sống đi một năm!...

Bọt trào lên trong ly, Marilyn Tuvache đặt một ngón tay trở lên miệng ly và lớp bọt tự xẹp xuống. Chiếc bánh ga tô tang tóc ngự chính giữa tâm bàn, giữa các món ăn của bữa tối gia đình và ngay trước cái đĩa trống trơn, vẫn còn sạch bong của Vincent, người mà Mishima cũng muốn rót cho ly rượu sâm banh.

– Cám ơn bố. Con không khát.

Người cha cho chảy vài giọt vào ly của Alan:

– Nào uống đi, con, tâm hồn lúc nào cũng tràn trề nhựa sống... để chúc mừng tuổi thành niên của chị con, nó vậy là đã đoạn tuyệt với tuổi thơ và thời niên thiếu. Được thế đã là tốt rồi.

Các bề mặt thẳng đứng của bánh ga-tô bằng sô cô la sữa bắt chước gỗ cây dương đánh véc-ni dài hỏa táng. Nắp bằng ca-cao đen trang trí các đường rãnh giống như gỗ hồng tâm. Ở hai phần ba chiều dài của nó, từ phía trên lộ ra một chiếc gối đầu bằng kem trứng, trên đó đặt một cái đầu được chế bằng bột hạnh nhân hồng. Các lát chanh trùm lên đó làm thành một mái tóc vàng óng ả.

– Ô, là con đây mà! Marilyn thốt lên và đưa hai tay lên môi. Mẹ ơi, đẹp quá đi!

– Mẹ chẳng có công lao gì nhiều đâu, người mẹ khiêm tốn thú nhận. Vincent đã có ý này và đã vẽ ra cho mẹ. Anh con không thể nhúng tay vào bếp núc được, khổ thân nó thế, do chứng ngán thức ăn mà thế, nhưng dầu sao anh con cũng chuẩn bị những cây nến.

Đã hơi bị cháy mềm để uốn thành hình hai con số dựng đứng và cháy bên cạnh nhau, những cây nến màu be và xoắn tít như những sợi dây thòng lọng: một và tám, mười tám. Marilyn nhắc số một lên và đặt sang cạnh số tám: “Con thích giờ đã tám mươi một tuổi hơn...” Sau đó cô thổi nến hết như người ta thổi bỏ sự tồn tại của cô, Mishima vỗ tay:

– Giờ đến lượt tặng quà nào!

Người mẹ, sau khi đã khép tủ lạnh trong bếp, quay lại với một gói giấy bọc có dáng giống như một khúc đường ống:

– Marilyn, con sẽ tha lỗi cho sự trang trí này chứ. Mẹ đã sai Alan đi mau giấy gói quà màu trắng viền đen giống như thiệp báo tang nhưng nó đã mang về loại giấy màu điểm những chàng hề đang cười hi hỏ này. Nhưng chuyện ấy thì con đã biết tính em con rồi đấy... Đây, con gái bé bỏng yêu quý của mẹ, phần quà bố mẹ tặng con.

Marilyn, cảm động vì đã được mừng quà như thế, liền gỡ từng nếp gấp ở mỗi đầu gói và mở ra.

– Một cái xi-lanh à? Nhưng có cái gì bên trong giống như nước vậy ạ?

– Một loại dược phẩm cực độc.

– Ô, bố mẹ, rốt cuộc thì bố mẹ cũng tặng cho con cái chết ư? Thật thế ạ, con có thể tự hủy mình ư?

– Ồ không, không phải con! Lucrèce thốt lên, ngược mắt nhìn trời. Mà là tất cả những người con sẽ hôn họ.

– Thế là thế nào?

– Ở hãng *Coi Thường Cái Chết*, họ đã chào hàng nhà ta loại chất lỏng mà họ vừa hoàn thiện này. Con sẽ tiêm trực tiếp vào ven và con, do con

không đau ốm gì nên sẽ không sao cả. Nhưng trong nước bọt của mình, con sẽ nuôi dưỡng một chất độc mà chất độc này sẽ giết chết những ai sẽ hôn con. Mỗi một nụ hôn của con sẽ gây tử vong...

– ... Do con, con cứ hoài công tìm kiếm vị trí của mình trong cửa hàng, Mishima tiếp lời, nên cùng với mẹ các con, chúng ta đã quyết định sẽ ủy thác cho con quầy hàng tươi. Con sẽ túc trực ở đó và sẽ tặng một nụ hôn cho khách hàng, những người mà cửa hiệu sẽ cố vấn cho kiểu chết tự nguyện này: Nụ hôn của Tử thần, The Death Kiss!...

Marilyn đang ngồi uể oải vụt đứng dậy, run lẩy bẩy vì xúc động. Người cha nói rõ thêm: “Chỉ có điều con cần phải nhớ là đừng có bao giờ hôn những người trong gia đình mình”.

– Nhưng mẹ ơi, làm sao có thể mang nọc độc trong người mà chính mình lại không bị trúng độc hả?

– Thế những con vật, chúng làm thế nào? Lucrèce đáp lại, vẻ chuyên gia. Các loại rắn, nhện vân...vân... vẫn sống khỏe mạnh với cái chết trực sẵn trong mõm chúng. Nên với con thì cũng giống như thế thôi.

Người cha bóp mạnh bắp thịt phía trên khuỷu tay con gái. Thiếu nữ vỗ nhẹ lên phần thân dài chiếc xi lanh, làm một giọt nước chảy từ kim ra và tự mình tiêm vào ven ngay trước mặt Alan đang chăm chú nhìn chị gái mình. Mắt thiếu nữ ngân ngấn nước.

– Đó là do sâm banh đấy!... cô biện bạch.

– Rồi, còn các con, các anh em trai, Mishima hỏi, quà dành cho chị và em gái đâu?

Chàng trai Vincent gầy nhỏng lồi từ gầm bàn ra một gói ketchup. Marilyn gỡ lớp giấy bọc điểm những anh hề đang cười ngặt nghẽo ra. Anh trai cô giải thích công dụng của món quà lập dị:

– Đây là một chiếc mũ bảo hiểm xe máy, nó che kín toàn bộ phần đầu, mặt và cổ bằng các-bon không thể phá hủy mà anh đã bọc sắt vào phần lưỡi trai. Bên trong anh cho gắn hai thanh chất nổ vào chỗ treo hai sợi dây...

Như vậy, nếu một ngày nào đó, cha mẹ cho phép chúng ta tự kết liễu đời mình, thì em đội mũ vào, thắt dây dưới cằm cẩn thận, sau đó em giật hai sợi dây này. Đầu em sẽ nổ tung trong mũ bảo hiểm mà không hề làm bẩn tường nhà.

“Quả là tệ nhĩ khi nghĩ đến những chi tiết này!” Lucrèce vỗ tay nhiệt liệt cậu con cả, người đồng thời cũng khiến Mishima ngưỡng mộ: “Ông nội bố có vẻ cũng như thế đấy: rất sáng tạo. Còn con, quà của con đâu, Alan?”

Đứa trẻ mười một tuổi trải ra một mảnh vuông lụa lớn trắng muốt. Marilyn ngay lập tức chộp lấy, vung lên kéo xuống rồi xiết quanh yết hầu:

– Một sợi dây để chị treo cổ à!

– Ô, không đâu..., Alan tùm tùm, giải thích cho chị gái. Phải để thả lỏng ra hơn nữa, để nó bông bênh hơn nữa. Nó phải như là một đám mây chờn vờn quanh cổ chị, trên vai chị, trên ngực chị cơ.

– Con đã mua nó thế nào hả? người mẹ lo lắng hỏi trong lúc cắt một phần chiếc bánh ga tô hình cổ quan tài và chìa cho Vincent.

– Không, cảm ơn mẹ.

– Con trả bằng tiền bỏ túi tiết kiệm được đấy, Alan đáp lại.

– Của cả năm liền à?

– Vâng.

Lucrèce dừng tay dao đang cắt bánh, buông lơ lửng trên không, phía trước chiếc ga-tô.

– Mẹ chẳng thấy có gì thú vị cả, chị nói tiếp khi cắt một miếng bánh khác.

– Đúng là tiêu tiền vô ích..., người cha xác nhận thêm.

Marilyn, lặng ngấm gia đình đông đủ, tung nhẹ chiếc khăn bay quanh cổ:

– Con không hôn cả nhà đâu, đương nhiên rồi, nhưng tấm lòng con thì có đấy.

10.

Đêm đến, trong phòng mình, Marilyn trút bỏ hết quần áo và đứng đó, thân thể lỏa lồ, cô đùa nghịch với chiếc khăn lụa trắng trước hình ảnh phản chiếu phát ra từ những tấm kính ô cửa sổ phòng mình. Ô cửa sổ quay ra khu tập thể *Những Tôn Giáo Bị Lãng Quên*. Nhiều người từ ban công các tòa nhà Moise, Jésus, Zeus, Osiris rơi xuống... hết như cơn mưa phùn mùa thu.

Nhưng thiếu nữ nhà Tuvache tung chiếc khăn bay quanh mình. Lụa chạm vào bờ vai cô tạo nên những cơn rung mình khiến phần thắt lưng cô hơi co lại. Cô để mặc cho tấm vải trắng ngấn trượt dọc theo sườn hông, rồi tóm lấy nó ở phía trước mặt, giữa cặp đùi và lại tung cao quá đỉnh đầu mình. Vuông lụa trắng xoải rộng trong không gian hết như một động tác yêu kiều của một vũ nữ ba-lê. Rồi nó lại nhẹ nhàng tạo thành hình dù rút xuống khuôn mặt đang ngẩng lên chờ đợi của con gái ông bà chủ *Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống*. Mí mắt khép hờ, cô thổi và chiếc khăn lại tiếp tục bay lên. Marilyn tóm lấy một góc và cho quay quanh bụng mình, quanh háng hết như một cánh tay đàn ông ôm ngang người cô. Á... a... a... tiếng gầm gừ của chiếc khăn vẫn đang trườn lên giữa hai đùi cô và bầu vào túm lông. A... a... a... lưng Marilyn thường vốn cong, vai rũ, giờ vụt đứng thẳng dậy. A... a... a... Người cô lại càng cong thêm nữa khi món quà của Alan, lấy đà, bay chồm vờn dọc theo ngực cô mà mơn trớn hai bầu vú mà cô vẫn lấy làm xấu hổ (cô đã nhầm) vì chúng. Hai nhũ hoa dựng đứng lên, cứng đanh lại. Đôi gò bông đào to của cô trướng ra tuyệt đẹp. Những ngón tay đan chéo nhau vắt sau gáy, trong hình ảnh phản chiếu hắt ra từ ô kính cửa sổ phòng mình, Marilyn ngỡ ngàng khám phá ra thân thể mình đẹp như vậy lúc tấm khăn rơi trở lại. Cô cúi xuống bắt lấy khi nó rơi tới ngang bắp chân duyên dáng của mình. Vòm hông cô thật mỹ miều, nở nang dưới một phần thân thể chỉ hơi đầy đà. Còn tấm lụa lại tiếp tục du hành, để lộ ra cho thiếu nữ vẫn luôn mặc cảm, sự hài lòng không ngờ của cơ thể mình. Đó là

thiếu nữ đẹp nhất phố! Không một cô gái trẻ nào của khu tập thể *Những Tôn Giáo Bị Lãng Quên* lại có thể sánh nổi với cô (vì cô vô cùng xinh đẹp). Món quà tặng của cậu em trai, còn hơn cả một giấc mơ... Chiếc khăn tiếp tục vũ điệu thôi miên và dâm dục của nó, lướt sát làn da đang rung lên. Đôi bờ mi khép lại trong một vẻ ngây ngất hoàn toàn xa lạ với Marilyn. Nhưng liệu cô còn khám phá ra những gì nữa đây? Cô trở thành Monroe ư? Cô hé cặp môi, từ đó rịn ra một làn nước mỏng... chết người.

11.

“Mở cửa do có người chết”. Tấm biển nhỏ quay ra ngoài và được gắn ở cửa ra vào bằng một miếng giắc mút lay động, trong khi phía trên nó lại phát ra tiếng kêu thánh thót. Được treo để thay cho chiếc chuông nhỏ, phía trên cái khung, một bộ xương người nhỏ xíu được lắp bằng những tuýp sắt, phát ra từng tiếng đều đặn rõ ràng những nốt nhạc ảm đạm của một khúc kinh cầu siêu cho người quá cố. Lucrèce tức thì quay đầu lại và bắt gặp một nữ khách hàng trẻ bước vào.

– Này, cháu chưa già đâu đấy nhé, cháu gái. Bao tuổi. Mười hai, mười ba?

– Mười lăm ạ! Thiếu nữ nói dối. Thưa cô, làm ơn... Cháu muốn mua những viên kẹo tấm độc ạ.

– Ôi giờ ơi, “những” viên kẹo kia à? Cháu mạnh quá đấy. Những viên kẹo độc hại của cửa hàng cô, cháu sẽ chỉ có thể dùng một viên thôi. Không có chuyện cháu đem đi phân phát cho tất cả các bạn cùng lớp đâu. Cửa hàng mở ra không phải để tàn sát trường trung học Montherland hay trường trung học cơ sở Gérard de Nerval đâu! Lucrèce tiếp tục nói trong lúc xoáy, mở nắp to tướng của chiếc bình thủy tinh hình cầu chứa đầy kẹo. Việc này hết như với đạn súng lục, cô chỉ bán lẻ từng viên thôi. Kẻ nã một viên đạn vào óc thì chẳng cần đến viên thứ hai đâu! Nếu hăn đòi mua cả hộp, có nghĩa là hăn có điều gì mờ ám trong đầu. Còn cửa hàng của cô, cô mở ra không phải để đầu tư cho bọn giết người. Nào, chọn đi... Nhưng chọn cho tốt đấy nhé, bởi trong bình này, chỉ có một trong hai chiếc kẹo là gây tử vong thôi. Luật pháp quy định người ta phải để một cơ may cho trẻ em.

Thiếu nữ trẻ kia dẫn đo trước những miếng kẹo cao su, Mistral Perdant được gói trong một miếng giấy và Roudoudou Thanatos – hình nửa mảnh sò cát kẹp nhân rôn rôt màu vàng xanh đỏ để mút rất lâu bởi chúng gây cái

chết từ từ. Trước ô cửa sổ, những gói hàng hình sừng bằng giấy: gói quà bất ngờ, màu xanh cho con trai và màu hồng dành cho con gái. Thiếu nữ chẳng biết chọn gì, cuối cùng đành vợ đại viên Mistral Perdant.

– Sao bạn lại muốn chết vậy? ngồi gần mẹ, cậu bé Alan đang vẽ những hình mặt trời khổng lồ trên giấy học, cất tiếng hỏi cô gái.

– Bởi cuộc sống chẳng đáng để được sống, cô gái gần ngang tầm tuổi cậu út nhà Tuvache đáp lại.

– Đó chính là điều mà cô cố sống cố chết nói với nó đấy! Lucrèce biểu thị lòng ngưỡng mộ tràn trề với thiếu nữ, nói xen vào. Này, hãy noi gương cô bé này đi, người mẹ tiếp tục quay qua nói với con trai.

Cô trò nhỏ tiến gần lại Alan và thổ lộ:

– Tôi một mình chống lại tất cả, trong một thế giới độc ác mà không được ai thấu hiểu, còn mẹ tôi thì hoàn toàn cực thộn... Bà ấy tịch thu điện thoại vệ tinh, mọi chuyện âm ỉ lên chỉ vì tôi đã gọi điện vượt quá mức khoán cho phép vài tiếng. Nói thật chứ, điện thoại dùng để làm gì nếu không thể được gọi đi hả? Tôi ngán lắm rồi. Giả như tôi có thời gian khoán những năm mươi giờ liền xem, thì chắc tôi đã chẳng vượt quá đâu... Thực ra, bà ấy ghen tỵ bởi bà chẳng có ai để mà gọi điện, thế là bà dồn hết lên con gái mình: “Bla, bla, bla, bla, bla, bla!... Sao con cứ gọi điện cho Nadège cả tiếng đồng hồ thế hả? Đã vậy thì con chỉ việc đến gặp nó, nhà nó ở ngay đối diện với nhà mình kia.” Còn tôi, tôi chắc phải có quyền ở lại trong phòng mình chứ, đúng thế không? Thiếu nữ bỗng dừng nổi đóa. Tại sao tôi phải ra ngoài? Tôi không muốn nhìn mặt trời..., cô gái tiếp tục xả trong lúc quan sát những bức tranh của Alan. Ở đó nóng quá nên chẳng ai có thể sống được.

Nó quay lại quầy thu tiền và thanh toán viên Mistral Perdant của nó:

– Bà ấy không thể hiểu được, mẹ tôi ấy mà, khoảng thời gian cần thiết để tôi mặc quần áo, chải đầu, trang điểm trước khi ra ngoài. Tôi không thể suốt ngày cứ đứng trước gương trong khi tôi có thể gọi điện thoại đi!

Đinh...đinh... – những nốt nhạc ảm đạm của hành khúc cầu siêu vang lên – và cô gái bước ra khỏi cửa hàng trong lúc lần bóc chiếc kẹo của mình (câu trả lời duy nhất có thể cho tấn thảm kịch của cô). Cậu út nhà Tuvache bật khỏi ghế, chạy đằng sau thiếu nữ và, trên ngưỡng cửa, nó giật chiếc kẹo của cô, rồi vung lên miệng, Lucrece ló ra sau quầy và giật giọng gọi:

– Alan!

Nhưng đó chỉ là trò đùa. Đứa trẻ đã quăng chiếc kẹo có thể gây tang tóc xuống rãnh, trong khi đó thì phu nhân Tuvache, mặt tái nhợt, ôm chặt nó trong vòng tay: “Con sẽ làm mẹ chết vì sợ mất thôi!...” Alan, một má tỳ sát ngực người sinh ra mình, mỉm cười:

– Con nghe thấy tim mẹ đập, mẹ ạ!

– Rồi, còn mẹ, thế cái kẹo của mẹ đâu?

Thiếu nữ trẻ hoang mang thấy cuộc đời vô cùng bất công đến nỗi mà Lucrece, chìa một tay sau lưng cô bảo cô chọn tiếp một lần nữa trong bình.

Cô học trò vội vàng vớ ngay một viên Mistral và nuốt liền.

– Thế nào, bà chủ *Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống* hỏi, cháu có thấy miệng khô đắng lại không? Cháu có cảm thấy chất cháy Ác-xi-níc chảy tràn vào cổ họng không?

– Chẳng có gì cả, chỉ toàn là đường..., thiếu nữ trả lời.

– Ngán thật, hôm nay rõ không phải là ngày của cháu rồi, – Lucrece phải công nhận. Hãy quay lại vào hôm khác nhé.

– ... Trừ phi nếu bạn đổi ý. Alan tiếp lời.

– Đương nhiên rồi, trừ phi cháu đổi ý, người mẹ vẫn còn đang xúc động, máy móc nhắc lại. Ô, mà tôi vừa nói gì ấy nhỉ?

Trong cửa hàng, chị xô thẳng con trai nhỏ của mình, nó bật cười khanh khách còn chị thì kết tội nó:

– Chính con đấy nhé, con đã làm mẹ nói những điều bậy bạ rồi!

12.

– Thường xuyên, mọi người chất vấn chúng tôi tại sao lại đặt cho thằng út của mình cái tên: Alan. Đó là Alan Turing đấy.

– Ai cơ? một bà to béo, mang vẻ khủng hoảng tinh thần và có vẻ như đang ở trong đám mây mù, hỏi lại.

– Bà không biết Alan Turing à? Luvrèce chất vấn. Đó là một người gốc Anh, mà sự đồng tính nam của ông ta đã gây không ít rắc rối cho luật pháp và chính ông ấy chứ không ai khác đã được coi là cha đẻ của những chiếc máy tính đầu tiên. Trong cuộc chiến tranh thế giới II, sự đóng góp của ông vào chiến thắng chung cuộc đã quyết định tất cả, bởi ông ấy đã biết giải mã hệ thống Enigma: máy dùng để mã hóa bằng điện từ magnéto, hệ thống này cho phép bộ tham mưu Đức truyền những thông điệp của mình cho các tàu ngầm của họ mà không bị các cơ quan mật vụ của quân Đồng minh đọc được.

– Thế à, vậy mà tôi không biết...

– Đó là một trong những lãng quên đáng kể của lịch sử.

Bà khách hàng tần ngần đưa cặp mắt trĩu nặng lướt khắp lượt cửa hàng bởi sự u sầu tiếc nuối những con Chimère⁹ vắng bóng...

– Tôi nói với bà chuyện ấy bởi hồi nãy tôi nhận thấy bà ngược mắt nhìn dải trang trí trên gờ tường cửa hàng, chúng gồm các bức họa nhỏ, cùng một cỡ mà chúng tôi treo trên tường kia, ngay dưới trần nhà ấy.

– Sao mỗi bức lại trưng ra một quả táo vậy?

– Chính thế, đó là do Turing đấy. Nhà sáng chế máy tính đã vĩnh biệt bởi cõi đời bằng một cách rất lập dị. Ngày mùng bảy tháng sáu năm 1954, ông đã nhúng một quả táo vào trong dung dịch cyanure và đặt nó lên mặt bàn

tròn một chân. Sau đó ông họa một bức tranh ngay trên chiếc bàn ấy rồi ăn luôn quả táo.

– Không đùa chứ hả!

Chuyện kể rằng chính vì lý do này mà lô-gô của hãng điện tử Apple là một quả táo bị ngoạm. Đó chính là quả táo của Alan Turing đấy.

– Ô... ơ... chuyện này... ít ra thì tôi sẽ chết mà không bị mang tiếng là đần.

– Và chúng tôi, Lucrèce nói tiếp, không bị mất gu thương gia, khi thằng con út của chúng tôi chào đời thì chúng tôi đã chế ra bộ tự sát này.

– Cái gì vậy? bà khách bị thu hút tiến lại gần, hỏi.

Phu nhân Tuvache giảng giải:

– Trong chiếc túi bóng trong suốt này, bà nhìn thấy rõ có một tờ giấy vẽ đặt sẵn vào khung, hai cây bút vẽ (một to, một nhỏ), vài tuýp màu và đương nhiên là có quả táo. Cần thận nhé, nó đã được tẩm độc rồi đấy!... Và như vậy, bà có thể tự tử theo cách của Alan Turing. Điều duy nhất mà chúng tôi sẽ đề nghị bà, nếu như bà không có gì phản đối, đó là tặng lại cho chúng tôi bức vẽ. Chúng tôi rất thích treo chúng ở đây. Đó là món quà lưu niệm cho chúng tôi. Hơn nữa, quả là đẹp thật khi thấy tất cả những trái táo xếp ngay ngắn dưới trần nhà. Chúng rất hợp với nền gạch hoa Delf lát dưới sàn. Chúng tôi đã có bảy mươi hai bức. Khi khách hàng đợi ở quầy thanh toán, họ có thể chiêm ngưỡng cuộc triển lãm.

Và đó chính là điều bà khách đang làm:

– Có tất cả các phong cách...

– Đúng thế, một số quả táo theo trường phái lập thể, một số khác trừu tượng. Quả màu xanh lam kia kìa, là tác phẩm của một người bị loạn sắc thể đấy.

– Tôi sẽ lấy bộ tự vẫn này, bà khách to béo đeo trái tim đập theo nhịp một khúc điệu ca thờ hắt ra nói. Nó sẽ hoàn thiện thêm cho bộ sưu tập của

bà.

– Bà tốt quá. Nhớ ký tên và ghi ngày tháng vào đó nhé. Hôm nay là ngày...

– Mấy giờ rồi hả bà? bà khách hỏi.

– 13 giờ 45.

– Tôi phải về đây. Tôi không biết có phải do nhìn tất cả những trái táo trong dây trang trí của bà không mà tôi bỗng cảm thấy hơi đói.

Phu nhân Tuvache, mở cửa cho bà khách và cảnh báo bà ta:

– Chớ có ăn táo trước khi vẽ tranh nhé! Không phải chỉ vẽ cái lõi quả đâu nhé. Dù gì đi nữa, bà sẽ chẳng có thời gian.

Ngồi trên ghế đầu cuối cửa hàng, Mishima đang đảo một hỗn hợp gồm xi-măng, cát và nước trong một lòng chảo lớn. Alan từ trên lầu bước xuống, vừa đi vừa huýt sáo gió một bản nhạc vui nhộn. Cha nó hỏi:

– Chuẩn bị để quay lại lớp chiều nay rồi chứ? Thế con đã ăn xong bữa trưa và đã nhớ xem chương trình thời sự trên đài truyền hình chưa?

– Rồi bố ạ. Cô truyền hình viên chương trình thời sự mười ba giờ đã đổi kiểu tóc. Cô ấy chải đầu rất đẹp.

Người mẹ, ngược mắt ngó trần nhà, nói xen vào:

– Đó là tất cả những gì con nhớ được hả? Trí óc mẹ phát hoảng mất. Cô ta không nói đến chiến tranh tôn giáo, thảm họa sinh thái, nạn đói gì cả à?...

– Có ạ, họ đã phát lại hình ảnh các bờ đê của Hà Lan bị nổ tung dưới cơn bão thần gần đây nhất và bãi biển hiện giờ trải rộng đến tận Prague. Họ đã quay cảnh những dân cư của tỉnh lỵ ở Đức gầy guộc, trần truồng kêu gào và lăn lộn trong những cồn cát. Những hạt cát lấp lánh giống như các vì sao nhỏ tí ti trộn lẫn vào mồ hôi họ rịn ra trên làn da, trong khi mí mắt họ khép chặt lại. Chuyện quả siêu thực, nhưng mọi thứ sẽ được thu xếp ổn thỏa. Họ sẽ cho hút các đụn cát ấy đi.

Lucrece suy sụp hẳn:

– A, thằng bé này, với thái độ lạc quan của nó, thì nó sẽ làm hoa nở trên sa mạc... Thôi, đi học đi. Mẹ đã chán ngấy nhìn con suốt ngày lú lo như một con chim rừng rồi.

– Chào mẹ!

– Đúng thế, xin chào con, Chúa ạ...

Misima đứng gần quầy hàng tươi đang bề bộn, kéo cổ tay áo pull lên. Trên tay, anh đổ nước, rồi đến cát và quay tròn hai chi trên của mình dưới ánh đèn nê-ông và nheo hai hàng mi lại.

Vợ anh ngó chồng:

–Ồ, mà anh đang chế cái gì vậy?

13.

– Đó là một khối gạch nén bằng xi-măng có gắn một vòng tròn. Nó được bán kèm với một sợi dây xích sẽ được khóa chặt vào cổ chân, ngang tầm mắt cá. Khi đến bên bờ sông, ông sẽ ném nó ngay trước mặt và hấp, ông sẽ bị kéo xuống đáy sông và thế là xong.

– Hay đấy, vị khách hàng râu rậm đồng tình.

Mishima lướt một lòng bàn tay lên trán và nửa mái đầu hói của anh rồi nói tiếp:

– Tự tôi chế ra nó đấy, ở ngay tại đây hoặc dưới tầng hầm với tên của cửa hàng được đúc nổi trên một bề mặt. Sờ lên đây mà xem này, sẽ đọc được hàng chữ *Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống*. Những khối gạch nén cũng có thể được sử dụng để đập vỡ các ô cửa sổ nữa.

Vị khách hàng ngạc nhiên. Trước mặt ông ta, Mishima nhếch dài một bên khóe mép, nó khiến cặp má anh nhô cao lên dưới đôi mắt tròn hệt như những viên bi ẩn dưới hàng lông mày, anh tiết lộ:

– Vâng, đúng thế, đúng thế đấy, những khối gạch sẽ làm ông nặng hơn bởi trước đây, ông có biết không chứ, khi vào những đêm gió xoáy hay bão lớn, những người nhẹ cân ném mình qua cửa sổ, ngày hôm sau, người ta tìm thấy họ trong các bộ pyjama vương trên các cành cây một cách lố bịch, bị treo trên các ngọn đèn đường hay nằm dài trên ban công nhà hàng xóm. Trong khi với khối gạch nén của *Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống* gắn ở cổ chân, ông cứ là rơi thẳng đứng xuống.

– À!

– Tôi ấy à, thường xuyên vào buổi tối, kéo ri-đô phòng mình ra, tôi thấy họ rơi từ các tòa nhà cao tầng. Miếng gạch nén ở cổ chân, có thể nói đó như

những vì sao băng. Khi đông quá, vào những đêm đội tuyết địa phương thất trận, người ta cứ ngỡ có cát chảy từ các tòa nhà xuống. Đẹp lắm.

Lucrèce, lo lắng, đứng gần quầy thu tiền, nhúu cặp mắt đẹp nghiêm trang của mình lại quan sát chồng, lắng nghe anh nói, và tự hỏi:

– Liệu Alan, nó có bị lây nhiễm không nhỉ?

14.

– Anh muốn chết hả? Hãy hôn tôi đi.

Marilyn Tuvache oai bệ như một bà hoàng ở quầy hàng tươi. Ngự trong một chiếc phô tô lớn bằng gỗ được chạm trổ những cành lá ô-rô vàng, lưng và thành ghế được bọc nhung màu đỏ rực, cô vận váy thun bó sát người và cổ trễ sâu. Cô cúi về phía một khách hàng đang hoảng sợ bởi cảnh rực rỡ mới mẻ, tuổi thanh xuân và thân hình tròn trịa của cô. Cô chìa cặp môi trang điểm của mình cho kẻ tuyệt vọng.

– Ở đây này, vào miệng, bằng cả lưỡi cơ...

Vị khách hàng mạnh bạo hẳn, tiến gần lại. Marilyn cười vuông lủa trắng – món quà tặng của Alan – rồi choàng nó lên đầu mình và câu khách. Dưới tấm khăn mang vẻ ma quái nhũ xuống quá vai họ, ta hình dung họ đang hôn nhau. Hai mái đầu xoay chậm chậm và rất lâu dưới mảnh lụa rồi Marilyn vùng thoát ra. Một vệt nước bọt mờ rớt xuống từ khóe miệng họ. Vị khách lấy mu bàn tay đỡ lấy rồi liếm sạch để khỏi bị mất gì hết.

– Cám ơn Marilyn...

– Đừng nấn ná làm gì. Có nhiều khách hàng khác đang chờ đến lượt kìa.

Chức năng mới của kiểu nữ nhà Tuvache chứng tỏ sẽ thu được kết quả tốt trước sự ngạc nhiên đến sửng sốt của cha mẹ cô.

– Sau thời kỳ học hành mà kết quả là một kiểu tự vẫn học đường thực sự, thì cuối cùng nó cũng tìm thấy chỗ của mình... ở quầy hàng tươi, người mẹ thở dài ảo não thốt lên.

– Kể từ khi xuất hiện bộ Alan Turing thì đây là ý tưởng hay nhất mà chúng ta có được đấy, người cha xác nhận.

Và ngăn kéo quầy thu tiền vận hành hết cỡ. Có đến cả một bản danh sách khách hàng chờ đến lượt. Lucrece thường phải trả lời những người gọi điện

đến cửa hàng đặt một Death Kisse:

– Ôi, để xem nào, như ông (bà) muốn thôi, nhưng phải đợi đấy, và không thể sớm hơn một tuần được đâu!

– Có quá nhiều ứng cử viên cho Nụ Hôn của Tử thần đến nỗi cần phải kiểm tra liệu có khách hàng nào quay lại nhiều lần không. Một số phản nản:

– Nhưng sao tôi vẫn chưa chết nhỉ!

– A, chuyện ấy hả, Death Kiss có thể phải cần thời gian để phản ứng nhưng nó sẽ đến thôi, hơn nữa, cần phải dành cho tất cả mọi người nữa chứ.

Một số kẻ muốn tự tử hỏi, nếu trả thêm tiền, liệu họ có thể ở qua đêm với Marilyn được không. Điều khiến Lucrece tức tối:

– Thế rồi còn gì nữa hả? Chúng tôi đâu sao cũng không phải là chủ nhà thổ đâu nhé!

– Nào, biến đi cho tôi nhờ! Đây không cần những loại khách hàng như các người đâu...

– Nhưng mà tôi muốn chết.

– Tự anh đi mà xoay sở lấy. Hãy đến hiệu thuốc lá ấy!

Còn ở cuối cửa hàng, Marilyn ôm hôn những người đàn ông, cô hân hoan như một bông hoa ngoại lai ăn thịt người. Alan lảng vảng tới gần cô và huýt sáo gió:

– Chị thấy không, khi nói chị rất xinh là em biết mà!... Tất cả các gã trai của khu tập thể *Những Tôn Giáo Bị Lãng Quên* chỉ còn dành cho riêng chị thôi. Hãy ngó họ mà xem...

Họ đang chờ, những người ở tòa nhà Osinis đã có được mức giá ưu đãi theo đoàn. Xếp hàng dài giữa các kệ bày hàng, họ nhích lên từng xăng-ti-mét qua các gian hàng với cả rừng các biểu tượng, chúng quan sát họ bằng ánh mắt thân tình – biểu tượng sọ đầu lâu để chỉ những sản phẩm độc hại, chữ thập đen trên nền vàng cam để chỉ những gì độc hại và gây mẫn, một bức hình ống nghiệm nằm nghiêng nhỏ từng giọt để chứng tỏ đó là chất ăn

mòn, một vòng tròn đen tóe sáng hình sao là để chỉ chất nổ, một ngọn lửa tượng trưng cho sản phẩm dễ cháy, một cây trụi lá gần một con cá mắc cạn là để cảnh báo sự nguy hiểm đối với môi trường sinh thái. Những hình tam giác minh họa bằng một vết sáng, bằng một dấu chấm than, lại một cái đầu lâu nữa, rồi đến ba vòng tròn tập hợp để chỉ nguy hiểm đối với sinh vật. Mỗi một nón đồ bày bán ở đây đều được đính kèm những biểu tượng này nhưng tất cả các khách hàng hình như chỉ còn đợi nụ hôn của Marilyn mà thôi. Họ ghen tuông nhau và hơi càu càu:

– Này!... Thưa các bà, các bà cũng có thể ghi tên được đấy, Mishima có đầu óc thông thoáng, nói với họ. Marilyn sẽ chẳng phản đối đâu.

Một thanh niên vẻ tử tế bước vào cửa hàng đang đông đặc những người là người và đang nhốn nháo. Anh ta khẳng định đã đặt trước Nụ hôn Từ thần rồi. Lucrèce quay lại nhìn anh ta:

- Cậu đã đến đây rồi. Nhìn cậu là tôi nhận ra ngay.
- Không, tôi chưa bao giờ đến cả.
- Rồi mà, tôi đã nhận ra cậu rồi.
- Tôi là người gác cổng nghĩa địa, nơi con gái bà trước đây hay đến để đặt hoa viếng khách hàng, những người đã mời ông bà và gia đình đến dự lễ an táng họ.
- Ôi, xin thứ lỗi! Lucrèce thốt lên, bỗng nhiên bối rối và đưa tay lên bịt miệng mình. Tôi đã không xác định được đã từng gặp cậu ở đâu. Tuy nhiên, lẽ ra tôi phải nhớ được chứ nhỉ, bởi chúng tôi, ngoài nghĩa địa ra, chúng tôi không hay đi đây đi đó lắm. Thi thoảng, vào những ngày nghỉ cuối tuần, chúng tôi vào rừng hái nấm độc, còn nếu không thì... Chính là do các khách hàng cổ đến thật nhiều lần khiến đầu óc tôi cứ loạn cả lên.

Chàng thanh niên trẻ tế nhị đến đứng xếp hàng sau lưng họ. Những mảnh vụn nhân loại đã chín muồi vĩnh viễn, cậu ta nhợt nhạt chẳng khác cây nến. Khuôn mặt đẹp bị nổi găm nhăm tâm hồn tàn phá, cậu quan sát, trong vòm cổ váy quá trễ, khuôn ngực Marilyn đổ xuống và chiếc váy nửa

kín nửa hở mỗi khi cô vẹo người để hôn người đàn ông. Cậu lo lắng ngắm người mà mình đang chờ một nụ hôn. Khi đến lượt mình, cậu đề nghị:

– Hãy truyền cho tôi nọc độc của cô đi, Marilyn.

Kiều nữ nhà Tuvache lau miệng, nhìn cậu rồi trả lời:

– Không.

15.

– Sao thế hả, sao lại không hả? người mẹ bất ngờ thốt lên, hai tay chống nạnh đứng ở cuối cửa hàng.

– Đúng vậy, tại sao lại không? người cha, trong chiếc gi-lê vắn xoắn nhắc lại, xuyên qua đám đông, đến điều tra Marilyn: nó bị hỏng à?

– Con sẽ không hôn anh này đâu, con gái anh nói.

– Nhưng vì sao chứ? Có chuyện gì hả? Tuy nhiên cậu ấy có vẻ rất hiền và đẹp trai kia mà. Con đã từng hôn những người xấu nhất hành tinh và hình như họ chẳng có gì khác ngoài điểm rất khó chịu.

Chàng trai đương sự, đứng trước mặt cô gái tóc vàng nhà Tuvache, đang ngự trên chiếc ngai của mình, cậu không rời mắt khỏi cô:

– Tôi không còn được gặp cô nữa, Marilyn. Cô không còn đến nghĩa địa nữa. Hãy hôn tôi đi.

– Không.

–Ồ, chuyện này sẽ mau chóng kết thúc chứ hả? người cha nổi cáu. Khách hàng đang chờ kìa! Marilyn, hãy hôn cậu này đi!

– Không.

Mishima sững sờ, Lucrèce đứng gần anh gật gù:

– Thôi được, tôi hiểu rồi...

Chị kéo chồng ra xa, đến gần cầu thang, xa hẳn những cặp tai tò mò:

– Con gái anh đang yêu. Do cứ hôn tất cả mọi người nên ngày một ngày hai, chuyện đó ắt sẽ xảy đến thôi.

– Em nói gì hả Lucrèce?

– Nó yêu chàng gác nghĩa địa trẻ này, do vậy không muốn hôn cậu ta.

– Là chàng trai gác nghĩa địa à? Anh đã không nhận ra anh ta. Ở thì, dẫu vậy thì cũng ngộ thật đấy. Khi yêu thì người ta phải hôn chứ.

– Nhưng anh làm sao vậy, Mishima, hãy động não một chút đi! Con gái mình đang mang Nụ hôn của Tử thần.

– Khốn nạn..., người chồng tái mặt, anh đã quên khuấy mất và, chân cẳng rụng rời, anh ngồi phịch xuống một bậc cầu thang, lặng ngẫm gian hàng ướp lạnh này. Khi không phải đám nấm amanite bị thối đầy cả nhà hoặc lũ ếch cốm xống chuông, thì lại là chuyện Marilyn vướng vào chuyện yêu đương. Cái quầy hàng tươi này, nó đúng là đã bị nguyên rủa.

Đám đông sốt ruột găm lên trong cửa hàng:

– Thế nào, đến lượt tôi chứ hả?...

Mishima đứng lên, đi về phía chàng trai trẻ gác nghĩa địa và đề nghị cậu ta một thỏa thuận:

– Hay cậu có thể lấy sợi thòng lọng hay độc dược được không? có những cách khác để tiễn biệt cuộc đời, nhất là ở đây! Những lưỡi dao lam, tảo Turing, cậu có ý gì về các loại đó không? Lucrèce, ta có thể chào thứ hàng gì cho cậu ấy được nhỉ? Thôi nào, với cậu, đó sẽ là món quà tặng! Cậu thích thứ gì cũng được hết, một bộ tanto và kimono, nhưng cậu phải quyết định nhanh đi!

– Tôi muốn được Marilyn hôn.

– Không, kiều nữ nhà Tuvache đáp. Em yêu anh, Ernest ạ.

– Anh cũng vậy, chàng gác nghĩa địa nói. Yêu đến phải chết cũng yêu.

Tình hình rơi vào ngõ cụt. Mặc dù đám đông cứ ùn lên, lúc này một sự im lặng chết chóc đang bao trùm lên cửa hàng, thì bỗng dưng người ta nghe thấy tiếng hát rỗng lên.

16.

– Plum Plum, tra la la!!! Đó là thứ người ta ca, đó là thứ người ta hát!...
Plum Plum, tra la la!!! Đó là thứ người ta hát ở nhà ta!...

–Ồ, cái gì vậy nhỉ?

Ông chủ Tuvache ngẩng đầu lên trần nhà bởi bài hát mà âm lượng được mở to hết cỡ, hình như được phát ra từ trên lầu.

– Plum Plum, tra la la!!!

Bà chủ Tuvache nghiêng răng. Các mạch máu đập dữ dội khiến hai má chị hóp lại. Cặp môi mím chặt và trắng bệch không còn giọt máu. Những chai lọ thủy tinh rung lên, va vào nhau trong các quầy hàng. Dưới độ rung của ca khúc được gào văng hết sức, chúng xáo động, xô dịch và sẽ rơi xuống đất. Lucrece vội vàng lao đến giữ chúng lại.

– Chuyện này... là Alan đấy!

Một tuýp đèn nê-ông bị nổ. Nó tỏa ra một làn khói mang mùi hăng hắc làm cay mắt tất cả các ứng viên muốn tự tử đang chờ một Death Kiss của Marilyn. Một đoạn kiếm seppuku, gắn sát tường, ngay phía trên cầu thang, bung ra và rơi thẳng xuống cắm phập vào bậc cầu thang. Lưỡi dao lấp lóa rung bần bật và phát ra những tia sáng trong khi những mớ dây thòng lọng reo cổ bị tung ra và rớt trên nền đá hoa, nơi các cặp chân khách hàng bùng nhùng trong các mẫu nơ rút. Mishima bị quá sức chịu đựng. Bình kẹo trên quầy rớt xuống đất và vỡ tan thành ngàn mảnh thủy tinh vụn lấp lánh. Tá dao lam trượt đi. Những bức tranh táo Turing rơi tới tấp làm người ta cứ ngỡ đang đứng dưới một gốc cây táo và ra sức rung thân cây. Ngăn kéo tiền tự động mở toang, trụng ra các xấp tiền vừa thu được mới đây ở quầy hàng tươi. Những kẻ xấu bụng của tòa nhà Bouddha vỗ lấy hàng năm. Chứng kiến cảnh bị lục lọi ấy, Mishima ra lệnh, đoán kiếm tanto chìa thẳng:

– Thôi, tất cả ra ngoài ngay! Kiểu gì thì cũng tối đến nơi rồi. Các người sẽ chết vào lần khác. Hãy giữ lại vé có dính số thứ tự nhé và ngày mai quay lại khi mọi sự sẽ được giải quyết ổn thỏa! Cả cậu nữa, chàng gác nghĩa địa trẻ ạ... Đi đi, hấp, ra ngoài! Hay lấy khẩu súng lục dùng một lần này đi và đừng quay lại gây rắc rối cho chúng tôi với câu chuyện tình yêu tình ái của cậu nữa nhé.

– Plum Plum, tra la la! Đó là thứ được hát ở nhà ta!

Những kẻ trầm uất bị trục xuất bước ra khỏi hàng và lẩm bẩm hát một cách máy móc “Plum Plum, tra la la...” Trong khi hiện thời tất cả các đèn tuýp nê-ông đồng loạt nhấp nháy hết như các chấm sáng di động rọi phía trên sàn nhảy của tiệm khiêu vũ *Kurt Cobain*.

– Alan, con có tắt ngay bản nhạc này đi không hả? người mẹ kêu tướng lên, nhưng cậu út trên lầu không thể nghe thấy do tiếng ồn của hai trăm nghệ sĩ quân đội – gồm nam cao, nam trung và những giọng trầm chắc nịch – của giàn hợp xướng Hồng Quân hát văng hòng: “Plum Plum, tra la la!!!” và gót chân đồng thời giập hết cỡ.

Lucrece buông những chai lọ thủy tinh mà cho đến lúc ấy, chị vẫn đang ôm giữ, chúng rơi xuống vỡ tung và trưng ra tính chất nguy hiểm của chúng trên nền gạch hoa, chảy lênh láng dưới các kệ hàng.

– Chí ít thì cũng trừ được lũ chuột.

Khi leo lên cầu thang, chị giật mình ngỡ ngàng vì đã nảy ra được ý nghĩ này, chị bước vào phòng Alan:

– Con có tắt nó đi ngay không hả?

Plum Plum, tra, xoạch

Lucrece vừa tắt tiếng đài:

– Đây, con là một kẻ bệnh hoạn đấy! Chúng ta đang sống trong thảm họa cổ xưa dưới quây hàng tươi, còn đây là cái mà con bật lên để nghe như là nhạc đó hả, đồ điên! Thế anh trai con, liệu con có nghĩ tới anh ấy không? Nó

chắc lại đã làm hỏng hết cả khi nghe thấy những thứ vớ vẩn của con..., chị vẫn tiếp tục nói trong lúc bước ra hành lang, để đi đến phòng Vincent.

Khắc kỷ, ngồi trước mô hình còn nguyên vẹn của mình, chàng trai này gõ nhẹ nhẹ những móng tay lên mặt bàn theo nhịp “Plum Plum, tra la la”. Người mẹ tiến lại gần cái đầu quần băng trắng của con trai, quan sát công trình lắp ráp mà cậu đang nhìn như gắn chặt cặp đồng tử đầy ảo giác của mình, chị ngạc nhiên:

– Ờ hả? Con đã cho gắn liền những đường ray của giàn Grand Huit¹⁰ vào nhau rồi à?

– Do Alan nói với con rằng như vậy sẽ tốt hơn, và mọi người sẽ hạnh phúc hơn...

– Thế thì mọi chuyện ở đây cứ lộn tung phèo hết rồi! Còn nữa, món ăn mẹ nấu đang cháy khét trong lò kia kìa. Nào, tất cả vào bàn ăn đi thôi!

Mishima hạ tấm ri đô sắt, nhưng còn để ngỏ cửa cho thoáng khí, rồi tắt đèn. Con gái anh, đã lên đến cầu thang, lại tiếp tục lê bước chân lệt sệt. Anh bắt đầu bước nhanh trên các bậc, vừa đi vừa sờ soạng trong bóng tối, rồi dừng lại, bật bóng đèn ngay phía trên đầu anh. Trên thềm hành lang, Alan nhìn anh và cười tủm tỉm...

Người mẹ, bực bội, từ nhà bếp ló ra và đến đặt phịch chiếc khay lớn lên bàn trong phòng ăn:

– Và tôi không muốn nghe lời nhận xét nào đâu đấy nhé! Với tất cả những rắc rối vừa rồi, tôi đã làm hết sức mình.

– Món gì vậy? Vincent hỏi.

– Đùi một con cừu non bị rớt xuống vách đá. Ông chủ cửa hàng thịt đã đảm bảo với mẹ thế. Chính vì thế mà xương đã bị gãy. Nhưng điều đó thì có ảnh hưởng gì đến con kia chứ, hả cậu chàng biếng ăn kia? Mishima, chìa đĩa của anh ra nào!

– Con không đói, Marilyn thông báo trước.

Không khí bàn ăn thật đáng ghét. Marilyn sụt sịt khóc, mọi người ai nấy đều càu nhàu, trừ Alan cứ mê ly đi:

– Ô thử đi mà xem này, ngon tuyệt mẹ ạ!

Lucrece ngược mắt ngó trời và nôi cáu:

– Làm sao mà con lại cho rằng nó ngon tuyệt mới được chứ, hả cậu đàn? Mẹ đã làm một cách vô lối! Mẹ đã bắt đầu bằng quay nó lên, sau đó trùn một tờ giấy bạc lên trên như thế đó là món cá quần giấy bỏ lò vậy, thế mà con lại nói thế, khó tin lắm! Mẹ thậm chí lúc đầu đã rắc đường trước khi hiểu lẽ ra phải nêm muối và tiêu.

– À, ra vậy... dung mạo Alan tươi tỉnh, háo hức ăn. Vị kẹo đẳng thoang thoang thì ra đến từ đó đấy. Sau đó mẹ đã trùn lại bằng giấy bạc, ý tưởng hay quá! Như thế, nó giòn tan ở phần ngoài và ngọt mềm ở phần trong.

Vincent, với bộ dạng của Van Gogh trong cơn khủng hoảng, đẩy đĩa của mình về phía khay thức ăn. Cặp cha mẹ đưa mắt nhìn nhau. Lucrece gấp cho con trai lớn trong lúc cậu út khen mẹ:

– Mẹ nên mở một tiệm ăn. Chắc chắn sẽ ngon hơn tiệm đối diện nhà ta kia, nhà hàng François Vatel ấy, khi khách hàng hoan hỉ, họ sẽ thường xuyên quay lại.

– Con người ư, mẹ không có thiên hướng nuôi họ, mẹ ấy mà, được truyền cho sứ mệnh bột bèo. Mẹ bỏ độc cho họ và chẳng bao giờ quay lại nữa! Liệu có một ngày nào con sẽ chấp nhận điều ấy không hả?

– Thì cũng gần giống như những gì người ta làm ở tiệm Vatel thôi... Chính vì thế mà họ sắp phải đóng cửa đấy. Mẹ chơi trò nôi cáu nhưng con biết, sâu trong tâm tư mẹ, mẹ hài lòng khi con thấy món đuôi cừu non của mẹ rất ngon...

– Đúng là nó cực ngon thật, người cha phải công nhận.

Vợ anh lia ánh mắt thẳng vào chồng:

– Cả anh nữa, anh bị lôi vào cuộc ư, Mishima?

Vincent lau cặp môi nứt nẻ của nó rồi lại chìa đĩa tới gần cái khay một lần nữa. Cậu tự gấp cho mình một miếng to. Lucrèce đưa nĩa sang lấy thêm. Chỉ riêng Marilyn, vẻ mặt ngán ngấy, không hề đụng đến phần của mình.

– Mẹ hiểu con, người mẹ thổ lộ với con gái. Ít ra thì còn một người có gu trong gia đình. Để nói những điều bậy bạ thì nó không để lãng phí nước bọt... của mình.

– Hu... hu!!!

Kiều nữ tóc vàng khóc sậm sịt trong đĩa sứ.

– Gì nhỉ? Thế tôi đã nói gì hả? người mẹ kêu tướng trước lời trách cứ mà chị đọc được trong ánh mắt chồng.

– Hu... hu...!!! Mẹ ơi, bố ơi... con sẽ không bao giờ có thể hôn Ernest được, chàng yêu con, nếu không con giết anh ấy mất!

– Cậu ta tên là Ernest à? Mishima hỏi. Như Hemingway à? Chuyện kể rằng hình như chính mẹ cậu ta đã gửi cho con trai khẩu súng lục *Smith and Wesson* mà bà ta đã dùng để tự tử cùng với một chiếc bánh ga-tô sô-cô-la qua đường bưu điện... Cha bà ta đã tự tử bằng súng và sau đó đưa cháu gái của ông ta cũng vậy, vào lần thứ ba mươi lăm năm ngày kỷ niệm nhà văn tự vẫn. Ông ấy đã buộc người ta gọi cô là Margaux bởi đó là tên thứ rượu vang thích hơn cả của ông ta. Cô ấy đã trở nên nghiện rượu và tung hô hết mọi thứ! Chuyện vui đấy chứ hả, không đúng thể à?

Lần này, chính Lucrèce đã nhú mày hướng về phía chồng, người này nói tiếp:

– Cũng như với tôi thôi. Đúng là chẳng gặp may gì cả, câu chuyện Death Kiss này. A! Mẹ kiếp, một gã tốt có lẽ sẽ đem đến cho chúng ta người nối dõi đấy và với một nghề tương lai: gác cổng nghĩa địa! Còn Vincent, về mặt hậu duệ, thì nó... Còn kẻ kia, nếu một ngày nào đó mà nó cưới vợ, thì vợ nó sẽ là với một cô hề. Thế thì, nếu để có các nghệ sĩ xiếc trong cửa hàng để chơi trò tung hứng với các lọ thủy tinh chứa độc dược hay làm những trò nhào lộn trong những sợi dây treo cổ, thì chẳng cần...

Vincent Tuvache dồn hết cả tâm tưởng vào nhai hệt như một loài thú nhai lại. Trước đây, cậu vốn chỉ nghĩ đến phải nuốt thức ăn thì đã dám nôn ra cả mật xanh mật vàng từ đáy dạ dày lên, nhưng lúc này, cậu hoan hỉ, nghiền kỹ thật lâu thức ăn trong miệng và thưởng thức thứ nước tinh rịn ra của miếng thịt cừu non tự sát đang trôi dần xuống cuống họng. Ngồi bên trái Alan, miệng nhồm nhoàm, cậu hỏi nó:

– Phải hát ba lần *Plum* trước câu *tra la la* à?

– Không, hai lần thôi, thẳng em trả lời: Plum Plum tra la la.

Người mẹ, ngồi đối diện với Vincent, sững sờ khi thấy lũ con trai thờ ơ với nỗi tuyệt vọng của chị và em gái chúng. Chị nghe chúng nói mà suy sụp hẳn, cậu con út cố vấn cho chị trong lúc lau sạch bong đĩa của nó bằng một mẫu bánh mỳ:

– Con nghĩ nếu có thể... mẹ cho thêm cả chuối cắt lát mỏng vào zán với nước thịt đùi cừu non, rồi sau đó mẹ zưỡi lên những múi cam...

Lucrece lặng ngấm đũa con út và trong chị chỉ còn bốc lên niềm hối tiếc.

– Nhưng tại sao mình lại đi thử chiếc bao cao su thông hơi đó chứ?!

Ngồi bên trái mẹ, đối diện với Alan, Marilyn lại tiếp tục sụt sịt và bắn tia mắt vào người đã sinh ra cô:

– Còn con, mẹ ơi, tại sao mẹ lại muốn con mang tử thần trong miệng hệt như một con crotal¹¹ chứ, thế bố mẹ không dự báo gì trước à?

– Có thể nói... việc dự báo tương lai, chúng ta... chiều theo nghề nghiệp của mình thì..., người cha ngồi đầu bàn ăn, ấp úng hồi lỗi. Nói để con biết, chúng ta quen với thời biểu ngắn hạn hơn.

Lucrece, không thể chịu nổi nữa, thốt ra một câu chưa từng có nơi chị.

– Vincent, có thôi nhồi tọng nữa không hả? Thật bất lịch sự. Em gái con đang buồn kìa!

– À, thế ạ, vì sao? Alan hỏi.

Mishima nhìn con dao dài mà anh vừa dùng để xẻ miếng đùi cừu non, sau đó xác định chính xác vị trí trên ngực thẳng con út, nơi sẽ phải phập cho một đoạn kiếm seppuku. Anh sắp phạm tội giết con, nhưng đã kìm lại được và nhắc với giọng trung hòa:

– Kể từ khi lên tuổi thành niên, chị gái con mang nọc độc trong người...

–Ồ, không đâu mà! Cậu út nhà Tuvache cười bả lả. Bố mẹ tưởng là cái gì hả? Sinh nhật chị, con đã mở tủ lạnh và thay cái chất rác rưởi chứa trong xi-lanh bằng huyết thanh gluco, hết như bác sĩ vẫn làm khi tiêm cho Vincent khi anh ấy quá yếu mệt.

Một sự im lặng như tờ bao trùm lên cả nhà, cho phép ta quan sát quang cảnh bày trí trong phòng ăn: một tràng kỷ đệm tím (màu tang tóc) trước những tấm rèm cửa sổ quay ra khu tập thể *Những Tôn Giáo Bị Lãng Quên*, một tủ ăn cổ lỗ có niên đại phải từ thế kỉ XXI, một chiếc đèn treo hình Saturne với vòng quỹ đạo của nó buông lơ phía trên mặt bàn và ở cuối phòng, trong một góc, là một chiếc tivi màn hình nổi, cho phép, khi vào chương trình thời sự, ta cứ ngỡ rằng nữ truyền hình viên xuất hiện và làm bộ ngay trong phòng ăn để thông báo và quăng vào mặt bạn những thảm họa không ngờ nhất.

– Con vừa nói gì Alan?

– Con đã biết điều đó trước rồi chứ con, Vincent?

– Vâng, cậu cả nhà Tuvache ợ hơi rõ to trong lúc đưa khăn ăn lên chùi mép.

Cặp cha mẹ sững sờ. Nó khiến Lucrèce nhớ lại một lần, khi chị hít nhầm phải chút Hàng Cát. Chị ngỡ bị xỉu đi.

Marilyn vẫn chưa dám chắc đã hiểu rõ chuyện:

– Mọi người vừa nói gì đấy?

Người cha, trong một hơi thở rất chậm và cố kìm, găm lên tựa một cơn giông tố xuất hiện cuối chân trời và chất đầy những hạt mưa A-xít:

– Con có thể tới gặp cậu gác nghĩa địa của con đi đi Marilyn. Những nụ hôn của con là vô hại, và con đã lừa dối khách hàng mà không cố ý.

Giọng Mishima dâng cao:

– ... Mọi chuyện chỉ vì hai kẻ ti tiện chết tiệt này thôi!...

Cặp mắt anh tóe lửa:

– ... đã nhồi cho con một mớ thuốc hờ,

Lưỡi anh trong miệng, búng lặc cắc như sấm dậy:

– Làm thế à... người nhà Tuvache mà làm thế à? Chúng bay là nỗi hổ thẹn cho dòng dõi ta! Mười đời trong nghề bán đồ tự sát, chưa bao giờ có ai chứng kiến một sự lường gạt như vậy hết! Ta đã tự nhủ như thế này khi họ quay lại: “Ồ, mà sao những người này chưa chết nhỉ?” Còn con, Vincent, người mà bố vẫn rất dối tự hào... lẽ ra bố đã đặt tên con là Brutus! Con đã để cho thằng lỏi đần độn này thao túng, nó vả lại, rất xứng đáng cái biệt danh của tên pê-đê người Anh. A, dù má nó chứ!

– Thôi đi nào, Mishima, anh lẫn lộn hết cả rồi! Người mẹ, đã lấy lại tinh thần, nói xen vào.

Nhưng chồng chị đã đứng lên, lẳng thẳng cặp cẳng to tướng giết người về phía yết hầu Alan, thẳng nhỏ lĩnh đi ngay, vừa chạy vừa cười trong hành lang, nơi cha nó đang đuổi theo. Marilyn cũng đồng thời đứng lên, rời khỏi bàn ăn và chuồn mất sau lưng cậu em. Alan bị hai người đuổi. Một người (Mishima) để chen hòng nó, người kia (Marilyn) để ôm ghì nó trong vòng tay và thốt lên: “Ôi, Alan thân yêu!” Người mẹ, vẫn còn chưa thấm thấu hết mọi thông tin hoàn toàn mới mẻ, liền cầu khẩn:

– Marilyn! Mẹ xin con, đừng hôn em, con nhé, nhất là nếu con thương yêu nó!

Vincent, ngồi đối diện, nhắc:

– Ô, mẹ ơi, em con chỉ có dung dịch gluco trong máu thôi mà...

– Ờ, phải rồi! Ôi, kỳ quá!

17.

Sáng hôm sau, giữa lối ra vào cửa hàng và ô cửa sổ gần quầy tiếp khách, chiếc đồng hồ treo tường Cúc-Cu thánh thót điểm tám giờ. Trên bề mặt bằng tôn tráng men của nó, xuất hiện nhân vật Tử Thần – một bộ xương người bằng gỗ cây đoạn, vận váy dài trắng, trên tay cầm một lưỡi tầm sét, hát: “Cúc-cu! Cúc-cu!”

Chiếc radio trong cửa hàng tự động mở, phát chương trình thời sự:

– Sau vết gãy vỏ trái đất do phay ở San Andreas gần Los Angeles và sự bùng phát phun trào núi lửa liên tiếp, lớp tro nham thạch của chúng đã tràn khắp toàn bộ châu lục ở thế kỷ trước, thì cuộc sống dường như đã quay trở lại châu Mỹ. Những nhà khoa học Iran đã khám phá chất li-ken đầu tiên xuất hiện ở New York kể từ thời Big One. Về thể thao: lại một thất bại nữa của đội tuyển địa ph...

Lucrèce, đeo tạp dề và mặt nạ chống gaz, xối nước ào ào lau rửa các lọ chất độc đổ vỡ hôm trước trên nền nhà và hỏi: “Oa-oa-oa, oa-oa-oa?”

Mishima tắt bản tin thời sự ở radio:

– Em nói gì cơ?

Vợ anh tháo quai mũ và nhắc các-tút lọc khí của chiếc mặt nạ:

– Bây giờ, ta phải làm gì với Marilyn đây? Nó tiếp tục như thế không có chuyện gì xảy ra hay cho nó ngừng hẳn? Chẳng giấu gì anh, em thấy thật tiếc chuyện này, bởi bỗng nhiên nó mang lại nhiều lợi nhuận cho quầy hàng tươi. Đóng ngăn kéo tiền lại đi, Mishima.

Chồng chị thi hành ngay, rồi sau đó xếp gọn đồng dây thòng lọng trong lúc vẫn đắm chiêu suy nghĩ. Anh quét, gom những mảnh thủy tinh vỡ lẫn giữa đồng kẹo vào trong một túi rác chứa bụi, rồi dốc tất cả lên mặt quầy tiếp khách. Sau đó, anh ra lệnh cho Alan:

– Lừa các mảnh thủy tinh lẫn trong mớ kẹo ra đi. Không được để cho lũ trẻ bị đứt lưỡi! Và cả con nữa, cẩn thận đừng để mảnh nào làm đứt tay nhé. Anh không biết, anh thú nhận với vợ.

Marilyn, trong chiếc váy đầm làm việc lóng lánh điểm kim tuyến, cổ trễ sâu mềm mại bó sát người, tay giang lên cao, điều đó làm nổi bật vẻ đẹp trong suốt mê hồn của bức tranh hình thể của cô. Eo hóp, bụng căng, hông tròn, hai nhũ hoa của cặp vú rất đáng của cô nổi bật bởi, trên cao vài bậc thang, cô đang treo lại các bức tranh nhỏ với những quả táo lên gờ tường trang trí.

– Giờ thì xong rồi! Trước lúc mở cửa, trong khi bố mẹ suy nghĩ thì con có cả gần tiếng đồng hồ để đến xem liệu Ernest đã đến nghĩa địa chưa và thông báo cho anh ấy biết tin lành nhé.

– Ô, chó chết! Mishima dưới chân thang thốt lên.

Con gái anh, ngờ mình đã làm rơi một bức tranh lên đầu cha, liền cúi xuống:

– Gì hả bố?

Cha cô vỗ một lòng bàn tay lên đỉnh cái đầu hói của mình:

– Bố đã làm một điều bậy bạ rồi!...

Lucrece, đeo găng giải phẫu và đang rũ chiếc khăn lau nhà trong xô nước, đứng phắt dậy:

– Gì cơ?

– Tối qua, trong cơn hoảng loạn, anh đã đưa cây súng *Smith and Wesson* dùng một lần cho Ernest mất rồi.

– Anh nói gì?!

Người mẹ sững sờ, còn Marilyn, trên thang, giang rộng hai chân. Thế rồi cô trượt dọc từ ngọn thang xuống tận trần nhà. Chiếc váy thung của cô, hồi này rất gợi cảm là thế, bất ngờ hút gió, phồng lên hết như một chiếc dù hết sức lố bịch.

– Nhưng bố ời, phải làm cái gì đi chứ!

– Làm gì?

– Người con yêu, tối qua với khẩu súng lục của bố... (cô lắp bắp), anh ấy có thể bị... anh ấy có thể bả...

– Cái gì?

Người cha hồn vía thất lạc, chắc không muốn nghe điều hiển nhiên, trong lúc Lucrece, tháo đôi găng giải phẫu ra, đảm nhận trách nhiệm:

– Em biết mình sẽ phải làm gì, Mishima ạ.

– Làm gì?

– Anh hãy chạy hỏi tiệm hoa *Tristan & Iseut* xem sáng nay, liệu họ đã nhìn thấy cậu ấy đi qua chưa trong lúc em đảo qua thăm mẹ cậu ấy ở khu Moise. Marilyn, đến nghĩa địa đi, còn con, mẹ ủy thác cho con trông nhà, đợi khi bố mẹ và chị về để mở cửa hàng.

Alan ngạc nhiên quay lại:

– Mẹ nói gì cơ?

18.

Sắp chín giờ, Lucrèce và Mishima cùng nhau quay về nhưng họ vào nhà bằng cửa sau của nơi trước đây vốn là chốn cúng vái, giờ đã trở thành *Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống*. Cậu con út không nghe thấy họ bước vào bởi hai cái tai nghe nhỏ gắn chặt vào màng nhĩ mà cha mẹ cậu nhận thấy có tiếng eo éo phát ra, nó đang nghe một ca khúc vui và lẩm bầm hát lời trong lúc làm việc:

– Chỉ cần ít thôi là đủ hạnh phúc rồi, thực sự rất ít là đời mê tít!...

Trước cửa sổ, nơi nó đã kịp đẩy những món quà bất ngờ, tay trái, thằng bé có mái tóc xoăn vàng tơ ấy, bung lách chách theo nhịp. Tay phải, nó nhấc từng chiếc kẹo có vị rôn rôt chua chua ngọt ngọt lên ngậm, rồi nó ném, trung bình cứ một trong hai cái, vào xô nước của Lucrèce. Những chiếc kẹo tan nhanh vào nước đã nhiễm độc.

– Chỉ cần ít!...

“Nó đang làm gì vậy?” Mishima thì thầm vào tai Lucrèce, người này đáp lại: “Nó đang chọn những viên kẹo nhồi cynaure, chúng thường trở nên trong suốt dưới ánh sáng và vật đi”

– Ôi, cái thằng...

Nhưng phu nhân Tuvache đã kịp áp một lòng bàn tay lên miệng chồng, người này, trong một cử chỉ bản năng vụng về, đã xô phải một cuộn dây ở đầu kệ hàng kẹp giữa cửa hàng. Sợi dây liền rớt xuống nền nhà trong một tiếng động trầm đục.

Alan, đứng trước cửa sổ, quay đầu lại. Mặt bung sữa lấm tấm các mụn đỏ, thằng bé gỡ một bên tai nghe, nghe ngóng, và nhận ra sợi dây thông lọng đã bị rớt xuống đất. Rồi khỏi quầy tiếp khách, miệng vẫn lẩm nhẩm

hát, nó vớ một lưỡi dao lam bày trên kệ, rồi đến lượm sợi dây, vớ đầu cắt đó:

– Chỉ cần ít thôi là đủ hạnh phúc rồi! Thực sự rất ít...

Theo nhịp bài hát, nó khoét sâu những vết cắt xung quanh nơ rút của dây thông lọng, sau đó nhấm nước bọt vào một ngón tay trở, day qua day lại trên sợi dây để phi tang hành động phá hoại của mình rồi xếp sợi dây vào cùng với những sợi khác. Cặp cha mẹ ẩn sau cầu thang rất bức, nhưng vẫn tiếp tục thám thính thằng con, nó lúc này đã quay lại phía quầy và vừa đi vừa tiếp tục cái tật phát âm sai đọc S thành Z của mình, rồi bắt chước điệu nhảy chung chiêng của chú gấu vui tính khi diễn hài kịch.

– Hãy xua đuổi những muộn phiền ra khỏi đầu bạn đi! Hãy cảm nhận cuộc sống ở mặt tốt của nó và bạn, bạn sẽ là một chú gấu vui tính!

Trên một khối gạch do cha đúc, nó lấy lưỡi dao lam và ra sức mài, khi lưỡi dao đã cùn đi, đã trở nên vô hại, nó liền xếp vào trong hộp, cùng với những lưỡi dao khác.

Nó mở vài túi bóng kính đựng bộ đồ tự sát kiểu Alan Turing, nó thay những trái táo bên trong bằng những trái táo mới.

– Nó lấy chúng ở đâu ra thế nhỉ? Mishima thì thầm.

– Trong làn hoa quả ở phòng ăn.

– Anh hy vọng nó sẽ không đặt những quả mà nó lấy trong túi ra thế vào đó chứ... A, cái thằng tồi này!

Từ dưới chân cầu thang, ông chủ Tuvache ló ra và học lên. Nhân vật Tử thần xuất hiện từ chiếc đồng hồ treo tường Cúc-cu và thánh thót hát báo chín giờ: “Cúc-cu! Cúc-cu!...” Đài radio tự động bật mở chương trình thời sự:

– Dự báo thời tiết! Thời tiết đang xấu đi. Người ta thông báo có những trận mưa A-xít sun-fua-rích...

Người cha tắt đài, nói với thằng con út đang ngõ ngàng, nó liền kéo vội cặp tai nghe ra khỏi màng nhĩ để nghe cha nó gầm lên như sấm:

– Được rồi, với mày hả, tao vậy là quyết định rồi đấy!...

Phía trên, gần sát tường, nhân vật Tử thần tiếp tục ung dung nhả ra loạt chín cú kếp “Cúc-cu” gây bức mình để điểm giờ. Mishima lẳng cho nó một quả táo tẩm độc. Tử thần bị đẩy lùi, do đó mà rơi mất cái đầu bằng gỗ cây đoạn của mình, và trái cây định mệnh ấy vướng phải lưỡi tầm sét, “cúc-c...!”. Trái táo và nhân vật đã chệch khỏi trục, bị cắt đầu, nên nó khiến các cánh cửa tròn nhỏ xíu, được trạm trổ phía trên mặt đồng hồ bị kẹt, không đóng lại được, trong khi ấy, nước từ quả táo rỉ ra rỏ từng giọt lên chiếc váy của Tử thần.

Lưỡi Mishima xoay tròn trong miệng anh với vận tốc các cánh quạt điện, thế là lúc ấy, những lọn tóc xoắn của Alan bay phấp phới. Khuôn mặt non nớt thật đáng yêu, nó nheo mắt lại trước cơn lốc bức tức của cha nó:

– Hai tuần nghỉ đông ở trường, con sẽ xuống Monaco thực tập làm lính biệt động tự sát.

Lucrece đi tới, ôm đầu:

– Ôi, không, Mishima! Không đi Monaco đâu. Dầu sao thì cũng không phải là nơi đó chứ!

– Có đấy!

Người mẹ gia đình van vãn chồng:

– Nhưng anh yêu, ở dưới đó, chỉ toàn bọn khủng, bọn điên vì hận và thô bạo trong khi con mình thì quá... quá đổi...

– Chuyện đó sẽ nhồi chút chì vào đầu nó và như vậy, thiên hướng theo đó sẽ nhập vào.

Người cha gào lên và tiếp tục quay lại phía con trai: Đi chuẩn bị đồ của mày đi! Và chớ có đem theo CD làm gì. Đó không phải là nơi bọn chúng nghe ca nhạc đâu, lũ tự hoại ấy!

Lucrece hãi hùng, nhưng Alan, nó lại chỉ nhìn thấy mặt tốt của sự trừng phạt này:

– Ở Monaco hả bố? Dưới đó thì nóng. Con sẽ đem theo cả kem chống nắng và áo tắm để nếu có thể đi bơi...

19.

- Nhưng anh sao vậy hả? Ernest? Anh bỗng dừng tái nhợt đi này!
- A... a... a...! Do cái mặt nạ này, nhức mầu ạ! Con tưởng chết vì sợ khi nhìn thấy nó.
- Cái mặt nạ do Vincent sáng chế đã gây cho anh tình trạng này ư? Lucrece ngạc nhiên.
- Nhưng sao anh ấy lại nghĩ ra và dựng lên những thứ khủng khiếp vậy nhỉ? Chàng gác nghĩa địa trẻ run lấy bối và ngồi xuống một bậc cầu thang để cố lấy lại tinh thần.
- Chính thằng bé Alan nhà tôi (thằng bé đáng thương, miễn sao...), trước khi đi thực tập, đã cố vấn cho anh nó giải tỏa những cơn hải hùng của mình bằng cách tạo ra những chiếc mặt nạ, biểu trưng những con quái vật trong các cơn ác mộng của nó...
- Thế thì, Chúa ạ... Ồi...
- Chồng sắp cưới của con là người dễ xúc động, Marilyn ngây ngất mê ly đến ngồi cạnh người tình và ôm anh trong vòng tay. Bé cưng của em...
- Thế thì, Chúa ạ, nhân danh là một người gác nghĩa địa mà... Mishima bình luận và cũng tiến lại gần Ernest.
- Không, nhưng mà chuyện này thì... Anh ấy phải đi khám bác sĩ đi, anh Vincent ấy! người tình của kiều nữ nhà Tuvache hiệu chính thêm. Bởi chuyện nghiêm trọng đấy...
- Ô... ô... ô, Lucrece đơn giản hóa vấn đề, nó rất cục đã tìm thấy hứng ăn và hiện giờ không thể ngưng ăn được nữa! Được thế đã là tốt rồi. Hơn nữa Ernest, anh biết không chứ, chúng tôi, những người nhà Tuvache này ấy mà, các bác sĩ tâm lý... chúng tôi không thích cho lắm...

– Vâng, nhưng dầu thế thì vẫn cứ phải đi thôi; đây này... ối... chẳng hay mẹ có ly nước cay nào không?

– Nước gì? À không, chúng tôi không có bán loại này, Mishima phân bua. Bù lại, những chiếc mặt nạ, tôi tự nhủ rằng, nếu chúng có thể tạo hiệu quả như vậy... cho những người có trái tim quá nhạy cảm và yếu... chắc sẽ phải để ý tới chúng! Anh kết luận trong lúc bộ xương người bằng những ống sắt được sử dụng làm chuông treo ở cửa ra vào, giống lên những tiếng lạnh lót.

Một bà ục ịch tóc xoắn bước vào:

– Đây rồi, bà Phuket-Pinson! Lucrèce cất tiếng như hát trong lúc đi về phía bà khách. Bà đến để tôi thanh toán nốt chút tiền còn thiếu cho cửa hàng thịt hả?

– Không, không phải vậy. Mà là cho tôi...

– Thế à? Nhưng có chuyện gì vậy?

– Tôi đã biết là kể từ khi tôi bị ốm, chồng tôi đã có bồ. Cô ta là nhân viên buồng bê của tiệm Vatel. Thế là tôi muốn đoạn tuyệt với cuộc sống này. Tôi đã gặp rất nhiều rắc rối do những vấn đề không hay về sức khỏe...

– Đúng rồi... Những rắc rối về tim, tôi nghĩ thế..., ông chủ Tuvache, đến lượt mình cũng đi đến, suýt xoa một cách giả tạo, trên tay cầm một chiếc túi đựng cái mặt nạ của Vincent. Này, bà Phuket-Pinson, hãy nhắm mắt lại, không được ti hí nhé, để tôi kiểm tra một món...

Bà chủ hàng thịt béo tròn, ngoan ngoãn và cam chịu, hết như một con vật ở nhà mồi, hạ cặp mí dính hàng mi dài như mi bê xuống. Mishima thật nhanh mớ dây mặt nạ cồng kênh Vincent lại phía sau gáy bà ta, sau đó chìa cho nữ tiểu thương chuyên bán thịt động vật chết một chiếc gương:

– Giờ thì hãy ngắm mình trong gương đi.

Phu nhân Phuket-Pinson hé cặp mí và khám phá ra vẻ bề ngoài mới mẻ của mình trong chiếc gương di động.

– A... a... a...!

Hai má bằng xương gia cầm mà Vincent chắc đã lượm lại trong thùng rác nhà bếp và róc sạch thịt, một làn da bằng giẻ lau rách dính ở trán và cằm, một chiếc mũi bằng mỏ gà đang kêu. Ở mỗi bên hố mắt là hai cái chong chóng nhựa xanh đỏ như người ta vẫn thường bán đầy quanh các hồ nước ông viên từ hàng thế kỷ nay. Chúng xoay tròn và phát ra tiếng nhạc. Hai tràng hoa kết làm răng nhấp nháy – thứ ánh sáng trang trí hàng loạt trên cây thông Noel – giữa cặp môi đã bị ăn mòn được lấp bằng những mảnh xương cừu đã bị vỡ toang! Những đêm ngủ của Vincent chắc không thể bình yên. Ảo giác những cơn ác mộng của Vincent khiến bà khách béo tròn bệnh tim và bị cảm sừng hãi hùng. Bà đồng thời cũng khám phá cảnh tượng mới len lỏi màu lộn xộn làm thành mái tóc rối bù, điểm những con nhện giả, pha lẫn trong đám những con vật độc khác. Nhờ một hệ thống tài tình, một làn khói mỏng bốc ra từ cặp mắt và quay tròn đồng điệu với chuyển động của các cánh chong chóng.

– A... a... a...!

Bà hàng thịt ngã gục, người cứng đờ. Mishima quỳ gối gần bà ta rồi cúi hẳn xuống:

– Bà Phuket-Pinson à? Bà Phuket-Pinson ơi!

Anh đứng lên và rõ ràng phải công nhận:

– Có hiệu quả đấy.

20.

Marilyn truyền bệnh theo đường mồ hôi, chí ít thì đó cũng là điều do cô ấy nói ra. Cô bắt tay khách hàng:

– Tử thần xin kính chào, thưa ngài.

Một chàng trai yếu ớt tuyệt vọng, có vẻ ranh mãnh, khách hàng duy nhất có mặt trong cửa hàng và đối diện với cô, lấy làm ngạc nhiên – “Có thể thôi à? Cô cho rằng thế sẽ đủ ư?” – trong khi kiều nữ nhà Tuvache xỏ các ngón bàn tay phải của mình vào một chiếc găng len mùa đông, để cho lòng bàn tay toát mồ hôi:

– Đương nhiên rồi, đương nhiên, cô trả lời với vẻ tự nhiên gần như ngạo mạn. Mồ hôi chết người của tôi rồi sẽ ngấm vào lỗ chân lông của ngài và chẳng bao lâu ngài sẽ...

Người kia đòi hỏi:

– Tôi liệu có thể xin một nụ hôn nhẹ của Tử thần được không?

– Được, một nụ hôn nhẹ thì được.

Cô cúi xuống rồi đặt lên một bên má anh ta dấu vết gợi tình của làn son trên môi cô. Khách hàng bộc lộ nỗi thất vọng:

–Ồ không, ý tôi muốn nói là ở đây kìa, vào môi nè, có cả lưỡi và nước bọt nữa, như cô vẫn làm trước đây ý... Để cho chắc ăn hơn.

– A, không được đâu, chuyện đó hả, kết thúc rồi!... Cô gái tóc vàng uyển chuyển trong bộ váy tác nghiệp nhóm dậy trên cái ngai của mình, bởi tôi bây giờ đã đính hôn với anh gác cổng nghĩa địa rồi, cô đỏ mặt thú nhận và chớp chớp hai hàng mi giả dài gắn trên cặp mắt được trang điểm rất đậm của mình.

Người kia tự nhủ rằng đời mình rõ ràng sẽ “chẳng gặp may!”, liền ra thanh toán tiền ở quầy.

– Tôi phải trả bao nhiêu đây?

– 12 euro-yens.

– 12 cơ à?! Thế thì, nói thật chứ, có người kiếm hời nhiều đấy... Người ta chỉ cần nắm tay bạn và người ta đã kiếm được 12 euro.

– Đúng thế, nhưng sau đó anh chết, ông chủ Tuvache biện bạch.

– À, thế thì được, tôi hy vọng vậy! Với cái giá này...

Và vị khách hàng thất vọng với tất cả ấy ra khỏi cửa hàng dưới những tuýp sắt nhỏ hợp thành hình xương người kêu lanh canh lảnh lót ở lối ra vào. Người cha, đứng trong cửa hàng, gượng gạo, đầu gục gặc. Đúng mười bảy giờ! Từ trong chiếc đồng hồ Cúc-cu, nhân vật Tử thần bằng gỗ đoạn mất đầu, vỡ nát, giật giật liên tục, đồng thời lắc lắc lưỡi hái tầm sét bị phập sâu trong quả táo thối: “Cúc-c...!”

Mishima ngẩng đầu nhìn và bình phẩm:

– Lố bịch thật... Nói cho cùng, ở đây chẳng còn nền nếp gì nữa.

Radio bật mở: “Thảm họa! Chính phủ địa phương hứa cho tấn công bọn khủng bố bằng lính biệt động tự s...”, anh liền với tay tắt luôn: “Cả cái đài này nữa, cũng bắt đầu gây nhiều phiền toái rồi”.

– Nhưng anh yêu à, chính anh đã muốn mình cài chương trình này để nó tự động mở vào giờ thời sự và tự tắt ngay khi có chương trình ca nhạc và các chương trình giải trí cơ mà. Anh nói là để cho kh...

Lucrece ngồi trước quầy thu tiền, vẻ hoảng loạn, cắn môi và vò hai tay vào nhau đầy lo lắng, bởi chị thật muốn nghe tiếp bản tin để biết có chuyện gì xảy ra.

Chồng chị, dù bị hói đến nửa đầu, vẫn đẹp tựa một hoàng đế La mã, đang dò xét Marilyn ở cuối cửa hàng, nó, tay đeo găng mùa đông, hờ hững lật giở những trang của một cuốn tạp chí phụ nữ trong quầy hàng tươi.

– Những gì chúng ta đang làm đây là không trung thực. Tổ tiên tôi; xấu hổ, phải quay lại năm mồ của họ mất. Nói thêm chứ, bây giờ chúng ta còn

bán thêm cả mặt nạ hài carnavall nữa... Cửa hiệu này đã từng có thời nổi tiếng xứng danh với cái tên của nó, thì càng ngày càng giống với một cửa hàng bán đồ hài và lừa phỉnh khách hàng.

–Ồ không, chỉ là để cho người ta chết vì sợ...

– Ôi, thôi đi Lucrece! Chúng làm chết ai mới được chứ? Một bà bệnh tim vừa ra viện, chúng gây ấn tượng cho một chàng gác cổng nghĩa địa dễ xúc động, còn nếu không... Em cũng biết rõ điều đó như anh, mọi người mua đồ của chúng ta để làm trò vui cho tất cả trong dịp sinh nhật.

– Có thể họ sẽ chết vì cười khi thối nển...

– Ờ, mà đương nhiên rồi, bao giờ thì cũng phải chính em là người có lý nhất! Hơn nữa, nếu em cho rằng anh không nhìn thấy mỗi khi quay lưng đi, em lại lựa kẹo dưới ánh sáng qua khung cửa sổ... Anh dám chắc chẳng còn một viên kẹo tẩm độc nào trong cái bình này hết! Khi anh xuống hầm ngầm, anh nghe thấy em tặng hàng vốc cho trẻ con và còn lấy khăn lau nước mắt cho chúng. Anh nghe thấy tiếng em nói: “Thôi nào, mọi chuyện sẽ đâu vào đấy cả thôi. Hãy ngoan ngoãn trở về nhà với cha mẹ cháu đi, họ chắc phải đang lo lắng lắm đấy...” A, không, khách hàng thì đã biến hết, còn em cũng bị lệch hướng, Lucrece đáng thương ạ... Và anh biết tất cả đã bị rối loạn kể từ khi nào rồi! Nhưng tại sao chúng ta lại muốn thử cái bao cao su thùng ấy chứ?! Cái gì thế này, dán trên quỳ trước mặt em kìa?

– Một tấm bưu ảnh của Alan, em vừa nhận được sáng nay..., người mẹ run rẩy đáp lại.

– Đưa xem nào. Nó đã chọn hình minh họa gì vậy? Một quả bom chụp giao thoa laze à. Được... A, mà đương nhiên rồi, nó cứ phải vẽ thêm một nụ cười vào bên trong!!!

– Thật thế à?

– Em không nhận ra sao, Lucrece? Trước đây, có lẽ em đã nhận ra rồi..., Mishima tiếp tục, với tấm bưu thiếp trên tay trong lúc đi xuống dưới hầm ngầm, về phía bao xi-măng để đúc những khối gạch nén chết đuối hay để

phá cửa sổ. A, thằng lỏi này, tôi hy vọng người ta sẽ biết cách đào tạo nó... hoặc nó sẽ là một cảm tử quân.

Lucrèce tự thực bằng căn móng tay trong lúc ánh mắt chị xa xăm nhìn đâu đâu phía trước mặt...

21.

Mishima hạ nắp hầm ngầm phía trên đầu anh, bật bóng điện xanh nhạt rồi bước xuống cầu thang cao đến chóng mặt, nơi tâm hồn anh chìm đắm trong khắc khoải. Trên tay cầm tấm bưu ảnh giao thoa laze của Alan và dưới ánh nắng cuối chiều mùa đông của nhà hầm, lưng dựa tường, anh đọc:

Bố mẹ thương mến, con yêu bố mẹ...

Có luồng ánh sáng vụt qua tâm hồn Mishima. Điều đó, thi thoảng, khi làm, khi lẫn các loại máy móc trong cửa hàng hay ở trên tầng lầu, không còn đem lại được cho anh nữa, khi anh chỉ còn lại một mình, sâu trong hầm ngầm để đọc những hàng chữ của thằng con út.

Đừng lo lắng gì cho con cả. Mọi sự chắc chắn sẽ suôn sẻ thôi...

A, cái thằng lạc quan muôn thủa, cái thằng lòi tinh nghịch luôn vui nhộn này! Ngày tàn dần, đêm tới nhanh. Bầu trời từ từ khép lại tựa như một chiếc hộp. Đó là thời điểm cơn đau của các con bệnh phát tán mạnh, đêm đen tóm lấy yết hầu của họ. Sâu trong lòng đất hết những người đã chết, trước một ban thờ ẩn sâu trong nỗi trầm cảm của mình, Mishima phát ra một lời phàn nàn, một câu lạ lùng cất lên:

– Alan!

Tiếng đó chỉ nhỉnh hơn một tiếng nói mơ và nhỏ hơn một lời thì thầm. Cát để đúc gạch lột đi giữa các ngón tay anh. Nó hết như có luồng nước lạnh đang dâng lên, nó tựa như một nỗi hổ thẹn đang tăng nhanh. Kể từ một tuần nay, mỗi tối đến, bị chìm trong cơn ác mộng kinh hoàng, anh khua khoắng như một kẻ đang bơi. Trên giường, đầu xoay trái lại lật phải, anh vẫn chỉ đối mặt với chứng mất ngủ. Và ngay cả khi ngủ, anh cũng kêu tướng lên:

– Alan!!

Nhờ ô cửa sổ có chấn song của tầng hầm, anh nghe thấy, từ phía trên lọt vào những tiếng động gót giày gỗ trên hè phố, được tiếng vang đơn điệu này ru ngủ, anh thấy hình như ở một nơi nào đó, người ta đang đóng đinh vào một cỗ quan tài. Trời đã hoàng hôn. Những viên đá giảm bắt màu xanh lơ. Lúc nào thì cũng là một thời khắc chạng vạng của ai đó trên đời này, lúc nào thì cũng là giờ phút của cơn rùng mình ấy choàng lên vai ai đó. “Mình không thể chịu nổi nữa, cơn mưa A-xít sun-fua-rích thốt lên. Tôi không sao chịu nổi tất cả những gì đang xảy ra xung quanh tôi nữa rồi.” Mishima cứ ngỡ đang được tự do trên một sợi dây thép khi toàn bộ sự cân đối đến từ cây gậy giữ thăng bằng. Anh nhớ Alan. Chẳng gì có thể biện minh điều ngược lại. Bên ngoài, tiếng kêu của tàu điện – một cái khắc trượt trên các đường dây điện – còn ở sâu trong hầm ngầm, tất cả đều có vẻ dám tự sát. Cát mịn, rải rác hình sao. Mishima cảm thấy khối gạch đúc trước mặt anh đây, chẳng có lẽ luật gì ngoài sức nặng của nó. Một bộ quần áo của Alan bỏ quên trên ghế, buông hờ hững. Anh vớ lấy, vùi đầu mình vào đó, thả hết nỗi niềm chất chứa trong tâm hồn mà nó thực ra là cái một cái bình chứa đầy nước mắt:

Phải chăng chị đã nghe thấy tiếng anh khóc nức lên?... Lucrece, đứng gần quầy thu tiền, đến nhắc nắp hầm ngầm và hỏi vọng vào bóng tối.

– Mishima, ổn chứ hả? Mishima à!...

22.

- Sáng nay không nhiều khách lắm nhỉ ...
- Đúng thế, tử rồi!
- Đó có thể là do chiến thắng của đội tuyển địa phương hôm qua đấy.
- Có thể...

Một kẻ lang thang vô nghề nghiệp còn trẻ bước vào *Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống*. Hắn khoác một chiếc măng tô rộng, cẩu bẩn, nổi ngấn từng đoạn bên ngoài một đồng áo len rách tả tơi. Một chiếc quần lấm lem khiến cho cặp chân lêu nghêu của hắn biến dạng hẳn. Đôi bàn chân bọc trong các túi bóng chứa rác rách bươm, hắn cất giọng khản đặc, ho khù khụ của mình, hỏi:

– Tôi muốn tự sát nhưng không biết liệu có đủ khả năng tài chính để thực hiện không? Ông có loại nào rẻ tiền không?

Mishima, áo pull màu đồng hoen cổ chữ “V” không tay, khoác ngoài áo sơ mi xanh lam, đáp lại hắn:

– Những kẻ không tiền thì tự chết ngạt bằng các túi đựng hàng của chúng tôi. Nó bền lắm. Cầm lấy này, đây là một mẫu băng dính để quần cho thật kín xung quanh yết hầu.

– Tôi phải trả bao nhiêu tiền?

–Ồ, không có gì đâu..., ông chủ Tuvache cười mỉm bằng một cái nhếch mép ở khóe môi. Kẻ ăn mày với hàm răng đen bốc mùi, mái tóc bụi bặm, cẩu bẩn lòi ra dưới chiếc mũ trùm Trung Quốc bằng len đỏ, hắn tiếc nuối:

– Giá mà tôi thường xuyên gặp những người thờ ơ với tiền bạc như ông, hẳn là tôi đã không đến nỗi như thế này... hoặc nếu tôi đã có cha mẹ chú tâm và bảo vệ con cái như ông đây...

Khi nghe đến đó, Mishima nổi cáu:

– Đủ rồi!

Nhưng chàng SDF¹² mang hàm ơn kia cố đeo đẳng bằng cách trưng ra túi đựng hàng được tặng:

– Để cảm ơn ông, tôi sẽ trùm cái túi này lên đầu ở ngay cái ghế băng đối diện kia. Những người qua đường sẽ đọc được tên của cửa hàng xung quanh đầu tôi và điều đó sẽ như một lời rao vặt cho ông. Ở khía cạnh nào đó, tôi sẽ là người mang quảng cáo cho cửa hàng của ông.

– Đúng thế đấy..., Mishima bị quá tải, ra mở cửa cho hãn và cảm nhận cái giá buốt bên ngoài. Ồi, ra nhanh đi, rét quá!

Cánh cửa khép trở lại, ông chủ Tuvache bồn chồn và náo nức, khoanh tay và không ngừng chà xát cả hai tay lên áo sơ mi, từ vai đến khuỷu tay, để làm nóng lên. Anh xê dịch đôi chút vị trí các gói quà bất ngờ trước cửa sổ gần quầy thu tiền, đưa một lòng bàn tay trượt lên lớp màng hơi bám trên ô kính.

Bên ngoài, anh thấy kẻ SDF đi đến bên vỉa hè đối diện và ngồi xuống một ghế băng. Anh thấy hãn chui đầu vào trong cái túi và gom toàn bộ miệng túi quanh vùng yết hầu rồi lấy băng dính dán quanh cổ. Từ xa, có thể nói đó như một bó hoa cắm trên cổ. Bó hoa chẳng bao lâu liền cử động. Chiếc túi đựng hàng kín như bưng đó phồng lên, xẹp xuống, lại phồng lên. Tên cửa hàng kêu lách cách hết như trên một quả bóng bằng ruột bò mỏng: *Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống*. Chân vắt chéo, hai tay vùi sâu trong túi áo măng-tô nặng nề của mình, hãn ngạt thở, đầu ngoẹo về một bên, lúc này người ta có thể đọc trên mặt kia của túi: *Bạn đã sống dơ ư? Với chúng tôi, bạn sẽ chết thành công!* Gã đàn ông rút xuống vỉa hè.

Lucrèce tiến lại gần một bờ vai chùng hết như trượt đi trên các đường ray. Chị cũng nhìn thấy. Mang vẻ đáng kính đặc biệt, tư thế đầu tựa trên cổ giống như cổ chim của chị thật chỉ có thể nói là rất quý tộc mà thôi! Phía trên áo sơ mi lụa đỏ hé mở, một lọn tóc màu hạt dẻ vén cao trên trán tạo

dáng cho mái đầu chị. Có thể nói như nó đang chịu đựng một cơn gió thổi qua. Miệng chị kéo dài, hơi mím lại, căng ra và cặp mắt màu tối nheo lại như thể chị nhìn không rõ hoặc thảng như chị đang nhìn sâu vào cõi vô định, xa thăm thẳm phía trước mặt:

– Ít ra thì ở đó, hẳn cũng không lạnh.

– Ai cơ?

Mishima xếp những gói quà bất ngờ về lại vị trí cũ, quay lại hỏi. Qua trần cửa hàng, anh thoáng nhận ra những tiếng nước nở ngắt quãng, xen những tiếng cười khẩy ngốc nghếch, những lời nguyên rủa, những tiếng kêu gào.

– Vincent làm việc sớm nhỉ, người cha nhận xét. Còn Marilyn, vẫn chưa xuống à?...

– Nó còn lăn chần trên giường với Ernest, vợ anh đáp lại.

“A... a... a! Ối! Ối!!!” Trong phòng mình, Vincent, vận áo ngủ djellaba màu xám có in toàn hình chất nổ, đang bị đau đầu: “Alan!” Cậu cảm thấy như đầu mình sắp nổ tung và những mảnh xương sẽ bắn tung tóe khắp nơi. Cậu đã nối thêm rất nhiều dải băng dây vốn đã dài để quấn quanh đầu, đến nỗi mà hiện giờ trông cậu có vẻ giống như một nhà pháp thuật với khuôn mặt rậm rì không còn tự chủ được nữa. Vincent – vết thương loài người mang bộ mặt đỏ rực như nhuộm máu của nghệ sĩ trong cơn khủng hoảng – xoay tròn cặp mắt hoa hướng dương đang thời nở rộ và tất cả các đường nét nổi bật trên thân hình cậu là một sự hài hòa tuyệt vời giữa bụi than cháy dở bốc cao phụt ra cùng với khói, đem theo những tàn lửa bay chơi vơi. Dầu đã béo lên một chút nhưng cậu vẫn chỉ toàn gân với xương. Một bộ mặt, như gạch nung quá lửa, cuồng dại do phải chịu đựng những ảo ảnh. Đứng trước chiếc mặt nạ điên khùng bị cày xới và nén chặt từ tứ phía do cây bút vẽ được điều khiển trong tình trạng say mềm, thì như có một làn sóng chạy dọc người cậu. Bị pha trộn giữa hàng tá vật liệu đủ kiểu của nghệ thuật hóa trang, vẻ bừng sáng và những rung động trên làn da cậu, cùng với các sắc màu đậm đặc hết như vừa được tuôn từ tuýp ra, cùng đồng loạt ọe ra và gào

lên: “Alan!” Dán trên ngọn đèn bàn làm việc của cậu, một tấm bưu ảnh chụp giao thoa laze của đứa em trai, trên đó, ta có thể đọc thấy: “Anh là nghệ sĩ của khu ta đấy!”

Bên kia vách ngăn, ở phòng bên phải, Ernest nằm trên bụng Marilyn, đang nhảy vũ điệu tình yêu. Nằm nghiêng bên cô, anh ta có vẻ như đang âu yếm một nấm mồ. Và khi nước trong miệng kiều nữ ứ bên bờ răng, anh ta liền hứng lấy uống ngay, rồi nói với người tình: “Em, hết như một lưỡi dao, đã đâm thẳng vào tim anh”. Vẻ đẹp những cử chỉ âu yếm của họ được một làn hơi hoa hồng tỏa lên che phủ. Và kiều nữ nhà Tuvache cử động bờ môi. Những bông hoa trong góc nhà xui xuống. Âm thanh và mùi hương xoay tròn trong không gian; điệu valse buồn mơ hồ và cơn chóng mặt đau đớn. Đôi gò bồng đảo của Marilyn, tựa như những tấm lá chắn, va phải những luồng chớp. Chàng gác cổng nghĩa địa vấp phải cặp vú ấy trên ngôn từ hết như khi chàng vấp trên nền đường lát đá: “A..., an..., anh... yêu em!” Chàng ghì siết lấy cô và ru ngủ tâm hồn cô. Nụ cười muôn thuở phô trần ba mươi hai chiếc răng trắng của kiều nữ nhà Tuvache đưa chàng đến những nơi chưa từng được khám phá. Cô đã khiến chàng có cảm tưởng như một con tàu kiều diễm bắt đầu ra khơi. Phô ra cho chàng đôi gò bồng đảo và giấu khuỷu tay dưới gối, nàng tiên cá không áo lót của chàng mang vẻ như đang ở trong ngày hội lớn. Cũng là một người tình nhiệt tâm, nàng ngẩng đầu, ngả lại sau. Trên tường trước mặt gắn một tấm bưu ảnh: “Chị là người xinh nhất”.

Lucrece, Marilyn, Mishima, Vincent... tất cả bọn họ đều thấy thiếu Alan, tựa như thiếu một ý nghĩa cho sự tồn tại.

23.

– Cúc-cu!

Người cha ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía chiếc đồng hồ treo tường – “Ồ, nó lại chạy rồi à – cái đồng hồ này?”, – rồi cụp mắt xuống.

– A, là em ư!... mà em làm gì ở đây vậy?

Trước kệ bày toàn độc dược, người mẹ đang gói một lọ thủy tinh cho một bà già thân hình quắt queo. Con quỷ mang thân hình tả tơi rách rưới mà trước kia đã từng là một con người này, phàn nàn: “Rốt cục, để đợi đến già thì cũng lâu đấy!” Trở lại thành nhỏ bé như một đứa trẻ, túi xách trên tay, con người mong manh này hình như đang nhẹ nhàng ra đi về một chiếc nôi mới. Bà có lẽ tạo ra cả một con sông với những dòng nước mắt của mình. Lucrece quay lại:

– Alan!

Khoác bọc quần áo trên một bên vai, tóc bay trong gió, đứa con út của chị đứng gần quầy thu tiền và, cửa hàng bỗng nhiên như có một tia nắng ấm mùa hè lướt qua. Người mẹ chạy vội về phía con trai:

– Con trai bé bỏng của mẹ, con còn sống ư!

Những sắc màu rộn ràng mà thằng bé tô điểm trên trang phục của nó, toát ra hình ảnh một vũ điệu ba-lê hoa, và niềm hy vọng làm bừng sáng cả nền gạch lát nhà. Marilyn, đang ở quầy hàng tươi, bắt vội tay một khách hàng mà cô đang những muốn tổng khứ đi thật nhanh.

– Hấp! Tử thần cũng xin chào ông, thưa ông!

Nói rồi cô chạy về phía cậu em út, trên đường đi, chiếc vét rộng của cô tỏa ra quét gió. Tim cô đập hồi hả như trống:

– Alan!!

Cô ôm hôn nó, âu yếm xoa má, siết tay, luồn cả những ngón tay trần của mình vào hằn bên trong chiếc áo gió của đứa trẻ, sờ vào da nó. Vị khách của cô hồi nãy ngạc nhiên:

– Cô cũng giết luôn cả em cô à?

– Hả? Ô không!

Vị khách u hoài, trả 12 euro-yens, không thể hiểu nổi. Ông đi sượt qua bên Alan, lóa mắt bởi nguồn nội lực toát ra từ đôi cánh tay và cặp vai nó, hết như một luồng sáng... Người mẹ kêu to và gọi:

– Vincent à! Vincent ơi! Đến xem này! Alan về rồi!

Tay cầm hộp sô cô la, miệng nhai tặc lèm, Vincent xuất hiện trên đầu cầu thang gần bậc cửa quay ra cầu thang xoáy tròn ốc của tòa tháp, nơi thờ cúng tôn giáo cổ xưa (nhà thờ, đền, nhà thờ hồi giáo?...) Gió luồn từ chân cửa thổi tung phần dưới áo djellaba in hình quả bom nguyên tử của cậu. Alan leo nhanh lên những bậc cầu thang và ôm ghì lấy anh trai:

– Này, má anh bắt đầu phình phình rồi đấy, chàng nghệ sĩ của khu ạ!

Người này, chàng Van Gogh chít khăn ấy, chăm chú nhìn chiếc áo len cổ chần của đứa em trai, trên đó mình họa một bức tranh khiến cậu tò mò muốn biết: Sâu trong một bình cá cảnh, tôi nhìn thấy một bức thư viết: goodbye, trên miệng bình một con cá vàng đang nhỏ nước long tong và nhảy vọt lên, nhưng nó bị vướng vào sợi dây buộc một quả bóng bằng dạ dày cừu. Một con cá vàng khác vẫn ở trong nước quấy mạnh làm sủi đầy bong bóng và kêu lên với bạn: No, Brian! Don't do it!¹³

Vincent ko hề cười, mà hỏi:

– Là cái gì thế?

– Chỉ để cười thôi mà.

– À!

Mishina đã đi tới chân cầu thang, ngửa đầu lại phía sau và hỏi với lên Alan, đang ở trên cao:

– Tại sao con lại về sớm hơn dự định hả?

– Con bị đuổi zề.

Đứa trẻ, tròn mắt ngạc nhiên bởi sự mạnh bạo thẳng thắn của mình, thoải mái ở mọi nơi mọi lúc như gió trên trời, như nước dưới biển ấy, đi xuống cầu thang mà chính nó phủ lên một tấm thảm khái hoàn với những tràng cười giòn vô tư lự của nó:

– Ở zười đó, con chơi rất nhiều, nhưng điều ấy lại khiến các anh phụ trách bức mình. Nếu không thì... với lũ học sinh bom – sống như tụi con ấy hả, con biết cách làm cho chúng cười. Khi phải diễn tập trong đêm, mình quần drap trắng và đội mũ nhọn trùn kín đầu chỉ thùng có hai lỗ để nhìn, con kể những chuyện tiểu lâm khiến lũ bạn cười nắc nẻ làm tung cả những mẫu nhựa hình bánh mì dán ở bụng chúng. Trong khi chúng đi tè trên các đụn cát ở Nice, thì con đi nhặt những bông hồng mọc ở đó và khi con nói với chúng rằng nơi đó là con đường lạc đà lẩn trong cát và được gió đèo gọt thành hình như thế, thì bọn chúng thấy cuộc đời thật kỳ thú. Chúng quay về doanh trại, vừa đi vừa hát: Bùm! Trái tim tôi đập Bùm!... Anh phụ trách kỳ thực tập biệt động-tự sát rụng rời tay chân. Con chơi trò zả giờ không bao zờ hiểu zì những lời zải thích về kỹ thuật của họ. Họ vò đầu bứt tai. Một buổi sáng, do quá bức dọc, anh ta thắt dây nổ quanh bụng, tay cầm ngòi nổ, và nói với con: “Hãy nhìn cho kỹ đi, bởi tôi chỉ có thể thực hành cho em nhìn một lần duy nhất thôi!” Rồi anh ấy giật dây, nổ tung. Họ đuổi con zề.

Mishima thoát tiên gật gật trong im lặng. Anh giống như một diễn viên chưa tìm được ngôn từ cho vai diễn của mình. Rồi anh lắc đầu qua lại nhiều lần: “Rồi chúng ta sẽ làm gì với con đây hả?”

– Anh muốn nói trong vài ngày còn lại của kỳ nghỉ đó hả? Nó sẽ giúp em chế biến độc được, Lucrece hứng khởi đáp.

– Và nó sẽ cùng con chế các mặt nạ, từ trên cầu thang, Vincent lên tiếng.

24.

– Ôi! Ôi! A, sao mà kỳ cục thế không biết chứ, ối! A, tôi đau bụng quá. Ôi!... Tôi không sao thở được nữa! A!...

Một người đàn ông nhỏ thó, vẻ lấm lét, có hàng râu rậm và đội mũ, mình vận toàn đồ xám, buồn bã bước vào cửa hàng. Lucrèce giới thiệu cho ông ta cái mặt nạ mà Alan và Vincent vừa chế ra.

– Ôi! Ôi! Sao nó lại buồn cười đến thế nhỉ! Ôi!... Ô, cái vẻ mặt ngây thộn này của nó ấy. Ôi!...

Mishima, lưng khom khom, ngồi lún trên một chiếc ghế, hai cánh tay đặt trên hai đùi giang rộng, còn những ngón tay đan chéo vào nhau buông giữa đầu gối, uể oải ngẩng lên nhìn về phía người đàn ông mở hàng rõ sớm, người đầu tiên trong ngày. Anh nhìn thẳng đối diện ông ta đang cười ha hả trước hình ảnh cái mặt nạ mà Lucrèce, lưng quay lại phía anh, đang giới thiệu cho ông ta. Còn khách hàng thì cười, đưa một tay lên bưng miệng:

– Ôi! Nhưng làm sao mà người ta lại có thể tạo ra nó được nhỉ?! Ôi, cha!

– Lũ con trai tôi đã làm chiếc mặt nạ này đêm vừa rồi đấy. Tuyệt vọng quá, đúng không?

– A! Nhưng sao mà nó đàn thế không biết. Còn cặp mắt nó nữa chứ! Bạ! Rồi mũi nữa này! Ôi giới ạ, hãy nhìn cái mũi của nó này... Nhưng thật không thể tưởng tượng nổi!

Khách hàng cứ cúi gập người xuống mà cười trước bộ đồ hóa trang cho mặt mà phu nhân Tuvache trưng ra ở ngang tầm ngực và đối diện với ông ta. Ông ta thở hỗn hển, ho lọc xọc, rồi lại tuôn ra:

– Ô, không, hãy nói gì thêm đi chứ, làm sao mà sống được với một kẻ như vậy hả! Đây không phải là gã mà ta có thể kết bạn được đâu mà. Ôi! Còn về phụ nữ nữa chứ! Liệu bà có biết một người đàn bà nào, chỉ một

người thôi lại muốn sống với một tay như vậy không?! A, ngay cả một con chó, một con chuột cống cũng chẳng thèm cái ngữ ấy đâu, a...!

Vị khách cười vãi cả nước mắt, cố điều hòa nhịp thở của mình:

– Hãy cho tôi xem lại nữa nào. Ô, tôi không thể chịu nổi nữa rồi!

– Vậy thì quay mặt đi hướng khác, phu nhân Tuvache cố vấn.

– Không, tôi quyết định rồi. Bạ! Và trông hăn có vẻ hèn kém tiều tụy. Gã đó chắc phải là một thằng thộn! Ngay cả một con cá vàng thì chắc cũng muốn nhảy khỏi bể cá hơn là ở lại đó mà đối mặt với hăn! A... a... a!

Vị khách cười đến mức vãi máu. Ông ta tè dầm trong quần mình:

– Ôi, xin thứ lỗi cho tôi! Tôi lấy làm xấu hổ. Tôi đã nghe nói ông bà có bán những loại mặt nạ kỳ cục, nhưng phải nói cái này ấy mà... A... a... a!

– Ông có muốn xem các cái khác không? Lucrèce gợi hỏi.

– Ô, thôi, bà chắc chẳng bao giờ có thể cho tôi xem cái gì tệ hơn thế được nữa đâu. Ối! A, thằng đàn! A, mong sao cho nó chết lòi, chết đen đi, cái thằng thối tha ấy! Sẽ chẳng ai thèm nhớ nó đâu, cái thằng thộn này!

Mishima, cho tới tận thời điểm ấy vẫn giữ cặp mắt âu sầu mơ hồ, liền quay sang dồn hết sự chú ý lên vị khách hàng đặc biệt đang tự hoại vì cười trước cái mặt nạ ấy:

– Tìm tôi! A... a... a!... Ối, nhưng sao nó có vẻ ngốc thế. Ối!...

Ông ta sờ người, co cứng lại, hai cánh tay gập đặt trên ngực và những ngón tay duỗi thẳng hình sao, và đổ gục xuống nền đá hoa trong lúc vẫn không ngừng chửi rủa chiếc mặt nạ:

– Đồ ngu!!!

Mishima đứng lên, tính đếm:

– Thế là hai... Nhưng chúng nó đã lại sáng chế ra những gì nữa thế hả?

Lucrèce quay lại và chìa cho anh xem một chiếc mặt nạ bằng nhựa trắng chẳng có gì độc đáo, trên mũi nó, Alan và Vincent đã cho gắn một mảnh

gương soi.

25.

– Hãy học cách tự ngắm mình trong hình ảnh mà chiếc mặt nạ này phản chiếu lại đi chị. Hãy nhìn lại mình lần nữa đi và nghĩ rằng đó chính là mình. Chị hãy để nó trong phòng tắm hoặc ngay trên bàn ngủ trong phòng mình nhé.

– Ôi, Chúa ạ, không, xin cảm ơn! Tôi đã nhìn thấy khá nhiều thứ hãi hùng rồi...

– Thật mà, hãy làm thế đi, Alan cố nài trước quầy thu tiền. Hãy học cách yêu bản thân mình. Thôi nào, chiều tôi một lần, chị hãy nhìn lại mình trong gương đi xem nào.

Nó nâng chiếc mặt nạ-gương lên trước mặt cô gái trẻ, người này tức thì ngoảnh mặt đi:

– Tôi không thể.

– Nhưng tại sao chứ?

– Tôi trông như quỷ ấy.

– Sao lại thế được nhỉ? Chị đang kể chuyện gì cho tôi nghe vậy? Chị giống hệt các người khác: cũng ngần ấy cái tai, ngần ấy con mắt, cũng một cái mũi... Có cái gì khác ở đây nào?

– Em thấy rõ rồi đấy, cậu bé ạ. Mũi tôi bị gãy gập và dài thông, hai con mắt thì quá gần nhau và hai gò má tôi to tướng đầy những mụn là mụn.

– Ôi, Chúa ạ, chị kể chuyện gì mà ly kỳ vậy! Để tôi xem nào...

Alan mở ngăn kéo bên dưới quầy thu tiền, lấy một cái thước thợ may và tháo ra. Nó đặt mẫu kim loại gần ở đầu cuộn ru-băng vào giữa cặp mắt nữ khách hàng và kéo dài đến tận chóp mũi: “Rồi, bảy xăng-ti-mét. Đúng ra phải là bao nhiêu mới đẹp nhỉ, năm xăng-ti-mét à? Còn khoảng cách giữa hai con mắt, chúng ta cùng đo xem nhé. Chúng lẽ ra phải cách nhau bao

nhiều? Một xăng-ti-mét, không hơn. Còn má... Chúng to quá cỡ là bao nhiêu? Đừng động đây nhé để tôi đặt cái này đúng vào giữa vành tai. Tôi ấy hả, tôi cho là khoảng bốn xăng-ti-mét.”

– Mỗi bên à?

– Vâng, mỗi bên, nếu như chị muốn biết rõ. Nhưng dẫu gì đối với kích thước của cả vũ trụ mà chúng ta đang sống đây, nếu được so sánh với nó thì cũng chỉ là vài mi-li-mét thôi. Dù gì thì cũng chẳng nên lấy đó làm điều để mà tung hô hết thảy mọi thứ chứ! Theo chỗ tôi biết, khi nhìn thấy chị bước vào cửa hàng, thì tôi đâu có cảm giác phát hiện ra một kẻ ngoài hành tinh với tám cái vòi hút khí giác và hai con mắt tròn nằm trên đầu dây ăng-ten dài mười hai mét chứ! A, chị cười rồi... trông chị duyên lắm khi cười đấy. Hãy nhìn xem chị duyên chưa này, nó nói và nâng chiếc mặt nạ nhựa trắng lên trước mặt nữ khách hàng, người này, ngay lập tức hờn dỗi:

– Răng tôi trông khiếp quá.

– Ô, không đâu, chúng không hề khiếp chút nào. Mọc hơi lộn xộn, chúng đem lại cho chị vẻ thơ ngây muôn thừa của một thiếu nữ đã không đeo máy nắn răng. Gây xúc động khi nhìn chúng đấy. Hãy cười đi nào.

– Em tốt quá.

– Đúng là thằng nhỏ này tốt bụng thật... một giọng nói trầm như lời thì thầm thấp thoáng vắng tới từ sau lưng thiếu nữ, bởi vì hàm răng nó, dẫu sao cũng không gây hãi hùng lắm!

– Suyt...

Mishima và Lucrèce, đứng cạnh nhau trước quầy dao lam, hai tay khoanh chéo, họ im lặng quan sát thằng con trai đang ra sức thuyết phục để đồ bán tháo một chiếc mặt nạ cho nữ khách hàng mà thực ra họ chỉ nhìn thấy mỗi bộ lông cánh phản và cặp móng rõ bự, hai đùi to như cột nhà. Còn những đường nét trên khuôn mặt thô thiển, thì họ khám phá ra nhờ hình ảnh phản chiếu trong chiếc gương gắn trên mặt nạ nhựa trắng mà Alan giới thiệu cho cô ta.

– Hãy cười lên nào. Những gì xảy đến với chị thì cũng là bình thường thôi. Tôi hay nghe thấy khách hàng ở đây nói rằng họ đã bắt đầu bằng việc không thể ngắm nổi mình trong gương ở các khu siêu thị bởi chính họ tự mình xé hết các ảnh đi. Hãy cười lên nào, chị đang được ngắm đấy!

– Tôi có đầy mụn đây này.

– Những mụn sảy do buồn phiền đấy mà. Khi đầu óc chị thoải mái hơn, chúng sẽ tự biến đi thôi.

– Các đồng nghiệp thấy tôi thộn lắm.

– Đó chính là do chị thiếu tự tin nơi mình. Thế là nó khiến chị lóng ngóng, khiến chị nói những điều không đúng chỗ, đúng lúc. Nhưng nếu chị học được cách tiếp cận thân mật hình ảnh phản chiếu từ chiếc mặt nạ này và yêu quý nó... Nhìn này, con người đứng trước mặt chị đây. Hãy nhìn chị ta đi. Đừng có xấu hổ vì chị ta nhé. Nếu chị chạm mặt chị ta trên phố, liệu chị có ý định giết chị ta không? Chị ta đã làm gì để cho người đời ghét đến như vậy chứ? Chị ấy đã gây nên tội gì? Tại sao người ta chắc gì đã yêu chị ấy nhỉ? Chị, đầu tiên hãy đem tình bạn đến cho người phụ nữ này đi, rồi có thể sau đó sẽ là những người khác cũng sẽ xích lại gần chị ấy!

– Giời ạ, nói vãi cả bọt mép chỉ để bán chiếc mặt nạ 100 euro-yens!... anh phải công nhận nó có gu bán hàng và nó chẳng thêm tiết kiệm nước bọt, Mishima đánh giá con trai mình.

Thiếu nữ bối rối hết nhìn trái lại quay qua phải:

– Tôi đã không nhầm cửa hàng chứ hả?... Tôi đúng là đang ở *Cửa Hàng Dành Cho Kẻ Ngán Sống* chứ?

– Ôi Chúa ơi, hãy quên mấy từ đó đi, nó chẳng đưa chị đến đâu cả đâu.

– Sao nó lại nói thế? Người cha nhíu mày, hỏi nhỏ.

– Cuộc sống là cái mà nó vốn như thế. Nó đáng giá cái mà nó đáng giá! Nó cũng làm những điều nó có thể với những vụng về của nó. Cũng chẳng nên đòi hỏi quá nhiều ở cuộc sống làm gì. Thế nhưng từ đó đến chỗ muốn tiêu trừ nó thì lớn chuyện quá! Thế nên chi bằng hãy nhìn mọi việc ở mặt

tốt của chúng. Hơn nữa, hãy bỏ lại đây cái dây thòng lọng và khẩu súng dùng một lần này đi. Đang sợ hãi và hoảng loạn như chị đây trong giai đoạn này, chị sẽ nã vài cái nơ rút cho mà xem, rồi kết cục sẽ chẳng ra đâu vào đâu. Rồi sẽ là một cú ngã từ ghế đầu xuống và giập đầu gối thôi. Hiện thời, chị không đau ở đầu gối chứ?

– Tôi đau khắp mình mẩy.

– Vâng, nhưng tôi hỏi chị ở đầu gối kia?

– Không, ơ...

– Thế là hay lắm rồi đó! Hãy tiếp tục như vậy đi nhé, và mong sao cái đầu gối của chị hoạt động tích cực để dẫn chị quay về với khuôn mặt phụ nữ trên chiếc mặt nạ này. Nếu chị không làm điều ấy vì tôi, thì hãy làm vì chị ấy. Chị ấy tên là gì ấy nhỉ?

Nữ khách hàng ngược mắt về phía chiếc gương:

– Noémie Ben Sala-Darjeeling.

– Cái tên riêng nghe hay quá, Noémie... Chị hãy yêu quý Noémie đi nhé. Rồi chị sẽ thấy, chị ấy thú vị lắm. Hãy đem cái mặt nạ này về nhà. Hãy mỉm cười với nó, rồi nó sẽ mỉm cười với chị. Hãy chăm sóc nó, nó cần được âu yếm, thương mến đấy. Hãy tắm rửa cho nó, hãy súc nước hoa cho nó, hãy ăn vận thật duyên dáng cho nó, để nó cảm thấy trong mình dễ chịu hơn. Hãy cố gắng công nhận điều đó nhé. Rồi nó sẽ trở thành bạn của chị, người tâm giao tối lửa tắt đèn của chị, rồi các chị sẽ không thể rời nhau được nữa đâu. Các chị sẽ cùng nhau cười thả giàn cho mà xem!... Tất cả chỉ có một trăm euro-yens thôi. Dầu sao cũng chẳng đắt gì. Thôi nhé, tôi đóng gói nó nhé. Tôi ủy thác nó cho chị. Hãy chăm sóc nó thật tận tâm nhé. Nó xứng đáng được thế.

Trong lúc nghe tiếng động mở ngăn kéo kết tiền, Mishima tiếc rẻ:

– Nó lẽ ra cũng nên thanh toán cả sợi dây thòng lọng và khẩu súng lục...

– Đây, hãy chọn một viên kẹo trong hộp này đi. Alan mỉm cười nói.

– Vậy à, thế chúng không là...? Nữ khách hàng hỏi.

– Ô, không đâu! Thôi nhé, vĩnh biệt quý cô thậm chí không bị đau ở đầu gối nhé!

26.

Khi Lucrèce, đứng đối diện, đan chéo những ngón tay và áp sát đỉnh đầu, hai cánh tay chị gập lại họa thành cặp mí của một con mắt, và đầu chị, khi ấy biến thành hạt đồng tử trung tâm. Từ mỗi bên tai, ở phía trong nếp gập cánh tay, bức tường phía sau lóe lên một màu trắng giác mạc. Phu nhân Tuvache trở thành một con mắt khổng lồ được gắn chặt, đặt lên một bức tượng bán thân của một người đàn bà.

– Chào ông, hẹn gặp lại.

Đứng gần chị, Alan tỏ vẻ ngạc nhiên:

– Này mẹ, bây giờ mẹ nói “hẹn gặp lại” với khách hàng rồi hả mẹ?

– Ông ta chẳng mua gì cả. Mẹ nói “hẹn gặp lại”, bởi vì ông ta chắc chắn sẽ quay lại. Một khi người ta đã vào đây để xem thì ngày một ngày hai họ sẽ luôn quay lại để mua. Họ phải tiếp cận dần dần với ý tưởng. Những ai đã có ý định treo cổ thì bắt đầu bằng việc lấy khăn quàng thắt nơ ngày một chặt hơn quanh yết hầu của mình. Ở nhà, họ tự lấy tay bóp cổ mình để cảm nhận được những mạch máu đập dồn dập nơi những đốt sống, bộ sụn và gân bắp. Họ tập cho quen dần đi. Ông ta chắc chắn sẽ quay lại...

Lucrèce, vẫn để hai bàn tay đan chéo trên đầu, quay lại, hơi nghiêng về bên phải. Và có thể nói, chính toàn bộ con mắt khổng lồ kia đang ra lệnh cho đứa trẻ:

– Kéo cửa sắt vào đi, tắt đèn. Mình lên nhà thôi, Alan.

27.

Trong phòng ngủ khép kín của cha mẹ, Mishima đang đứng bên cửa sổ. Một tay nâng tấm rèm, anh quan sát vầng ánh dương đang trầm mình trong máu của chính nó và trên ban công các tòa nhà cao tầng, cuộc sống đang mủn ra với các luận điệu triết lý tầm cỡ của nó. Tương lai rớt xuống trưng ra vết thương há miệng tục tĩu của nó và, bên dưới, lác đác bóng dáng những người đàn ông và những gì họ mơ tưởng.

Ông chủ Tuvache, tiểu thương gia đã trở nên vàng ệch, băng khuâng u sầu, nhuộm màu hoàng hôn được phản chiếu bởi cặp mắt của anh, bỗng cảm thấy bất lực, lợm khộm, bụi bặm, bẩn thỉu, đê hèn, nhớp nháp và rạn nứt.

Anh thậm chí còn làm cả Lucrece vỡ mộng. Tất cả đều sụp đổ, tình yêu và vẻ đẹp, cho đến tận lúc sự quên lãng lắng chúng vào cái gùi của nó để đem trả chúng về cho cõi vĩnh hằng. Anh những muốn nốc thật nhiều nhiều rượu mạnh để say, nhưng được vậy thì sẽ rất tốn tiền, còn về vấn đề hoạt động thân xác, thì đó lại là cả một câu chuyện khác hẳn, dần dà rồi cũng mai một đi. Thứ âm nhạc kỳ cục của môn thể thao mà người ta cho là thú vị ấy, và sự mập mờ trong suy nghĩ của anh, biến thành mớ lộn xộn rối ren.

Chẳng còn tồn tại mùa nữa, người ta đã đập vỡ cầu vồng, uốn cong tuyết. Đằng sau những tòa nhà cao tầng của khu *Những Tôn Giáo Bị Lãng Quên* – xứ sở tinh thần – những cơn cát khổng lồ đầu tiên mà gió đôi khi thổi làm cát bay đến đại lộ Bérégovoy, đến tận ngưỡng cửa *Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống*. Dưới mặt đất, những tia đèn chiếu quay cuồng ảo tưởng quét ngang dọc bầu trời đầy mây, còn ô nhiễm hợp thành quầng hình nón dài sáng xanh. Những con chim theo đà lảng vảng đến đây, thì bị ngạt hơi, chết do nhồi máu cơ tim ở bên trên những tòa nhà cao tầng. Đám phụ nữ, sáng đến, đi thu gom những chiếc lông vũ rồi tết cho mình những chiếc mũ ngoại lai trước khi cũng tự lảng mình vào khoảng không.

Đó là thời điểm những tiếng kêu vọng đến từ sân vận động rộng lớn, bất ngờ được chiếu sáng, còn dân chúng biểu hiện tình yêu với đòn roi thì bị làm cho đần độn đi. Hơn nữa, đó là giờ mà hàng đàn những cơn ác mộng đến quấy nhiễu ngay trên gối của những người đầu tiên chìm vào giấc ngủ. Than ôi, tất cả đều hồng hét – hành động, ý muốn, ước mơ – và trên cánh tay của Mishima, như một tấm voan mỏng, những chiếc lông dựng đứng lên vì sợ, cảm nhận được gió lùa bên dưới cửa sổ. Cửa phòng bật mở, Lucrece hỏi: “Mishima, anh đến dùng bữa chứ?”

– Không, anh không đói...

Để là một người đàn ông mới lâu làm sao. Để từ bỏ mọi thứ mới lâu làm sao.

– ... anh đi nằm đây.

Chỉ có điều, ngày mai, sẽ vẫn còn phải sống.

28.

Sáng hôm sau, ông chủ Tuvache không còn đủ sức để nhóm dậy nữa. Vợ anh trấn an:

– Anh cứ nằm lại đi. Cùng với bọn trẻ, tụi em sẽ xoay sở tốt thôi. Bác sĩ mà em gọi đến có nói rằng anh bị trầm cảm và rằng anh cần phải nghỉ ngơi. Em đã giằng xé ổn thỏa với trường của Alan rồi. Nó sẽ nghỉ học vài buổi. Chẳng sao đâu. Anh biết là nó luôn có đầy các ý tưởng, thằng nhỏ này.

– Những ý tưởng gì?

Mishima cố gắng thả một chân xuống nền nhà:

– Đúc những khối gạch nén, tết dây thòng lọng, mài dao lam...

Nhưng đầu óc anh quay cuồng, vợ anh ra lệnh:

– Anh có nằm ngay xuống được không hả! Và chớ có bận tâm đến chuyện đó nữa. Bọn em sẽ biết cách vận hành cửa hàng mà không cần anh.

Rồi chị đi ra, để ngỏ cửa phòng, ngỏ lỗ chõng chị gọi. Ông chủ Tuvache nghe thấy bên dưới, nơi cửa hàng, hình dung một buổi chè chén xa hoa đang được chuẩn bị dưới ánh sáng rạng rỡ của ngày mới. Lucrèce và Mirilyn leo lên cầu thang:

– Đây, chị nhón, xách làn đi mua ba cái đùi cừu non, cam và chuối... và cả đường nữa nhé! Mẹ sẽ chế biến chúng đúng theo cách như lần trước và theo lời chỉ dẫn của Alan. Nếu không có đùi cừu non tự sát thì cũng không sao. Chuyện đó không làm đổi hương vị đâu. Ernest, anh có thể giúp tôi giải phóng cả đám này đi được không? Còn Vincent, những mẻ đầu sắp xong rồi chứ?

Mishima ngửi thấy trong gió có một mùi là lạ:

– Các người đang làm gì thế hả?

Vợ anh bước vào phòng, đem theo một cái đĩa và trả lời:

– Làm bánh trắng.

– Bánh trắng... tang lễ à?

– Loại đó hả? Ô, không đâu, mà là bánh trắng để ăn kia, đương nhiên rồi. Anh xem này, Vincent dùng muôi đổ vào chảo, họa chúng thành các hình đầu lâu và để những khoảng trống tròn làm nhãn cầu mắt, hốc mũi và khoảng trống giữa hàm răng. Còn nữa, anh đã nhìn thấy rồi đấy, sau đó nó cho bột nhão chảy qua thành hình như hai mẫu xương chày vắt chéo nhau tựa như trên lá cờ của hải tặc ấy.

– Rồi tụi em sẽ rắc cynaure lên trên trước khi ăn à?

– Ôi, Chúa ơi! Anh đi nghỉ đi, Lucrece nói và rời khỏi phòng.

Tất cả mọi người đi lại náo nức, ra vào trong hành lang, hết như đàn bướm đốm hết điên loạn vào một màn khiêu vũ quay cuồng. Vào giờ ăn trưa, thì đó là những tiếng kêu gọi món: “Hai suất đùi cừu non-Lucrece nhé! Ba bánh trắng-Vincent! Marilyn, hãy đến bắt tay quý ông đang đợi kìa! Bánh trắng nào: hai với sô cô la và một với đường nhé”.

– Lucrece!

– Gì nữa đây?

Phu nhân Tuvache bước vào phòng, lai hai tay vào một miếng tạp dề. Chồng chị đau đớn, co quắp, hỏi:

– Ở đây đang trở thành cái gì thế? Một nhà hàng à?

– Ô không, sao mà anh ngố thế, bởi chúng ta sẽ chơi cả nhạc nữa đấy!

– Nhạc à? Loại nhạc gì?

– Alan có đám bạn chơi các nhạc cụ cổ. Em nghĩ rằng chúng gọi các thứ ấy là... ghi ta thì phải. Hơn nữa, anh biết không, thằng nhỏ này thật tuyệt. Nó phục hồi các nạn nhân.

– Các nạn nhân nào kia?

- Khách hàng.
- Em gọi các khách hàng của chúng ta là nạn nhân à? Ở Lucrèce...
- Ôi, được rồi, được rồi, em không có thời gian để tranh luận đâu.

Nói rồi chị đi ra. Điệu valse băng khuâng và gây chóng mặt, có thể nói cái nhìn của Mishima bị một làn hơi mờ che phủ. Ngồi trên giường, trong chiếc áo vét kimono đính chữ thập đỏ bên dưới trung tâm thần kinh dinh dưỡng vùng bụng, Mishima mang dáng vẻ mơ mộng đông phương của mình... Và toàn bộ lộn xộn diễn ra trong sự hòa hợp với đám sương mù ẩm ướt đang bơi trong mắt anh.

Alan điếu qua trước cửa phòng, dừng lại hỏi:

- Bố ổn chứ hả, bố?

Cặp mắt to của đứa trẻ này, người chữa trị bệnh thân quen kéo ta thoát khỏi những cơn khủng hoảng nhân tính. Những bí quyết say mê của nó, nơi những báu vật tỏa sáng lấp lánh mà chưa được loài người biết đến. Và những trò mưu mẹo của nó luôn dâng tràn niềm vui, chúng khiến bầu trời câm lặng và ủ dột của khu *Những Tôn Giáo Bị Lãng Quên* phải bật cười.

Có cái gì đó tuột khỏi yết hầu Mishima hết như một bài ca lạc điệu. Đứa trẻ ra đi ra. Ông chủ Tuvache những muốn nhóm dậy nhưng anh lại bị bùng nhùng trong lớp drap hết như một con cá vẫy vùng trong các mắt lưới. Anh không làm nổi, đành buông xuôi đôi cánh tay rơi trên tấm đắp. Anh cảm nhận ra sự biến đổi, liền đổ toàn bộ chuyện này lên lưng Alan. Anh biết rằng hiện giờ, ở *Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống*, tất cả đã bị hóa hơi do nhà hóa học tài ba này.

29.

– Khép cửa lại đi!

Mishima ngồi trên giường, ra lệnh cho người ta khép cửa phòng mình lại, rồi bật chiếc ti vi ba chiều – cảm giác nguyên vẹn vào giờ thời sự buổi tối. Anh ấn vào một trong nhiều nút của chiếc điều khiển từ xa.

Một nữ truyền hình viên dần dần hiển hiện trong phòng. Thoạt tiên là trong suốt lờ mờ như một tấm voan, và càng ngày cô càng trở nên rõ nét hơn:

– Xin chào. Đây là những thông tin!...

Cô ta chỉ thông báo toàn những rắc rối cực bi quan. Chí ít thì có một người không làm Mishima thất vọng.

To như hình thật, ngồi trên ghế và hai tay khoanh lại, người ta cứ ngỡ rằng cô ấy đang thực sự có mặt trong phòng. Khi cúi sang phải, hay ghé sang trái, ta có thể nhìn nghiêng được cô ấy. Mishima ngửi thấy mùi nước hoa của cô mà anh đánh giá rằng quá khêu gợi. Anh giảm độ nước của nó nhờ cái điều khiển từ xa.

Nữ truyền hình viên vắt chéo cặp chân dài duyên dáng của mình. Ông chủ Tuvache không thích màu chiếc váy ngắn của cô cho lắm. Anh đổi sắc diện của nó bằng cách ấn lên cái điều khiển. Anh rê một con trượt để kéo chiếc ghế lại gần mình. Lúc này, nữ truyền hình viên, đến sát bên những chiếc gối đầu, tựa như ngồi bên giường một con bệnh. Nếu ông chủ Tuvache chìa tay ra, anh sẽ chạm vào cô, cảm nhận được chất liệu chiếc váy của cô, chiếc váy mà anh có thể kéo cao lên quá đầu gối cô, với làn da mịn màng. Anh hẳn cũng có thể, trong lúc cô ta nói, với tay cởi chiếc áo lót của cô ra nếu anh muốn, nhưng hiện giờ anh không có tâm trạng làm điều đó. Anh nghe cô ta nói:

Thoải mái, hơi cúi xuống và một khủy tay chống trên đùi, cô thì thầm cho anh nghe tin tức thời sự trên chất giọng đúng ra là của một cuộc hội thoại thân mật. Người ta không còn được nghe giọng nói cầu kỳ hoa mỹ, nghiêm trang trịnh trọng như của đài truyền hình trước đây nữa. Tiếng nói hơi bị vỡ và trầm – giọng người Ý – của nữ truyền hình thật hay:

– Nữ độc tài của trái đất, bà Indira Tu-Ka-Ta, sáng nay đã khánh thành một khu công nghiệp rộng lớn gồm tám trăm ngàn ống thông hơi cao sáu trăm mét, ở tỉnh Sibérie, người ta hy vọng chúng sẽ đảm đương việc tái thiết lập tầng ô-zôn xung quanh quả địa cầu của chúng ta. Nhưng tôi không tin điều ấy, nữ truyền hình viên bình luận rõ thêm.

Mishima chia sẻ ý này với cô.

– ... Tất cả các chuyên gia nghĩ rằng quyết định này lẽ ra phải được thi hành ngay từ thế kỷ XXI, cô tiếp tục nói, thế nên hiện giờ đã quá muộn. Chính đích thân nữ Tổng thống cũng tin tưởng điều ấy...

– Đương nhiên rồi, Mishima thốt lên.

– ... Bà đã tuyên bố điều này trong một bài phát biểu khánh thành của mình. Còn bây giờ, cẩn thận nhé, những cảm giác ở giữa vùng đất mênh mông rải rác những lỗ thông hơi ô-zôn này rất lạnh. Hãy ủ ấm vào nhé.

Chiếc giường của Mishima bất ngờ xuất hiện ngay giữa vùng Sibérie. Anh cảm thấy gió buốt giá, liền kéo tấm drap lên, hít hà lớp than bùn ẩm ướt và đóng thành băng. Ở khắp nơi, những lò thông khói rất cao thổi ô-zôn lên trời. Mùi của chất gaz này khiến mắt hơi cay cay. Ông chủ Tuvache, bên ngoài giường, với một bàn tay xuống đất. Lâu lắm rồi anh đã không được cảm nhận cảm giác chạm vào cỏ, loại mà khi ta vuốt nó, thường bị khía nhẹ trên những ngón tay. Anh nhìn tay mình, chúng không hề mang bất kỳ một dấu vết bị cứa nào.

Vùng đất Sibérie đột ngột rời khỏi phòng. Nữ truyền hình viên lại xuất hiện trên ghế. Marilyn tóc vàng, trong bộ váy Tây ban nha uốn éo, bước vào. Cô còn đẹp hơn cả người đàn bà trong Ti vi. Chàng gác cổng nghĩa địa đi theo cô: “Chào nhạc phụ”. Kiều nữ nhà Tuvache đi xuyên qua quãng ánh

sáng của nữ truyền hình viên: “Có mùi gái lãng lơ ở đây”, đến ngồi lên giường cha cô, người này liền tắt ngay Ti vi. Phụp!

– Bố ời, xem này, bó hoa đẹp mà Ernest đã tặng con. Anh ấy tìm thấy chúng trên các ngôi mộ, và vừa ngắt vừa nghĩ đến con đấy. Đẹp đấy chứ hả bố, tình yêu!

– Chết tiêu hả?

– Tình-yêu... Ô, mà này, bố chưa khỏi hẳn hả bố! Có lẽ là bố nên xuống với chúng con dưới kia, trong cửa hàng thì tốt hơn đấy. Bố sẽ thấy không khí vui nhộn với những tràng hoa kim tuyến và các đèn xếp, nó sẽ khiến bố khỏe lại. Bố có muốn con đem đến cho bố một cái bánh tráng không?

– Nếu nó được kẹp nhân nấm amanite phalloide...

– Ôi! Đúng là bố có khác. Đây, con để lại cho bố bó hoa nghĩa địa của con trên bàn ngủ đây. Đừng đợi mẹ để đi ngủ nhé bởi mẹ sẽ đi ngủ muộn. Tối nay, tụi con sẽ chơi thả giàn!

– Chơi thả giàn à?

30.

Vài tối sau, Mishima, lùng bùng trong đôi giày tại gia mòn vẹt và áo vét kimono dính chữ thập đỏ để tự rạch bụng, thay cho pyjama, đã lấy lại được chút sức lực và ý chí để gượng dậy, để cố gắng nhấc vài bước đầu tiên uể oải.

Râu lởm chồm và làn da mặt hằn những vết nhăn nhúm do các nếp gấp của drap, mắt thâm quầng, anh lê chân trong hành lang như một kẻ say, đến gần ô cửa nhỏ trở ra tháp chuông và đứng trên đầu cầu thang, giờ anh phải đi xuống để đến được cửa hàng. Và đây, trên thềm hành lang, bám chặt tay vịn, anh nhìn xuống phía dưới

Cái mà anh nhìn thấy!...

... Anh không sao tin nổi điều ấy. Cửa hàng, cái cửa hàng xinh xắn của cha mẹ anh, của ông bà anh... vân... vân... còn bây giờ, nó đã trở thành thế này!...

Trên một mảnh vải trúc bầu, giăng từ mặt tường này sang mặt tường kia, phía trên những kệ hàng, được ghi một khẩu hiệu: “Hãy tự sát vì già!” Mishima nhận ra chữ viết của Alan.

Bên dưới, một đám đông vui nhộn đang tranh luận, nói cười bả lả liên tục, tụ tập lại, nhón chân để nhìn ba thanh niên đang hát trong quầy hàng tươi, chơi một bản nhạc hấp dẫn với cây đàn gu... ghi... ghi-ta.

Họ vỗ tay theo nhịp, gọi bánh tráng đầu lâu – Vincent, cậu này chế biến theo dây truyền trên một mặt chảo phẳng chạy điện được đặt ngay trên quầy tiếp khách. Khói từ chảo bốc lên làm mờ giảm bớt ánh sáng, khiến dãy nê-ông trở nên đùng đục giữa những làn hơi đường phèn cháy bốc lên, sô cô la nóng thi thoảng nhỏ giọt, rớt xuống lấm lem trên nền gạch hoa. Chiếc muôi múc bột nhào nâng lên, hạ xuống, qua dụng cụ nấu ăn, chúng chảy xuống

và họa lên hai hình xương ống vắt chéo nhau, và Lucrèce vận hành kết thu tiền: “Một bánh tráng hả? Ba euro-yens. Xin cảm ơn ông”.

Marilyn, trên quầy dao lam đã được giải tỏa, xếp những trái táo (không phải những trái trong bộ Alan Turing đâu) vào trong một giàn máy quay ly tâm, rồi cô chiết nước quả tươi ra những chiếc ly: “Làm ơn cho xin một euro-yens nào!”

Ernest biểu diễn với bộ seppuku, nhưng lưỡi đoản kiếm tanto khi đâm vào bụng anh ta lại bị oằn xuống, uốn thành hình số “8”, cuộn tròn lại. Mishima dụi mắt, bước xuống cầu thang. Chàng gác cổng nghĩa địa bán ba đoản kiếm cho đám khách đang hớn hở, quần chúng và xếp vào trong những chiếc túi xách có hàng chữ: “Youpi!” Ông chủ Tuvache phải cúi thấp để bước qua những tràng hoa kim tuyến, nhưng đầu vẫn va phải những dây đèn xếp màu mè như lễ hội. Anh tự nhủ có lẽ mình đang mơ. Nhưng mà không, có tiếng vợ anh gọi:

– A, anh yêu, rồi thì anh cũng đến! Vậy càng tốt. Anh sẽ có thể giúp tụi em, bởi anh xem đây, tụi em đang bị quá tải. Anh có muốn thử một chiếc bánh tráng không?

Một kẻ tuyệt vọng thực sự, một bước là biết hết những biến đổi trong cửa hàng, bước vào và, một cách tự nhiên, đi thẳng về phía Mishima, người cũng đang biểu thị dáng vẻ sừng sốt như anh ta:

– Tôi muốn mua một khối gạch nén để chìm xuống lòng sông.

Một khối gạch nén à... A! Có thể chứ. Thật vui khi gặp lại một người bình thường. Họ đã chuyển chúng đi chỗ khác rồi à? Ô, không, chúng vẫn ở đây.

Ông chủ Tuvache lấy hơi và cúi xuống để đẩy một chiếc băng cả hai tay, nhưng anh ngạc nhiên khi nhắc lên được một cách quá dễ dàng. Anh cảm thấy khối vừa khô ấy có vẻ nhẹ một cách đặc biệt. Anh chắc có thể đặt chúng thẳng băng trên đầu ngón tay mà xoay tròn được. Vài ngày tỉnh dưỡng chắc đã chẳng thể đem lại cho anh chừng ấy sức lực. Anh chăm chú dò xét chất liệu của nó và dùng móng tay cạo cạo trên bề mặt:

– Bằng nút polyéthylène...

Đến lượt mình, khách hàng cũng nhắc khối gạch lên để áng chừng độ nặng:

– Ô, cái này sẽ nổi trên mặt nước chứ nhỉ! Làm sao có thể chết đuối được với nó!

Mishima dẫu môi và nhướn mày, gục gặc đầu:

– Tôi giả thiết là không nên dùng tay bám vào nó... nhưng nếu sợi xích được gắn chặt vào một cổ chân, người ta có thể chết đuối bên dưới bề mặt của khối nút nén phao tiêu này.

– Thế thì bán nó có ích lợi gì?

– Nói thẳng ra là... tôi không biết. Ông có muốn dùng bánh tráng không?

Vị khách bối rối nhìn đám đông ô hợp và đeo mặt nạ, thốt ra những ngôn từ của mẹ ghẻ, mẹ chồng và khiêu vũ những điệu nhảy của bọn ngốc: Đây là vũ điệu của bọn ngốc, ngốc ngốc ngốc!...

– Tất cả bọn này chẳng bao giờ xem tin tức thời sự ở Tivi cả, họ chẳng bao giờ tuyệt vọng cho tương lai của trái đất hết.

– Đó cũng là điều tôi đang tự hỏi đây... Mishima đáp lại kẻ đang mong muốn được qua đêm dưới đáy sông. Tôi có lẽ rất muốn đi cùng ông đến đó!

“Hự...hự!...” Họ rơi òa vào vòng tay nhau và người này sụt sịt trên vai kẻ kia trong khi đó, ở quầy hàng tươi, Alan đã giăng lên một tấm drap. Đề nghị mọi người xem một buổi trình diễn múa rối, ở đó tất cả đều tuyệt vời, đẹp, vô thực, và xuân ngốc là điều chắc chắn. Vincent có vẻ rất hứng thú trong không khí vui nhộn kiểu hội chợ này, và trong đám khói bốc lên từ bếp của mình. Đầu quần khăn, đương nhiên là cậu không cười nhưng trông khá hơn nhiều. Lucrèce, người phát hiện ra chồng mình đang nước mắt tuôn rơi, liền chạy vội đến và đổ hết lỗi cho vị khách hàng đang ôm anh trong vòng tay:

– Ô, hãy để yên cho anh ấy đi! Ông đã nói gì để anh ấy lâm vào tình trạng này hả? Thôi đi, hấp, ra ngoài!

– Tôi đã chỉ muốn tìm cái gì đó để tối nay tự sát thôi mà, người kia biện bạch.

– Ông không nhìn thấy dải băng-rôn phía trên các kệ kia à? Ở đây, người ta chỉ còn tự sát vì già thôi! Đi nào, biến đi.

Và giữa đám đông náo nhiệt, chị dìu chồng về phía cầu thang. Lão đảo, anh hỏi chị:

– Những lưỡi kiếm tanto mới được làm bằng gì vậy?

– Bằng cao su.

– Tại sao lại đổi chất liệu của các khối gạch nén thế?

– Bởi vì khi khách hàng khiêu vũ, nếu họ mà xô vào kệ trung tâm kia, em không muốn nó rơi vào chân họ. Anh hình dung ra những tổn hại chứ?! Thì cũng giống như với đám dây thòng lọng, hiện giờ chúng ta bán cùng những loại như để nhảy dây thun trên cao ấy. Đó là ý tưởng của Vincent, nói rằng mọi người sau khi nhảy khỏi ghế đầu, nếu đầu bị va ba bốn cú vào trần nhà, thì họ sẽ không muốn bắt đầu lại nữa. Anh đã biết chúng ta đổi nhà cung cấp hàng chưa nhỉ? Kết thúc với hãng *Coi Thường Cái Chết* rồi, giờ chúng ta lấy toàn bộ của hãng *Phì Cười*. Và kể từ đó, doanh thu của chúng ta đã tăng gấp ba đấy.

Đầu gối Mishima nhún ra. Vợ anh vội đỡ ngang cạnh sườn chồng:

– Thôi nào, lên giường nghỉ đi, chàng ủ dột của em ạ!

31.

Vào lúc muộn hơn, khi cửa hiệu đã sạch bóng khách hàng và trong vẻ tĩnh lặng thường nhật khi màn đêm buông xuống, thì phu nhân Tuvache đang ở trong phòng Alan. Ngồi trên ghế, chị ngẫm nó ngủ. Hai bàn tay đan vào nhau áp sát đỉnh đầu và đôi khuỷu tay hờ hững cách xa bờ vai. Bức tranh hai cánh tay của Lucrèce họa lên trong không gian thành cặp mí của một con mắt khổng lồ được gắn lên một bức tượng bán thân. Đồng tử – đầu phu nhân Tuvache ngoẹo xuống một bên vai – hình như ngoảnh sang và cúi xuống khuôn mặt xinh xắn của Alan hết như được đóng khung toàn bộ trong mạng mỏng mà mỗi đường nét đều nói lên niềm hạnh phúc được sống trên đời. Liệu một ngày nào đó có phải còng tội nó không, có phải ném nó ra biển không, chàng thủy thủ sáng tạo của Châu Mỹ này chứ? Nó đang mơ, chiếc mũi nhỏ nhắn đáng yêu hếch lên trong gió, đến những thiên đường lấp lánh. Nó là một ốc đảo xum xuê trong một sa mạc buồn hiu hắt. Gáy đặt giữa chỗ lõm của chiếc gối tổng hợp, cặp môi nó hơi động đập, bị cuốn vào một trong những thiên chuyện các giấc mơ của nó. Mí khép lại với cặp mi dài, êm ái tựa mặt nguyệt, trong nó, bất cứ một thứ gì cũng đều làm nảy sinh một kỳ vọng hết sức lỗi thời trong kỷ nguyên này.

Thằng bé, khiến những bộ não nhân tính mơ thấy ánh sáng ấy, có một dáng vẻ mộc mạc tựa như dòng nước và dòng nước ấy sẽ loang đi trên toàn bộ sự vô tâm hạnh phúc của nó. Nó giống như những chân trời hoa mỹ đưa bạn đến những vùng đất còn chưa được ai biết đến. Và đôi chân nó, dưới tấm drap đang thực hiện một cuộc chạy việt dã phiêu lưu. Mùi phòng nó... Đó là những hương vị tươi mát tựa như da thịt trẻ thơ. Giấc ngủ của nó tràn trề những điều kỳ diệu bởi ý thích thất thường đặc biệt của nó. Kiến trúc sư của những câu chuyện thần tiên, ôi, trí óc trẻ thơ!

Tối nay, vầng trăng miên man hờ hững hơn thường lệ. Phu nhân Tuvache đứng lên, âu yếm vuốt nhẹ những lọn tóc xoăn vàng tơ của Alan, nó mở mắt

và nhoẻn cười với chị, rồi lại trở mình và ngủ tiếp. Cuộc sống, bên cạnh nó, có vẻ như đang kéo đàn vĩ cầm.

32.

Lúc này, Lucrece đã lên giường nằm cạnh chồng. Nằm ngửa, tay để dọc theo mình, một sự im lặng bất biến lắng vắng trên người chị. Bao hình khối bị xóa nhòa đi và chỉ còn như là một giấc mơ nhưng bỗng nhiên một đám mây khó chịu của quá khứ lại trôi dậy trong chị, và sâu trong tâm khảm, nó khiến chị nhè nhẹ co đầu gối lên.

Khi chị còn là một bé gái nhỏ xíu – lên bốn, lên năm – mẹ bảo chị đợi bà sau buổi học, ngồi trên một chiếc ghế băng trong lễ sân chơi của lớp mẫu giáo, và bà còn hứa với con gái rằng nếu ngoan thì sẽ được đi một vòng đu quay.

Mẹ nó thường xuyên đến trễ, đôi khi còn không đến, những lúc như thế bà hiệu trưởng nói đưa trẻ tự đi về nhà. Người cha, mặc dù những lời hứa của mình, thì cũng chẳng bao giờ đến đón nó. Và thường xuyên, vào buổi tối, con bé ấy ngoan ngoãn ngồi đợi, cực kỳ ngoan ngoãn, mong sao cho mẹ nó đến để được đi một vòng đu quay.

Liệu nó đã bao giờ được đi đu quay chưa? Lucrece không nhớ, chị chỉ nhớ rằng đã đợi, sự chờ đợi tuyệt vời ảo tưởng mong mẹ đến, người sẽ nhìn thấy con gái mình đi một vòng đu quay.

Hai bàn tay mũm mĩm trẻ thơ của nó, những đầu ngón tay vênh lên, đặt áp sát đùi, và ngồi thẳng lưng ngay ngắn, không hề uể oải, cặp mắt tròn mở to, nó nhìn thẳng về hướng trước mặt, nhưng lại không nhìn thấy gì hết! Nó chỉ giữ mình cho thật ngoan, ngoan hết sức đến nỗi mà mẹ nó nhất định sẽ đến, vì nó ngoan đến thế kia mà!

Nó cấm mình không được động cựa, không được mở miệng, không một tiếng thở dài. Nó đợi ngoan đến mức mẹ nó chỉ có thể phải đến mà thôi. Dẫu chớp mũi nó có ngứa ngáy hay một chiếc tất dài đã trượt xuống dưới mắt cá chân, thì nó vẫn ngồi im bất động. Mẹ chắc sẽ đến mà! Nó tự hòa tan

vào chính nó, hút vào trong mình cơn ngứa ngáy ở chóp mũi, cái lạnh nơi bắp chân mà chiếc tất đã bị rách xuống. Nó đã học được cách hòa nhập được vào các thứ đó. Nó đã biết tập hợp chúng lại, học cách trở thành đệ tử của môn đạo Zen. Mãi sau này, khi xem những phóng sự về những thầy tu cổ xưa, thì chị hiểu rằng, mới lên bốn tuổi, thì chị đã biết đặt mình trong cùng một trạng thái tinh thần như vậy rồi. Từ thời trẻ thơ của mình, chị đã giữ lại được khả năng chống chọi với sự thiếu vắng ấy, cách mà bỗng đứng hình như nhìn tận đâu đâu rất xa trước mặt mình. Đó là một lỗ hổng lớn trong đầu chị, hệt như khi chị ngồi đợi mẹ mình trên một chiếc ghế dài trong sân chơi trường mẫu giáo. Chị đã tự khoáng hóa ở đó, không còn cảm nhận được tí gì về cơ thể mình, có lẽ chị dám thề rằng mình đã không thở nữa. Khi mẹ đến nơi thì con gái bà sẽ không còn sống nữa. Bên ngoài, trời đổ mưa, cơn mưa A-xít Sulfurique đập ào ào trên các ô kính gian phòng.

33.

– Tôi biết, tôi biết rất rõ, tôi biết tường tận chúng kia! Ông cho là thế nào hả? Ở đây, tất cả đã thay đổi trong lúc tôi bị trầm cảm, tôi không còn nhận ra đâu vào đâu được nữa. Một con bò cái hăn cũng chẳng tìm thấy con bê con của nó ở đây nữa!

Mishima mới chỉ hơi lại người đôi chút, vận áo gi-lê bên ngoài áo sơ mi ca-rô, đầu đội chiếc nón bằng các-tông trắng trang trí đầy các vòng tròn đa màu. Một sợi dây chun kéo căng dưới cằm để giữ nón, một người đàn ông rất nghiêm túc quan sát anh với vẻ ngờ vực, anh liền tiếp chuyện ông ta và giải thích:

– Ấy vậy mà tôi đã có ý tưởng sao cho mọi thứ cứ tiếp diễn như trước đây. Tôi đã dự định tổ chức một chuyến du hành vòng quanh trái đất bằng máy bay. Rồi sẽ chẳng có người nào trở về hết!... Chúng tôi sẽ đề nghị tuyển lựa những hãng hàng không khu vực nguy hiểm nhất và đội phi công ít uy tín nhất. Ở hãng *Coi Thường Cái Chết*, đã kiếm được chừng hai mươi người rồi – những kẻ nghiện ngập trầm uất phải dùng thuốc an thần và mỗi lúc nào cũng chỉ chúi vào bột thuốc ngay cả khi điều khiển máy. Người ta luôn dành tất cả mọi cơ may cho chúng tôi. Ở mỗi nơi chuyển tiếp, khách hàng tự sát sẽ được đưa lên một máy bay cà tàng mới, tự hỏi liệu nó sẽ nổ tung ở một miền rừng núi, ở sâu dưới đại dương, trong một sa mạc hay trên một thành phố nào đó... Người ta chắc sẽ không biết được họ sẽ chết ở nơi nào đó trên quả địa cầu. Vâng, ấy vậy mà, chúng tôi đã đổi hãng cung ứng...

– Ông chẳng nên phàn nàn điều ấy làm gì, người đang tiếp chuyện Mishima bình luận, bởi công việc kinh doanh ở đây có vẻ đổi chiều một cách ngoạn mục..., ông ta nói tiếp trong lúc nhìn lượng khách hàng xung quanh mình vừa bước vào *Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống*, quả chuối gắn trên môi. Họ hôn lên má Lucrèce một cách trù mẩn: “A, bà

Tuvache, bà khỏe chứ? Thật vui khi được quay lại cửa hàng bà đấy”. Phu nhân Tuvache hóa trang thành lọ thủy tinh chứa thuốc độc, đầu búi cao thành hình nút chai, mời họ dùng những hộp đặc sản được nấu cho ngày thứ hai này – thịt cừ non tạt sốt, thịt bò hầm hơi, vịt nấu tiết... – mà chị ghi trên tấm bảng, nơi trước đây chị vẫn thường viết tên món cốc tai tấm độc bán trong ngày.

Chị đã cho tháo kệ hàng kép nằm giữa cửa hàng và đưa nó xuống hầm ngầm, thay vào đó là một chiếc bàn dài, ở đó khách hàng tụ tập cùng nhau để nghiên cứu những giải pháp cho tương lai của thế giới. “Để giải quyết nạn sa mạc tiến triển nhanh, một người đưa ý kiến, thì có lẽ nên biến cát thành vật liệu thô hữu ích cho dân chúng hết như chúng ta đã từng làm điều đó với rừng, với than và dầu lửa, khí đốt...”. “Có thể khi nén và đốt nóng cát ở nhiệt độ tối đa, một người khác nói xen vào, thì ta có thể dùng nó làm gạch thủy tinh hóa với độ cứng khủng khiếp, chúng sẽ trở thành cần thiết cho các công trình xây dựng cũng nên”. “A, đúng đó! Một cô gái thốt lên, và như vậy, mỗi tòa nhà cao tầng, mỗi cây cầu hoặc..., tôi cũng chẳng biết còn gì gì nữa, được xây dựng lên, sẽ là một chiến thắng của chúng ta trên những cồn cát đấy”. “Những địa phương trên thế giới đã từng phải chịu đựng vấn nạn này nhiều nhất thì sẽ trở nên giàu có nhất. Đó hẳn sẽ tuyệt diệu lắm nhỉ”.

– Tôi sẽ ghi lại ý tưởng này, Alan, đứng ở đầu bàn, trong trang phục của Aladin phấn chấn nói. Bao giờ cũng có một giải pháp cho mọi chuyện mà. Chớ có nên tuyệt vọng bao giờ.

Nghe câu này phát ra trong cửa hàng của mình, Mishima cũng ít nhiều bị choáng váng...

Càng ngày càng đông số người thích đến tụ tập, gặp gỡ, hy vọng trong *Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống*, mà giờ đây họ gọi là MDS tựa như họ cũng sẽ nói MJC. Mishima, sững sờ, thích giữ vững lập trường trước đây của mình, đối diện với người đàn ông nghiêm túc trước mặt anh:

– Tôi muốn lập một hộp thư, khách hàng có thể viết và để lại đó một lời trăng trối để giải thích hành động của họ. Đó là một ý tưởng hay, không đúng thể à? Cha mẹ kẻ tự sát, bạn bè nếu hấn có, có thể tới tra hộp thư của người quá cố đã viết lại cho họ. Tôi tự nhủ sau đó, trong đau đớn, có lẽ khi thăm thú những gian hàng, họ chắc sẽ mua cái gì đó cho họ. Tôi đã dự kiến những tuần khuyến mại: Tuần sợi dây gai, vân vân. Trong ngày lễ tình yêu, trả tiền một được hai.

Marilyn, cải trang thành cô tiên Caraboss khêu gợi và vui tính ở quầy hàng tươi, chỉ còn chạm vào khách hàng bằng cây đuũa thần của mình: “Ồi, ông (bà) chết rồi nè!”, một chút ánh sáng xanh lóe lên, nổ lách tách và tung ra những tia lửa ở đầu đuũa ngay khi có sự tiếp xúc. Còn những kẻ mạo xưng tự sát, khi ấy bỗng lăn xoài ra đất và giả làm những cơn co giật hải hùng trước sự ngán ngẫm bất tận của Mishima, dẫu vậy anh vẫn cứ thu mười hai euro-yens cho Nụ hôn của Tử..., đúng là vợ vẫn vì thậm chí cũng chẳng có kiss!

Tiểu thương gia kéo sợi dây chun dưới cằm, thít chặt làn da dưới yết hầu anh.

– Con gái tôi có bầu với với tay gác cổng nghĩa địa. Nó muốn đẻ để sinh con. Ông có thấu được điều đó không chứ?

Người đàn ông trả lời:

– Chính ông, nếu như ông đã có tới ba đứa con, thì dù gì ông cũng thiết tha với cuộc sống đó chứ.

– Ba đứa con... đứa thứ ba hả... Mishima ngẫm so sánh. Tôi đã dự định cho thực hiện một ý tưởng của thằng con cả trước khi nó nhiễm thói ăn uống theo lối thực dân của thằng em. Đó thực ra chỉ là một cái vương miện đơn giản bằng kim loại mà người ta sẽ đội lên đầu và một cánh tay nhân tạo nhỏ được gắn ở đằng sau, ở đầu cánh tay này, chúng tôi sẽ gắn một cái kính lúp. Và như vậy, khi mùa hè tới, mọi người có thể tự sát bằng tắm nắng. Chỉ cần ngồi ở một nơi không bóng cây và điều chỉnh kính lúp sao cho tìm thấy đúng điểm nóng sáng. Khi tóc bắt đầu vàng xộm lên, thì lúc ấy phải ngồi

im. Tụ điểm tập trung của tia nắng sẽ tấn công da đầu, sau đó là hộp sọ. Khi người ta thu gom những kẻ tuyệt vọng kia, từ lỗ đen ngòm của não họ đã bị cháy sém, mà lượng khí fumérolle¹⁴ sẽ tăng cao... Nhưng đáng buồn là chuyện này không còn mang tính thời sự nữa. Hãy nhìn thẳng kia kìa – Đứa con trai lớn của tôi đấy – nó vốn là niềm tự hào bất diệt của tôi, giờ thì nó đã trở thành gì nào!... Cựu bệnh nhân vương chứng biếng ăn với khí chất thực sự của bệnh nhân cách giết người hàng loạt, giờ thì nó đã khám phá ra một niềm say mê mới cho cái gì, ông biết không? Bánh tráng! Nói trắng ra, nó chén loại này từ sáng đến tối đấy.

Vincent, với cặp má tròn phúng phính và chòm râu màu râu ngô, cặp mắt vẫn tức tối dưới lớp băng quần đầu, vận trang phục nhân vật Tử thần màu đen bó sát người vẽ những mẫu xương trắng. Cậu vừa quấy bột trong chậu, vừa nhìn cha, anh đến vỗ lòng bàn tay mình lên cái bụng vồng ra của cậu.

– Bộ xương này có bụng rồi đấy chứ, hả!

Nói rồi Mishima lại quay về phía vị khách và lấy ông ta làm chứng, phân trần:

– Ông thấy là tôi đâu có thiếu ý tưởng kia chứ. Điều đó thậm chí đã khiến tôi suy sụp mất mấy ngày liền – đứng đủ thời gian cần thiết cho những người còn lại trong gia đình này hoàn tất trọng tội của họ dưới ảnh hưởng của thằng con út, thằng này suốt ngày hoan hỉ, cái thằng Lạc Quan ấy, nó kia kìa... Và ông nhìn đi, kết quả là thế này đây. Hãy xem này: những khẩu súng ngắn dùng một lần khắc ra toàn đạn giả, những viên kẹo giết người thì chỉ thẳng được mỗi lưỡi răng. Còn đám dây thòng lọng để treo cổ, nhưng mà nếu tôi kể hết cho ông nghe thì... Những đoản kiếm seppuku thì được sử dụng làm vĩ đập ruồi.

– Đúng thế thì đã sao nào, nhưng còn việc của chúng ta?... vị khách hàng có đáng vẽ một nhân vật quan trọng được phái đến đây trong một sứ mệnh đặc biệt, lo lắng hỏi. Có điều là chuyện liên quan đến việc tự sát tập thể của toàn bộ các thành viên chính phủ địa phương cơ đấy! Dẫu sao thì cũng không thể cho họ cái vĩ đập ruồi chứ.

– Vậy ông muốn dụng cụ nào?

– Tôi hả? Tôi không biết đâu... Do hồi nãy ông có nói tới, có thể là món Hàng Cát chẳng, nếu ông còn hàng tồn cho bốn mươi người.

Mishima gọi vợ tới, chị hóa trang thành lọ thủy tinh chứa độc dược và, đứng gần bàn họp, đang giống tai nghe họ nói về tất cả: “Ta lẽ ra có thể” “Ta lẽ ra phải cần” “Chúng ta sẽ làm cái này, cái kia”...

– Lucrèce à! Em có còn cây cà được¹⁵, Chắt Đông Phiền Muộn và Gió sa mạc không?

– Để làm gì?

– Để làm gì... tiểu thương gia thờ dài trước phái viên của chính phủ. Tôi đảm bảo với ông, nhiều khi cô ấy cứ để đầu óc ở tận đâu tận đâu ấy...

Rồi anh lại cao giọng về phía vợ:

– Chính phủ công nhận sự bất lực và tội lỗi của mình đã quyết định, tối nay, sẽ tự sát tập thể trực tiếp trên đài truyền hình! Em có thể sửa soạn cho họ những thứ cần thiết được không?

– Em sẽ đi xem mình còn những gì! Alan, con đến giúp mẹ chứ?

– Vâng, mẹ ạ.

34.

– Ai đã làm chuyện này hả, ai?! Kẻ nào đã dám thế hả? Tên tôi này là đứa nào thế hả?!!

Mishima ra khỏi phòng mình, cặp mắt đảo tròn hết như những đĩa bay. Anh đã thắt xong đai lưng (đai vàng) áo vét kimono được gắn chữ thập đỏ lùa đỏ phía trên trung tâm thần kinh dinh dưỡng vùng bụng.

Hai tay hai chân giang rộng, lúc này một tay anh cầm một đoản kiếm tanto có lưỡi được mài sắc lóe sáng (chứ không phải bằng cao su) mà anh vừa nâng được ở nóc chạn trong phòng ăn.

Anh ngửa cổ ực liền một hơi ly nhỏ rượu sa kê. Trên đầu cầu thang, chân lồng trong đôi giày đi trong nhà có điểm hoa, trông anh đầy vẻ đe dọa hết như một trang Samourai sắp xung trận. Người ta cứ ngỡ anh nói tiếng Nhật:

– Ki a fé sa ki?

Anh hỏi ai đã làm điều ấy, ai hả? nhưng theo bản năng, đi thẳng về phía Alan đang ngây thơ vung vẩy những con rối ở quầy hàng tươi. Lucrèce, tay đặt áp sát đỉnh đầu, liền hạ nhanh xuống và đứng xen vào trước mặt chồng:

–Ồ, lại có chuyện gì xảy ra nữa đây, anh yêu?!

Chị hình như nhìn đầu đó rất xa trước mặt trong lúc chồng chị chém mạnh những cú kiếm vào gió, cố chạm vào Alan, thằng nhỏ chạy linh đi và luôn lách giữa cặp chân cha nó để leo lên cầu thang.

– G... ừ... ừ... m...!

Ông chủ Tuvache quay lại và đuổi theo nó. Trên đầu cầu thang, Alan, thay bằng việc bị vướng bẫy và sẽ bị tóm sống trong phòng mình hay bất kỳ gian phòng nào của căn hộ, thì nó lại muốn mở cánh cửa nhỏ bên trái ra hơn – ô cửa trở ra cầu thang xoáy tròn ốc của tòa tháp (tháp chuông nhà thờ, vòm tháp nhà thờ hồi giáo hay?...) – cha nó đuổi theo trên những bậc đá

mòn trơn trượt. Lưỡi đoản kiếm va vào tường tóe ra những tia sáng trong lúc miệng hét lên:

– Thằng tôi nào đã cho Gaz Gây Cười vào cốc tai của các thành viên chính phủ hả?

Người mẹ ngỡ chồng mình sẽ giết chết đứa con, liền vào bếp vớ lấy một bình cà được rồi quay lại và cùng xông xáo chạy vào cầu thang hẹp của tháp, chẳng mấy chốc Marilyn theo sau và kêu to “Mẹ ơi!”, rồi đến Vincent. Ernest, vẫn còn hơi lảng đãng trong đám mây A-xít sulfurique, hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

– Xảy ra chuyện, chuyện!...

Ông chủ Tuvache, thở hổn hển vì leo lên các bậc, đã bị hụt hơi khi tất cả các thành viên còn lại của gia đình đuổi kịp anh ở khoang mặt bằng chật hẹp của tòa tháp nhỏ xíu và gây chóng mặt. Các thềm đá chạy vòng quanh và được lợp mái hình chóp bằng ngói đá đen, người ta còn nhận ra cả khung mái nhà bằng gỗ. Trên các bức tường, những ô cửa lộ thiên giống như các lỗ châu mai, có lẽ là, trong thời xa xưa, để cho tiếng chuông lan tỏa rõ hơn, hay tiếng nói, tiếng loa truyền thanh loan tin về một thầy tu nào đó qua đời. Ở đây liên tục có các cơn gió lùa gầm gào. Chiếc váy xòe loe màu trắng và có nhiều nếp gấp của Marilyn bay lên, trong lúc cô xoải dài cả hai cánh tay, hai bàn tay vào giữa đùi nắm giữ lại. Trời đã tối! Những tuýp đèn nê-ông xanh đỏ rỉ ra những trang quảng cáo Trung Quốc khổng lồ làm sáng cả tháp chuông. Phu nhân Tuvache đưa bình nhựa trắng chứa đầy cà được lỏng lên môi và đe chồng đang tiến sát tới gần Alan:

– Nếu anh mà giết nó thì em sẽ tự sát ngay!

– Con cũng thế! Marilyn nói, khóa dây mũ bảo hiểm dưới cằm lại, trong mũ chứa hai thanh chất nổ mà Vincent đã tặng cho khi cô chạm tuổi thành niên. Cô siết chặt các kẹp nổ trong tay mình. Cậu con cả đặt lưỡi con dao làm bếp sắc lẹm vào sát yết hầu mình: “Làm tới đi, bố...”

Mishima tuôn ra:

– Ta không muốn giết nó đâu, mà giết chính ta kìa!

Lucrece kể môi vào miệng mình, không hề bối rối:

– Nếu anh tự sát thì em cũng sẽ tự sát luôn đấy!

– On un the..., tiếng nói tắc nghẽn của Marilyn vang lên trong mũ bảo hiểm có lưỡi trai bằng kim loại bọc sắt. Câu này có nghĩa là: “Con cũng thế!”

– Làm tới đi bố, thằng con điên khùng Vincent nhắc trong lúc vẫn nhồm nhoàm một cái bánh tráng.

– Thế này thì sẽ chẳng bao giờ kết thúc được cả?! chàng Ernest hiền lành, bất ngờ như lột xác, nói xen vào. Marilyn, em yêu, em sắp làm mẹ rồi mà! Còn bố, nhạc phụ à, nếu bố làm vậy, thì ai sẽ trông nom cửa hàng đây?

– Sẽ chẳng còn *Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống* nữa đâu! Mishima tuyên bố.

Điều ấy tung ra như một gáo nước lạnh.

– Sao lại thế? Lucrece hỏi, bỗng dừng hạ bình cà được xuống.

– Họ sẽ cho hủy cửa hàng! Hơn thế nữa, sáng mai họ sẽ bắt đóng cửa đấy.

– Nhu mì lò i? (Nhưng mà là ai), Marilyn muốn biết tường tận.

– Những người đã bị chúng ta làm cho trở nên lỗ bịch tối nay...

Gió thổi giật từng cơn trên đỉnh tháp chuông, rít lên ở các bờ tường, Alan đi giật lùi trong lúc cha nó vừa tiến lên vừa kể:

– Được truyền trực tiếp trong chương trình thời sự trên Tivi, sau khi người đứng đầu chính phủ đọc xong bản tự kiểm điểm cá nhân của mình, ông ta mở nút chai Hàng Cát đặt ngay trước mặt và ngửi. Tất cả các Bộ trưởng, quyền Bộ trưởng địa phương cũng làm hệt như ông ta. Không ai động đến ly cốc-tai, lẫn uống nó (kể cũng chạnh lòng, chẳng người nào chết cả). Mà tất thấy bọn họ bắt đầu cười phá lên, mỗi người lần lượt gọi lại một nỗi kinh hoàng thời thơ ấu, họ vừa kể vừa phì cười. “Tớ ấy à, Bộ trưởng

Tài chính lên tiếng, khi tớ đi nghỉ ở vùng nông thôn tại nhà bà tớ, người này, mỗi sáng để đánh thức tớ dậy, thường ném những con rắn lục còn sống nguyên vào giường của tớ. Thôi vậy, thực ra đó là những con rắn nước đã chết, nhưng sao mà tớ sợ thế không biết chứ! Khi quay lại khu *Những Tôn Giáo Bị Lãng Quên*, tớ trở nên nói lắp vì sợ và tè cả ra quần lót. Ôi! Lại bắt đầu rồi...” Và quả vậy, trong phòng bỗng sực lên mùi nước tiểu. “Còn tớ, Bộ trưởng Quốc phòng nói chen vào, họ nói với tớ nhắm mắt lại và há miệng ra. Mình cứ ngỡ làm vậy là để cho mình ăn kẹo nhưng họ lại cho mình nuốt những cục cứt thỏ! Ôi!...” Và ông ta bắt đầu lộn nhào trên sàn lát gỗ, nhảy chơi chơi khắp nơi như thể ông ta là một con thỏ vậy. “Tôi nhớ hồi mới mười một tuổi, Bộ trưởng Môi trường nói, người ta cấm tôi ngắt hoa trên các hàng rào, còn khẳng định đó là những bông hoa sấm, rằng nếu tôi mà hái một bông trong số ấy thì một đòn sét sẽ giáng xuống đầu tôi. Tóm lại, tôi nói với các ông chuyện này, là vì đó là thời vẫn còn có hoa mọc trên các vách núi! Ha ha ha! Hiện giờ, từ sau khi tôi nhậm chức, thì chẳng còn nguy cơ để điều ấy có thể diễn ra được nữa, hô, hô, hô! Chẳng còn hoa dại mọc nữa!” Nói rồi ông ta dứt cả năm tóc và cười: “Tôi yêu tôi một ít, yêu đến phát điên, chẳng yêu tí nào!” Ta đã sững sốt hết như tất cả những khán giả truyền hình và đã phải phui những lọn tóc quăn lơ phơ của Bộ trưởng rơi đầy xuống tay áo. “Ôi, tôi hả, một lần..., cuối cùng thì Tổng thống, cười vãi cả nước mắt, đã tuyên bố, một ông chú đã nhốt tôi vào một cái bao tải đựng khoai đặt trong lòng xe ngựa và ông ấy đã quất cho ngựa chạy nước đại. Nhảy từng từng trong sự láo nháo của cỗ vai ngựa, tôi bị rớt xuống, nằm bên lề đường, bị túm trong chiếc bao đựng khoai tây. Aaaa! Người ta lẽ ra nên bỏ mặc tôi lại đó. Úi!... thì tôi chắc không đưa khu vực ta tới thảm họa. Ố! Hô, hô, hô!” Đó là một buổi truyền hình thời sự điên khùng, đạo diễn đã phải cho tạm ngắt nhiều lần đến nỗi các thu hình viên của trường quay cũng cười đến vỡ bụng. Máy quay ba chiều – cảm giác nguyên vẹn của họ chạy zig-zag khục khặc khắp các hướng. Người ta chẳng nhìn thấy gì, chẳng hiểu gì hết. Tất cả mọi chuyện láo nháo này là do một kẻ bỉ ổi... đã cho những thành viên chính phủ hít Khí Gây Cười đấy! Nhì,

Alan, nhỉ?!... Cuối cùng thì cặp mắt Mishima cũng trượt lên những trang quảng cáo trung hoa.

Đứa trẻ mười một tuổi lùi lại:

– Zưng bố ơi, con không biết mà! Đeo mũ chống gaz trên mặt, con đã không nhận ra. Cái bình mà con nghĩ là gió sa mạc, con đã lấy nó ở chỗ thường nhật nhưng con quên mất rằng chúng ta đã đổi nhà cung ứng... rằng hiện giờ chính là hãng *Phì Cười* đồ hàng cho nhà ta...

Người cha tiến lên, tay lăm lăm đoản kiếm tanto, chìa thẳng mũi kiếm điên khùng vào chữ thập đỏ bằng lụa gấn trên áo vét kimono của mình. Đầu anh nhể nhại mồ hôi bắt màu lóe sáng bóng loáng. Vợ anh đi bên cạnh, đang sẵn sàng tu cạn lít rưỡi cà dưng. Marilyn, đầu đội mũ bảo hiểm kéch xù, trông giống một con ruồi đang mơ thấy ác mộng. Trong chiếc váy cực khêu gợi của nữ điện ảnh xi-nê-ma, cô quờ quạng tiến lên, nắm chặt trong tay mình hai kíp nổ. Còn nghệ sĩ Vincent, người này như một đạo sĩ cuồng tưởng kiểu ngố, đeo một bản mặt nhăn nhó ghê tởm và ợ hơi vì nuốt cả một cái bánh trắng, cậu sung sướng trước khi chứng kiến tia sơn đỏ lôm sẽ tóe ra từ ống tuýp yết hầu của mình.

Alan lùi lại, hoảng loạn trước hình ảnh ảo giác của cả gia đình nó trong cơn bão táp sắp dội xuống, biến họ thành những xác chết ngay trước mắt nó! Một bảng quảng cáo thuốc sủi viên trào bọt vọt lên cả ba tầng liền, trên toàn bộ độ cao của tòa nhà Zeus. Alan từ chối điều hiển nhiên, chìa một tay ra: “Không, không mà, cả nhà đừng làm thế...” Nó lùi lại và ngã nhào xuống.

Lưng nó rơi lật lại đằng sau từ một trong những ô cửa. Hai chân chơi vơi trong không trung và rớt thẳng xuống. Lucrèce, Mishima, Marilyn, Vincent cũng như Ernest, bỏ tất cả các dụng cụ xuống bậc đá – bình cà dưng, kiếm tanto, dao làm bếp – để chạy vội đến và cúi về phía dưới ô cửa. Marilyn, bùng nhùng trong đám dây kíp nổ của mũ bảo hiểm có lưỡi trai che hết tầm nhìn của cô, vội hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Chàng gác cổng nghĩa địa của cô kéo quai mũ ra và trả lời: “Alan đã ngã qua cửa sổ rồi”.

– Gì cơ?

Nhưng thằng bé vẫn chưa tan thân trên đại lộ Bérégovoy! Nó đang ở kia, bên dưới chỗ họ đứng một tầng, sát một mái nhà nhỏ, tay phải bám lơ lửng vào một máng nước bằng kẽm và đám đinh tán đang bong ra từng chiếc một. Vai trái nó đã bị thương trong lúc rơi nên khiến một cánh tay bất động. Cái máng nước bị tẽ đôi và chúc xuống, kéo theo Alan. Nó sắp bị gãy hoàn toàn. Chính lúc ấy, một dải ru-băng dài màu trắng từ từ buông xuống, tiến thẳng đến chỗ Alan. Thì ra chính Vincent đã tháo tấm băng quấn đầu mình ra! Cực nhanh và cúi xuống, cậu gỡ dải băng rất dài Velpeau khỏi đầu mình và nó chẳng mấy chốc chạm tới tay phải Alan, thằng bé vội tóm ngay lấy trước khi cái máng không trụ nổi nữa và rớt xuống, nháy từng từng dưới vĩa hè hệt như đang nhảy ở đáy cùng địa ngục. Cha mẹ và em gái kinh ngạc quay về Vincent, cậu này, bị kẹt trong hai bàn tay co quắp của mình, vẫn đang giữ dải băng dài mà Alan đang bám lưng lửng ở đầu kia. “Nhanh lên nào, giúp con với!” Mishima, Lucrèce, Marilyn và Ernest đến trợ giúp Vincent và cùng nhau khê khàng kéo dải băng để tránh cho nó khỏi bị đứt. Còn Alan thì trèo lên, lần hồi từng bước nhỏ. Băng năm đôi bàn tay cần trọng, họ đang đưa nó về với họ. Và họ sẽ thành công. Dần dà, đứa trẻ bé nhẹ tênh được kéo lên, họ lại thả phần băng Velpeau đã kéo được xuống để nhân đôi, nhân ba độ bền và an toàn cho nó.

– Em đã sợ tưởng chết đi được! Lucrèce thú nhận.

– Rất may là có con ở đây, cậu cả ạ, Mishima thở phào.

– Con không còn thấy đau đầu nữa! Vincent ngạc nhiên, thốt lên.

– Con trai của chúng con sẽ tên là Alan, Marilyn quyết định, lệ tuôn trào trên khóe mắt. Nếu là con gái thì sẽ là Alanne.

Ernest gật đầu tán thành và thằng nhỏ nhà Tuvache leo lên, leo lên. Nó quan sát những mái đầu cúi xuống dưới khoảng không, về phía nó, đầu của cha, của mẹ, của anh trai, chị gái và của người gần như là anh rể nó.

Mishima cười:

– Dù gì chẳng nữa, chúng ta sẽ chẳng có gì phải lo nếu như chính phủ địa phương dùng sắc lệnh để bắt đóng cửa *Cửa Hàng Dành Cho Những Kẻ Ngán Sống*! Với số tiền thu được trong thời gian vừa qua do bán những dụng cụ làm trò hề và lừa phỉnh khách hàng, chúng ta có cái để mua lại tiệm “François Vatel” bên kia đại lộ và sẽ đặt tên là “Ở đây, hay hơn quán đối diện”. Chúng ta sẽ làm...

– Một cửa hiệu bán bánh tráng chứ? Vincent hỏi.

– Nếu con muốn! ông chủ Tuvache cười lớn đến mức thẳng con út, kể từ lúc nó chào đời, đã chưa bao giờ thấy bố nó hoan hỷ như lúc này đây.

Cậu con cả cũng hớn hở (chuyện mới đây) trong lúc kéo dải băng lên:

– Con sẽ thôi không làm đầu lâu nữa – làm nhiều rồi cũng chán – để làm những chiếc bánh tráng tròn tựa khuôn mặt của Alan với hai lỗ hồng để tạo cặp mắt cười và một khe hở để làm thành nụ cười tươi lạc quan. Xung quanh chiếc bánh, với cái muôi chảy ròn ròn, con sẽ tạo lên những vành khuyên để rán vàng xộm và sẽ rắc một chút sô-cô-la bột lên má để bắt chước những mụn đỏ của nó. Ngay cả người biếng ăn thì cũng sẽ muốn trưng nó trong khung kính phía trên giường mình để nghĩ đến một cái gì đó tươi đẹp.

– Ờ, ơ..., đó sẽ là niềm hạnh phúc vô bờ!... Lucrèce lẩm nhẩm hát điều mà thẳng con út của chị chưa từng được nghe bao giờ.

Và đứa trẻ, nắm sợi dây bằng một tay, leo lên. Nó chỉ còn cách họ có ba mét. Trên lưng áo pull sáng màu và chiếc quần của nó, trượt đi hình ảnh phản chiếu của các chữ Tàu. Alan, nắm chặt dải băng, không hề gọi kêu cứu lẫn hận thù hay hốt hoảng như những gì các người kia vừa trải qua, nó nhìn họ trong lúc leo lên từng bước nhỏ. Hạnh phúc của tất cả bọn họ, bất ngờ đặt niềm tin vào tương lai và những nụ cười hớn hở trên gương mặt, đó là tác phẩm của đời đó. Cách nó hai mét, chị gái nó vui cười, phu nhân Tuvache nhìn nó đang tiến lại gần như thể chị bỗng nhiên thấy mẹ đến bên sân chơi của trường mẫu giáo. Sứ mệnh của Alan vậy đã được hoàn thành, nó liền buông tay ra!

Chú thích

[← 1]

Tác giả chơi chữ đồng âm khác nghĩa: Suicide: Người tự tử, Suisse: Người Thụy Sĩ.
Những chú thích trong truyện là của người dịch.

[← 2]

Áo dạng váy dài trùm kín đến chân của người Bắc Phi.

[← 3]

Tên một loại nấm độc, có màu xanh hoặc vàng.

[← 4]

Nguyên bản tiếng Anh: Don't worry, be happy!...

[← 5]

Bérégovoy đã từng giữ chức thủ tướng Pháp, dưới thời François Mitterrand. Vì không chịu được sức ép dư luận cho rằng ông đã vay lậu một số tiền của bạn bè mà không nộp thuế, ông đã tự tử. Tất cả tên các nhân vật trong truyện đều liên quan ít nhiều đến các nhân vật nổi tiếng đã tìm đến cái chết bằng cách tự tử.

[← 6]

Một loại rắn cực độc.

[← 7]

Một loại nhện độc khổng lồ chuyên sống trong vùng nhiệt đới đốt chết người.

[← 8]

Một nhạc sỹ, nam ca sỹ rất nổi tiếng của Pháp trong suốt gần cả thế kỷ XX. Người bị cho là đồng tính nam.

[← 9]

Chimère: Đây là một con quái vật, đầu hình sư tử, thường được tạc tượng trong các nhà thờ, và các nơi thờ cúng.

[← 10]

Vòng số 8 khổng lồ.

[← 11]

Loài rắn độc châu Mỹ, khi trườn, đuôi chúng phát ra những tiếng kêu the thé.

[← 12]

Sans domicil fixe: không nơi ở cố định.

[← 13]

Tiếng Anh: Đừng, Brian, đừng làm thế!

[← 14]

Chất khí phun ra từ núi lửa.

[← 15]

Một loại cực độc.